

၁၀၀
၁၀၀၀
၁၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC

အသစ်ကူး

HAPPY
NEW
YEAR

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုဝဏ္ဏာရေး
နိုင်ငံတော်အားလုံးညီညွတ်မှုပိုမိုကျင့်သော
အခြေအနေအထား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

စိုးအရေး
စိုးအရေး
စိုးအရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပမာနကျသော ကာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ❖ နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ရော့တွက်စီးပွားရေးစနစ် စီမံခန့်ခွဲမှု ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာသိက္ခာ မြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

အသည်းကွဲ Happy News Year

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၆၄၆၀၄၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၅၈၈၁၁၀၈
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄လမ်း၊
		ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ-		ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)
		စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
		တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

အသံပြုစု Happy New Year

၅

ယောက်ယက်သတ်နေတဲ့
ရင်ခွင်ဝပ်ကျင်းထဲက ရင်ခုန်သံတွေ
ညနက်နက်ရဲ့ မှတ်တမ်းထဲမှာ
အကွဲရာဆန်းသစ်မှုနဲ့ ရေးခြယ်
အမှတ်စဉ်တွေ နောက်ပြန်ရေတွက်
သံပြိုင်အော်ဟစ်သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်သံ
တရွေ့ရွေ့ဝေးဖို့
အချစ်က ကစားကွက်ရွေ့နေတဲ့ ကိုယ့်အတွက်
အိအသံ
အမဲလိုက်သံတွေလိုပါပဲ ...
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးထိုင်ငေးရင်း
ယိုယိုထိုးလဲကျနေတဲ့ စိတ်ကူးတွေ
အမှတ်စဉ်ဆုံးတဲ့အခါ ...
မင်းနဲ့ငါ အလွမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်စို့
“ဟက်ယီးနယူးရီးယား ...ပေါ့”
ချစ်တဲ့ အိန်ဂျယ်

ရွှေသမင်စာပေ

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ...
 အသီးတစ်လုံး ကွဲသလိုလား...
 ပုလင်းတစ်လုံးကွဲသလိုလား...
 ဒါမှမဟုတ်...

အပြတ်များများရတဲ့ သူငွေကြီး အကြီးအကျယ်စီးပွားရေးလုံးသလိုလား...

တကယ်တော့...

အသည်းကွဲခြင်းကို ခံစားမိချိန်မှာ...

စားသွားပေါ် အက်ဆစ်နဲ့ ပီးတောက်

ရောစပ်စောက်နှောသုတ်လိမ်းပြီး

နှလုံးသားကို အချိန်ကိုက် စာချက်တည်း

ပေါက်သွားအောင် ထိုးထိုက်သထိုက်ပါ။ . . .

ပုလင်းတစ်လုံးထဲက ကျိန်စာညှို့နတ်သမီးလေးရေ... ရင်ခုန်သံ နှစ်ခုထပ်တူပြုချိန်မှာ ကျိန်စာတွေ ပျက်စီးပြီး အပြင်လောကကို ရောက် ရှိ လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်လို့ ငါယုံကြည်ခဲ့တယ် ...အိန်ဂျယ်

အိန်ဂျယ် (သို့မဟုတ်) ချစ်ရသော နတ်သမီးရေ

သတိရမိလို့ ရေးလိုက်တဲ့ စာမျက်နှာပေါ်က အကွေရာ

ဟမ်းဖန်းထဲက ဖြတ်သန်းလာတဲ့ လျှပ်စစ်သတ္တုသံ ငါ့စကားတွေ အစီအစဉ်မကျမလှပပေမယ့် ခံစားချက်မိလို့ ပြုလုပ်မိသူရဲ့ ရင်မှာ၊

အဲဒီအကွေရာအဲဒီအသံ မြင့်မြတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ထုံမွမ်းနေ တဲ့ အလှတရားနဲ့ ဂုဏ်မြင့်စေခဲ့ပါတယ် နတ်သမီး

ငါရင်ခုန်သံဟာ မင်းမကြားရပေမယ့် သစ္စာတရားကတော့ သိ

ဒီနှင်းခ

အသစ်ပြန် Happy New Year

သွေးသားနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ ငါတို့ ခန္ဓာကိုယ်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အိပ်မက်နဲ့ စိတ်ကူးတွေအမြဲမပျက် ဖန်ဆင်းပေးနေတာ အံ့ဩစရာပဲ နော်လို့ မင်းပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား အိန်ဂျယ်

လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှစ်တစ်နှစ်အဟောင်း နှစ်တစ်နှစ် အသစ်ကြားက နောက်ဆုံးအချိန်ကာလကို နံပါတ်စဉ်တွေ ရေတွက် ရင်း ငါတို့ စအသည်းကွဲဖို့ ပြင်ကြရအောင် ...

ချစ်ရသော နတ်သမီးလေးရေ ...အိတ် ...အဲလ်ဗင်း ...စစ် ...ဖိုက် ...ဇိုးသရီး ...တူ ...ဝမ်း ...ဒီးရီး (ဟက်ပီးနယူးရီးယား)

.....
.....

ရွှေသင်္ဃာတေ

“ဖြန်း”

ကိုယ့်ရှေ့က မိန်းကလေးက မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရင်း သူမပါးကို ပွတ်ကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ရီဝေလှဲပြာနေတဲ့ မျက်ရည် ဝေ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံဟာ အရင်က သူ့နှလုံးသား အပိုက်မိစေအောင် အချိန်ကာလကြာကြာ ကျရှုံးခဲ့ဖူးပါသည်သူမရဲ့ မနီးမဝေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရည်းစားလက်သစ် ချာတိတ်က ကျွန်တော်ရဲ့

ရွှေသင်္ဃာတေ

အပြုအမူကြောင့် မကျေမနပ်ဟန်နဲ့ ရှေ့ကိုတိုးရှေ့အလာ သူမက လက်ကာတားရင်း

“နင်နဲ့မဆိုင်တာ ဝင်မရှုပ်နဲ့ စိုးဇော် ...ဒါ ငါ့ကိစ္စ”

“တောက် ...”

သူမရဲ့ တားဆီးသံကြောင့် ချာတိတ်က ကျွန်တော်ကို တောက် ခေါက်ကာ ခပ်ဝေးဝေး အပင်ရိပ်အောက်က ခုံတန်းမှာ ကျောပေးသွား ထိုင်ပါတယ်။

“ကိုကို.... သော်တာ ...”

တုန်ခါနေတဲ့ အသံပိုင်ရှင် မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် လက်ကာ တားမိပါသည်။ သူမရဲ့အသံသည် ...ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ စက္ကူလေတံ ခွန်တစ်ခုလိုပါပဲ

“ငွေက ပြီးဆုံးသွားပြီ သော်တာ ...မင်းရှုပ်ခဲ့သမျှတွေဟာ ဖုံးကွယ် လို့မရမှန်းလည်း မင်းသိပါတယ်နော် ...”

လှိုင်းထန်နေတဲ့ ရင်အစုံ စူးရှနာကျင်စရာကောင်းတဲ့ ခံစားချက် စိတ်အခြေအနေကို သူမ မရိပ်မိစေအောင် ကျွန်တော် သတိထားခဲ့ပါ သည်။ မျက်ဝန်းထဲက ဆိုးရွားတဲ့ ထိခိုက်မိတဲ့ ခံစားချက်တွေကို သူမကို မမြင်စေချင်ပါဘူး။

“ကျွန်မ ...ကိုကို၊ ကို ချစ်ခဲ့တာတော့ တကယ်ပါ ...ကျွန်မဘဝ မှာ ကိုကိုအပေါ် လိမ်ညာဖူးတာတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ...ဒီစကား

တစ်ခွန်းဟာ အစစ်မှန်ဆုံးဆိုတာ ကိုကိုယုံပေးပါ ...”

သူမရဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် နာနာကျင် ကျင် ရယ်သံတွေနဲ့ ရှုတ်ချဲ့ဖြစ်လိုက်ပါသည်။

“ယုံပေးပါ အင်း မင်းသိပ်စကားပြောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ သော်တာ ...ဒီညနေဟာ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ညနေပဲ မင်းပြော တဲ့ စကားဟောင်းတွေကို ငါ့ရင်ဘတ်အဟောင်းထဲမှာ ခိုင်ယာရီ အဟောင်းတစ်အုပ်လိုပဲ ထားခဲ့လိုက်မယ် စိတ်ချကဲ မင်းနဲ့ငါ နှုတ် ဆက်ကြပါစို့ ...ဂွတ်ဘိုင်တော့မဟုတ်ဘူး ...မင်းအချစ်သစ်လေး အတွက် ဟက်ပီးနယူးရီးယားပေါ့ သော်တာ ...”

စကားလုံးဆုံး ကျွန်ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့တယ် ...အားတင်း ထားသမျှ ကျောခိုင်းလှည့်အထွက်မှာ ရင်ကဆို့နင့်၍ မျက်နှာက ပျက် စေခဲ့ပါပြီနှစ်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသံယောဇဉ်တစ်ပုံတစ် ပင်နဲ့ ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ပထမဆုံးအချစ်ဦးမို့လည်း ထင်ပါရဲ့

သူမ သင်ပေးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေအတွက် ကျန်းမူတွေက ဂုဏ် ယူလက်ခုပ်တီးနေလောက်ပါပြီ ...ညနေက လှပတဲ့ ဆည်းဆာရောင် နဲ့ ကျွန်တော်ကို အားပေးပြုံးနေခဲ့သည်။ ကြားလိုက်ပါတယ် ...မင်း နှလုံးသားကို သိပ်အနာမခံနဲ့ ညီမိုး ရေလို့

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူမအတွက် ချောကလက်ယုပ် လေးတွေက ကြေမွနေပါပြီ။

ရုတ်တရက် ထပ်သွားတဲ့ ကျိုးငှက်တွေက ကျွန်တော်အသည်း
ကွဲခြင်းအတွက် အော်နေသယောင်

လူက တော်တော်မူးနေခဲ့ပါသည်သူ့ရှေ့မှာ အစောပိုင်းက
နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးကို နောက်ပြန် နံပါတ်စဉ်တွေ ရေတွက်ရင်း
နှုတ်ဆက်အော်ဟစ်ကြသူတွေက အလျှိုအလျှို ပြန်ကုန်ကြပါပြီ

အထိနာထားတဲ့ နှလုံးသားကို ကုစားဖို့ ဒီဆိုင်လေးထဲကို သူ့ဝင်
လာခဲ့တယ်တိတ်တိတ်အစဉ်တွေကံစမ်းမအစီအစဉ်တွေ
နောက်ရွှင်နေကြတဲ့ လူတွေကြားမှာ သူဟာသင်းကွဲလူသား ကားဝန်းထဲ
မှာ သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့သူ ရုံးစုရုံးစု တွေ့နေရတယ် ...သူပြန်သင့်ပြီလို့
ထင်မိခဲ့တာတော့ တွေးမိသည်။ မျက်ဝန်းတစ်စုံကြားက နှာခေါင်းရိုး
ကို ဖိနှိပ်ရင်း အမူးပြေအောင် ခေါင်းခါရမ်းရင်းအနီးဆုံးက အကဲ
ခတ်နေတဲ့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးကို

“ကဲ ...ညီလေးရှင်းမယ်”

“ရှင်းပြီးပြီ အစ်ကို ...”

“ဟင် ...”

သူ့အမူးပြေလောက်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘယ်လောက်မူး
နေပေမယ့် နှစ်ခါ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းရလောက်အောင်ထိတော့ သူ့မသွေး
သေးပါ

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို အစ်ကိုမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရှင်းပေးသွားတာ အစ်ကို ကားငှားပြန်မှာလား ကျွန်တော် အသိကားသမားကို ခေါ်ပေးမယ်လေ”

“ရတယ်ညီလေး ...အစ်ကိုကို ရေသန့်ဘူးနှစ်ဘူးအလွတ်ထဲ ဘီယာထည့်ပေးကွာ ဘယ်လောက်ကျလဲ ...”

ဝန်ထမ်းလူငယ်က ကျွန်တော်စကားကြောင့် စိတ်ပျက်ဟန်နဲ့ ခေါင်းကုပ်သည်။

“ဟို မရတော့ဘူး အစ်ကို ...”

“ဟ ...ဘီယာဆိုင်မှာ ဘီယာမရဘူးဆိုတော့ မင်းတို့ဆိုင်က ရေရောင်းတဲ့ဆိုင်လား”

“တကယ်မရလို့ပါ အစ်ကိုရာ”

“မရ ...စကားမကြားချင်ဘူးကွာ ...အခု ငါအသည်းကွဲနေတယ် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းကြားဖူးလား”

ခပ်ထွေထွေ အာလေးလေးနဲ့ စကားကို ကောင်လေးက ခေါင်းငုံ့ အာရုံစိုက်နားထောင်နေရပါသည်။

“အေး အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ မီးသီးတစ်လုံးကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြုတ်ကျသွားသလို ထင်ရပေမယ့် အမှည့်လွန်နေတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးကို ကားဘီးနဲ့ ကြိတ်သွားသလိုလည်း ထင်လို့ရတာပဲ”

ကျွန်တော်ဥပမာကြောင့် ကောင်လေးက သဘောကျစွာ ပြုံး

သည်။

“ကမ္ဘာကျော် တီထွင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကျော်ကြားကျော်ကြား ကွဲနေတဲ့အသည်းကို ပြန်ဆက်ဖို့ သူတို့ “ကော်” ကို မတီထွင်နိုင်သေးဘူး။ အေး ...သွေးနည်းနည်းတိတ်ဖို့အတွက်တော့ အရက်ဟာ အသုံးဝင်မယ်ထင်တာပဲ”

ကောင်လေးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုထားခဲ့ကာ အထဲပြန် ဝင်သွားပါတယ် ...ကျွန်တော်ကတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ် ပိုက်ဆံထုတ်ယူကာ ထပ်ယူထားတဲ့ ဘီယာဖိုးရှင်းဖို့ စောင့်နေပါတယ် ...ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ကောင်လေးပြန်ရောက်လာပါတယ် ...ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့ သွေးတိတ်ဆေးနှစ်ဘူးကို သယ်ယူလာရင်းပေါ့ ...

“ရှေ့ အစ်ကို မန်နေဂျာက မပေးနဲ့တဲ့ ဟက်ပီးနယူးရီးယားမှာ အထူးအဆန်း အသည်းကွဲတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်တဲ့”

“ကဲ ...ဒီပိုက်ဆံတွေကို ငါ့ညီကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်မယ် ...ရှေ့ယူပါကွာ ...ငါ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားရတာ လေးလို့ပါကွာ”

ကျွန်တော်က ပလက်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဘီယာဘူးအိတ်ကို တစ်ဖက်က ကိုင် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ရင်း ထရပ်တော့

“ကျွန်တော် အငှားကားဆီလိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

ကျွန်တော်က ကောင်လေးကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“ငါ့မှာ ကားပါလာပါတယ်ကွာ ...”

“ဘယ်မှာလဲ ...”

ကောင်လေးက ပြောလည်းပြော ကားပါကင်တွေဆီ လှမ်း ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဒီမှာလေ ...”

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်ပြန်လက်ညှိုးထိုးပြ တော့ ကောင်လေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“အစ်ကို အသည်းကွဲတာရယ်ရတယ်”

“အေးကွာ ...ငါအသည်းကွဲတာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ တယ်နဲ့တူတယ် ...ကဲ သွားပြီ ...လမ်းလျှောက်ပြန်မယ် ...ညောင်ရင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နားပြီး ထိုင်သောက်မယ် ...တယ်လောက်အ ဆင်ပြေလဲ၊ ကဲ ...သွားမယ်ကွာ ဟက်ပီးနယူးရီးယား”

“ဟက်ပီးနယူးရီးယား ...အစ်ကို”

ကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့သည် ...ညသန်းခေါင် ဟာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားများစွာနဲ့ စည်ကားနေတယ် ...တစ်နီး ဖြတ်သွားတိုင်း ကားပေါ်တ ချာတိတ်လေးတွေ ချာတိတ်ကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို “ဟက်ပီးနယူးရီးယား” လို့ အော်အော်နှုတ်ဆက်ကြတိ တယ် ...ဘယ်ရမလဲ ကိုယ်ကလည်း “ဟက်ပီးနယူးရီးယား” ဖို့ သကြန်ဆိုလည်း မြန်မာ ဟက်ပီးနယူးရီးယား အနေနဲ့ ဟက်ပီးနယူး

နီးယားလိုက်တာပဲ ...ဧည့်သည်များဘာသာမှာလည်း ဟက်ပီးနယူးရီးယား လိုက်တာပဲ ...တော်ပါသေးရဲ့ ကချင်တို့ မွန်တို့ ပါကစ္စတန်တို့ ဂျူးတို့ အစရှိတဲ့ ဟက်ပီးနယူးရီးယားတွေ ထပ်မရောက်လာလို့ပေါ့ရောက် ချားရောက်ခဲ့ရင် သူ့အပါအဝင်အားလုံး အားနိုင်မည်မထင်တော့ —တော်တော်လျှောက်လာခဲ့ရင်း နည်းနည်းညောင်းလာတာမို့ အနီး အနားက ပလက်ဖောင်းတစ်ခုကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ကျွန် တော် အတွက်တော့ အကောင်းဆုံး စားပွဲခင်းတစ်ခု စားပွဲခုံတစ်ခုဆို တာ သေချာပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းစတော့သည် ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ကိုချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ချောကလက်တွေ ဆိုထုတ်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ချသည်။ ဘီယာဘူးတွေကို ထုတ်ကာ အဝုံးဖွင့်ပြီး တစ်ကျိက်မော့လိုက်တော့ ရင်ထဲအေးဆင်းလာတဲ့ အရ ဆာကို သူသဘောကျစွာ ခံယူမိပါတယ်။ အမြည်းအတွက်ကတော့ ခုန်သူကိုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ “အသည်းကွဲချောကလက်” နဲ့လေ၊ ဘီယာကို ချောကလက်နဲ့ ဖြည်းရတာ အထူးအဆန်းဆိုပေမယ့် ခြည်းလိုတော့ ကောင်းတာအမှန်ပါ

တစ်ဘူးကုန်သွားတဲ့အချိန်မှာ နဂိုအရှိန်နဲ့ ထပ်ပေါင်းပြီး သူယိုင် ဆိုင်တိုင်ဖြစ်ချင်နေပါပြီထိုစဉ်

“အစ်ကို မပြန်သေးဘူးလား”

နူးညံ့တဲ့ တိုက်ခတ်မှုလို့ တင်စားရမလား ...တော်တော်လေးလေး

ယာသလောက် တော်တော်ကို လှပလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ဂျင်းပင် နက်ပြာရောင်နဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါး လမ်းမှားရောက်လာသည့်
ထင်ချင်စရာ မဖီတခေါ်ဘဲ ဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။ နောက်ပြီး

ဦးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကွေးကွေးထားပြီး ...အဲဒီဒူးပေါ်လက်နှစ်ဖက်
ထောက်ပြီး ...ခေါင်းငဲ့မေးပုံက ငေးကြည့်ယူရလောက်သည် ခေတ်
ပေါ်ရွှေအိုရောင်ဆံပင်နဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါး ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“နတ်သမီး ဒါပေမယ့် အိန်ဂျယ်လို့ခေါ်ကြပါတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ့”

ကျွန်တော်အတွေးကို သူမသိနေသည်ထင်ရလောက်ပါသည်။
ကျွန်တော်ရဲ့ ဘုရားတသံကြောင့် ကောင်မလေးက ပြုံးသည်။

“အစ်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူမရဲ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော် ပလက်ဖောင်းပေါ်က ချော
ကလက်တစ်တောင့်ကို သူမကိုပေးသည်။

“ဘိယာသောက်နေတာလေ...မင်းသောက်မလား၊ မဖြစ်ပါဘူး”

“ရှေ့အစား ငါကတော့ ထပ်သောက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဪ နေဦး...”

ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ချောကလက်ကိုယူပြီး သူမက ကျွန်တော်နဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် အနေအထားပြောင်းထိုင်သည်။ သဘော
တော့ကျစရာ။ လူသူရှင်းတဲ့ မီးရောင်စုံညှာမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်

နဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပလက်ဖောင်းတစ်ခုမှာ နှစ်သစ်ကို ကြို
နေကြပုံက လူတွေ အရူးလို့ ပြောချင်စရာ ကျွန်တော်က အိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံတွေကို အကုန်ထုတ်ပြီး

“ရှေ့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို မင်းယူလိုက် ...ငါ့ကို တစ်ခုကူညီ”

မညီညာပြန်ကြနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အကုန်လုံးချေပြီ ကောင်မ
လေးလက်ထဲသို့ အကုန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

“ငါ အသဲကွဲလာတယ် ...နတ်သမီး ...ဒီညတော့ မင်း ငါ့ချစ်သူ
အဖြစ် ငါစကားတွေ နားထောင်ပေးပါလား”

ကောင်မလေးက ကြောင်တောင်ဖြစ်သွားပါသည်။ အခကြေးငွေ
ပေးပြီး ရည်းစားယောင်ဆောင်ခိုင်းတာ သူမအတွက် အထူးအဆန်း
ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ လှတပတ ပါးစပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက အံ့သြခြင်းကို
ပြသည်။ “တကယ်တမ်းသတိထားမိရင် မျက်တောင်စိပ်စိပ်တွေ
မျက်ဝန်းလှလှတွေက သော်တာနဲ့ တော်တော်ဆင်သည်။ ဒါပေမယ့်
အရည်လဲနေတဲ့ သူမမျက်ဝန်းက တစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းဖုံးဝှက်ထားတဲ့
အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပိုမိုလှပနေတာ ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်။

“အသည်းကွဲလာတယ်”

ကျွန်တော်ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေတာလား ...ဒါမှမဟုတ် အံ့သြ
တကြီးရေရွတ်နေတာလား ကျွန်တော်မသိ ...ကျွန်တော်က ဒုတိယသူ
အဖုံးကိုဖွင့်တော့

“ကျွန်မက အခန်း (၂၃) မှာ နေတာလေ ...”

ကျွန်တော် သူမအပြောကြောင့် အံ့အားသင့်ရပါသည်။ အခန်း (၂၃) ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းညာဘက်ခြမ်းလောက်မှာပါ။

“မင်းက အဲဒီမှာနေတာ ...”

သူမက ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

ညသည် အေးချမ်းဆောင်းရိပ်တွေနဲ့ လင်းလင်းထင်းထင်းလှပနေသည်။ လူသူရှင်းနေပေမယ့် နှစ်သစ်ရဲ့ အောင်လံတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ ကားတစ်ချို့ရဲ့ ဟက်ပီးနယူးရီးယားအော်သံတွေနဲ့ လင်းမြစေဆဲ

“ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ နတ်သမီး ...”

ရည်ရွယ်ချက်ဦးတည်ချက် မရှိတဲ့ ကျွန်တော်ပြောမိသည်။ သူမက ဒူးနှစ်လုံးပူးထောင် ဒူးကိုပိုက်ကာ ဒူးပေါ်မျက်နှာတစ်ခြမ်းအပ်ရင်း ကျွန်တော်ကိုငေးကြည့်နေသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနေတဲ့ အသိနဲ့ ချာချာလည်ချင်လာတယ်။

မညှိုးနွမ်းသေးတဲ့ အသည်းကွဲခြင်းရဲ့ ဒဏ်ရာက ပြင်းပြင်းရှရှ လက်မထောင်ချင်နေတဲ့ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို ဖြေသိမ့်ဖို့ ကျွန်တော်အနီးမှာ သူမပဲရှိပါသည်။

နတ်သမီး သက်ပြင်းချမိပါသည်။ အရမ်းပြင်းရှနေပုံရတဲ့ ဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့ ဝေဒနာက ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သူမဆီကိုပါ ကူးစက်လာပါသည်။ ဒီအစ်ကိုကြီးကတော့ သိပ္ပံမရပေမယ့် သူမကတော့ ဝရန်တာကနေ ဒီအစ်ကိုကြီး အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် ခိုးခိုးကြည့်နေခဲ့တာ ဒီအစ်ကိုကြီး သိပ္ပံမရပါ။

သူမနဲ့ အတူနေတဲ့ အခန်းဖော် လီလီကတောင် မိန်းမနောက်မိုးလို သူမကို ခေါ်ခေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကို ဒီအစ်ကိုကြီး ရောက်လာတော့ သူမ စတိတ်စင်ပေါ်ကနေ သီချင်းဆိုနေရင်း ဝမ်းသာသွားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်သတိထားကြည့်မိတော့ နှစ်ကူးပွဲတော်ရဲ့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသူတွေကြားမှာ ဒီအစ်ကိုကြီးမပါ။ ထောင့်တစ်နေရာက စားပွဲဝိုင်းမှာ ဘီယာတွေတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်ရင်း လက်ရှိဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပုံရတဲ့ ဒီအစ်ကိုကြီးအတွက် သူမပါ ပျော်ရွှင်မှုပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။ သူမနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းလေးမောင်ငယ်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ခိုင်းထားရင်း သောက်ထားသမျှ (ဆာ) ကို မရှင်းဖို့မှာကြားခဲ့ရပါတယ်။ မောင်ငယ်က ဘီယာ နှစ်ဘူး

၂၂

ဒီဒိုင်ခ

သင်ဘောင်းတယ်ပြောတော့ သူမ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီး ဆိုင်က လိုက်ပို့တဲ့
ဒီဒိုင်ခကားနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဆင်းပြီး အစ်ကိုကြီးကို စောင့်ကြည့်နေရ
ပါသည်။ လီလီကတော့ အစ်ကိုကြီးကိုမြင်ကတည်းက သူမကို ဗျစ်
ဘောက်ဗျစ်တောက်ပေါ့။

“နုလုံးသားဆိုတာကြီးက အဲလောက်တောင် ဘာကြောင့် ခံစား
ရတာလဲ ဘာကြောင့် သံယောဇဉ်တွေကြီးရတာလဲ”

အာလေးလျှာလေးနဲ့ ပြောနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးစကားကြောင့် သူမ
အတွေးတွေကို လွှတ်ချမိရပါသည်။

“သော်တာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူဘာသာ ဇာတ်လမ်းတွေဆင်
ပြီး ငါ့ရင်ထဲကို ခုန်ဝင်လာတယ် ...သူသဘောနဲ့သူ ငါ့ရှိနေရဲ့သားနဲ့
တခြားတစ်ယောက်တွဲတယ်။ ဟေ့ကောင်ရာ ငါ့နေရာက မင်းဝင်စဉ်း
စားကြည့်စမ်းပါ”

သူမ ပခုံးကိုပုတ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောနေတဲ့ အစ်ကိုကြီး
စကားကြောင့် ရင်ထဲနှင့်သွားရပါသည်။ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ထားပေမယ့်
တော်တော်ကြီးလည်း မူးနေပေမယ့် အသောက်ကတော့မပျက်နိုင်သေး။

ဘူးကို မော့သောက်တဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး မျက်ဝန်းက မျက်
ရည်တွေစီးကျနေပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးက မျက်ရည်ကို သုတ်သည်။

“ဆောရီးကွာ ...”

အစ်ကိုကြီးက အခုလိုပြောတော့ သူမက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြုံး ...

“ရပါတယ် အသည်းကွဲတဲ့ယောက်ျားမျက်ရည်မကျရဘူးလို့

အသစ်အဆန်း Happy New Year

၂၃

အယ်သူပြောထားလို့လဲ ...ဥပမာ သူ့ရဲ့ကောင်း လဂွန်းအိမ်ဆို နာရည်
တောင်ထွက်တယ်တဲ့

ကျွန်မစကားကြောင့် အစ်ကိုကြီးက ရယ်သည်ကျွန်မက
အစ်ကိုကြီးကို သက်သက်သာသာဖြစ်စေရန်ရည်ရွယ်ပြီး

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကို ရည်စားအစားခေါ်ထားတာနော် အခု
ဆက်လဲ မစရသေးဘူး။ ကဲ ... လမ်းလျှောက်ရင်း အစ်ကိုကြီးရဲ့
သော်တာ နေရာကနေ ပြောချင်ရာပြော”

“နိုး ...နိုး ...”

လက်ညှိုးလေးတခါခါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ
ဗျစ်လုံးပြုရပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို သော်တာနေရာမှာ အစားထိုးတာမဟုတ်
ဘူး နှစ်သစ်မှာ ရည်းစားအသစ်အဖြစ် အကားခန့်တာ၊ ပြောင်းရွှေ့ကြေး
အလွတ်နဲ့”

အစ်ကိုကြီးအားယူပြီးထတော့ သူမလက်ကမ်းပေးမိပါသည်။

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မလက်ကို အားယူဆွဲထရင်း သူမပခုံးကို
စက်ကာ တွဲလျှောက်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပွေ့ဖက်ထားမှုကြောင့်
သူမရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ရပါသည်။ ဆိုင်
မှာ ပန်းကုံးချသူတွေနဲ့ အမြဲညှစ်စကားပြောရင်း အလုပ်သဘောအရ
ထက်ကိုင်တာလောက်တော့ ခွင့်ပြုထားပေမယ့် ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း

ကြီးတော့ နတ်သမီးတို့က ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြု (Pink Lady) ပန်းနုရောင်အမျိုးသမီးလို အမည်ရတဲ့ စင်တင်ဘီယာဆိုင်မှာ နတ်သမီးရဲ့ အပြုံးနတ်သမီးရဲ့ အလှကိုလာရောက်စူးစားရတဲ့ ပရိသတ်တွေ နည်းမှမနည်းတာ။ ဒီဆိုင်ရဲ့ စီးပွားရေးအကျိုးအမြတ်ဟာ နတ်သမီးရဲ့ အပြုံးနဲ့လည်းဆိုင်သည်။ ပိုင်ရှင် မန်နေဂျာက အစ နတ်သမီးစကား တစ်ခွန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နတ်သမီး ဒီအစ်ကိုကြီးနဲ့ကျတော့ ဓား။ သန့်လျက်လည်းမကိုင်နိုင်တော့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုတွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးမဟန်တော့နိုင်မှန်းသိတော့ တက္ကစိတစ်စီးကို လှမ်းတားပြီး ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ (....)အိမ်ရာကို မောင်းခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဘကြီးမြကို အကူအညီ တောင်းပြီး အစ်ကိုကြီးတို့ တိုက်ခန်းဆီကိုတွဲတင်ရပါတယ်။ တိုက်ခန်းဆီက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကိုနှိပ်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလို တံခါးဖွင့်လာကြပါတယ်။ မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူမကိုမြင်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့အားသင့်နေပုံရတယ်။ ကြည့်ရတာ အစ်ကိုကြီးကိုစောင့်ပြီးသောက်နေပုံရသည်။ ကျွန်မက ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ တံခါးကပွင့်နေပါသည်။ ကြည့်ရတာ သူမတို့ ပြန်လာတာကို လီလီ သိနေပုံရသည်။ ကျွန်မ တိုက်ခန်းထဲဝင်တော့ လီလီက ဝရန်တာမှာ စပိုင်ပိုင်ဘူးတွေနဲ့ ဆိုင်ကပါလာတဲ့ အစိမ်းကြောင့်အပါအဝင် ဟင်းလျာတော်တော်များများကို စားပွဲပုလေးအပေါ်မှာတင်ပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။ သူမက အခန်းထဲမှာ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်လဲပြီး ဝရန်တာကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူမ ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာပဲ လီလီက

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုပြောချင်တယ် မဉ္ဇူ”

လီလီနဲ့ ကျွန်မက မန္တလေးမှာကတည်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲခေါ်ကြခေါ်ကြ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ရင်းက နန်းမဉ္ဇူ ရဲ့အတိုကောက် မဉ္ဇူလို့သာ လီလီခေါ်တတ်ပါသည်။

“တစ်ခုပြောနဲ့ တစ်ထွာပြော”

ကျွန်မ နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောတော့ လီလီက မျက်စောင်းထိုးပြီး

အံ့ကြိတ်ပြသည်။

“နင်မနောက်နဲ့ ငါအတည်ပြောနေတာ”

“အတည်က နင့်ဘဲလား ဘယ်တုန်းကရသွားတာလဲ ...”

လီလီက မရယ်မိပါ ပြီးတော့ ...

“နင့်ဘက်က လိုက်လျောမှုတွေ လွန်လွန်းနေပြီလို့ နင်မထင်ဘူးလား မဇူ။ အိန်ဂျယ်လို့ နင်မိတ်ဆွေတွေ နင့်ကာစတစ်မာတွေ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ နင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အခုညမှာ နင်ပေါ့ပျက်ပျက် လုပ်ရပ်နဲ့ ဖျက်ဆီးပြစ်လိုက်ပြီလား မဇူ။ နင့်ကို သူဘာထင်သွားမလဲ”

လီလီပြောတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ ဝိုင်သွားမိပါတယ်။ လီလီက ကျွန်မအပေါ် စေတနာဒေါသနဲ့ပြောမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်။

“နင် မန္တလေးမှာနေတုန်းကလည်း မင်းမင်းထက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထိနာခဲ့ပြီးပြီ ဒေါ့၊ နင်တို့ ငါတို့လို စတိတ်မှာ သီချင်းဆိုစားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဘက်က ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“ငါ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းမမှ မဟုတ်တာ လီလီ”

လီလီက ဝိုင်ပုလင်းကို သူမရှေ့က ခွက်ထဲငဲ့ထည့်ပေးရင်း နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးတစ်ခုကို ဖန်တီးသည်။

“ဒါ နင့်ဘက်ကအမြင်ကိုး ငါတို့မကောင်းတာလုပ်စားတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ကြပေမယ့် ...တစ်ချို့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သံသယက ကပ်ပါနေကြတာ အဲဒီလိုတွေကြမ္မာသိတယ် ...နင့် ကိုကြီးလည်း အဲဒီလို

မြင်ခဲ့ရင် ...”

“တော်ပါတော့ဟာ ...”

ကျွန်မရဲ့ တားမြစ်သံကြောင့် လီလီက သူမကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချပါသည်။

“ကဲ ...ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ဟိုသီချင်းရှိပါတယ်။ တွဲတေးသိန်းတန်သီချင်းလေ ...ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ...လေးဆယ်ကျော်မှ ပြန်ဆုံရတယ် သူငယ်ချင်းရေ ...ကဲ တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟက်ပီးနယူးရီးယားကြအောင် ...”

ကျွန်မ စိတ်သက်သာရအောင် လီလီက အာရုံလွှဲသည်။ ချီးယားစ်လို့ပြောပြီး နှစ်သစ်ကို စပိုင်ပိုင်နဲ့ ကြိုဆိုမိကြပါသည်။

ချိုပြင်းရတတဲ့ ဝိုင်အရသာနဲ့ ကြိုတင်လွမ်းမိခဲ့ပါတယ်ကိုကြီး နတ်သမီး...အချစ်ကို ခံစားမိတာ မှားယွင်းမှုတစ်ခုလား ကိုကြီးရယ်။

“ဟေ့....နာဠာဂီရီ နိုးပြီဟေ့”
 ခေါင်းထဲက ထိုးထိုးကိုက်လာတဲ့ ဒဏ်က မခံမရပ်နိုင် ကျွန်တော်
 ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဟိုနှစ်ယောက်ရယ်ပါတယ်။
 “ညက များသွားရင်လည်း နည်းနည်းဖြေလိုက်လေ”
 ကျွန်တော်က ရှုံ့မဲ့ခေါင်းခါပြရင်း ...
 “ဖြေနေတာနဲ့ သောက်ရတာမဆိုင်ပါဘူးကွာ ...လုပ်ပါကွာ ငါ့ကို
 လိမ္မန်တီး ရေခဲလေးနဲ့ ဖျော်ပေးထားပါ ငါ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်”
 “လုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ မင်းကအလုပ်ရှင်ပဲ”
 လင်းဇော်ရဲ့ အပြောကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးမိပါသည်။ မျက်နှာ
 သစ်သွားတိုက်နေရင်းညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မှတ်မိခဲ့
 တော့...ကိုယ့်ရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်အတွေးအတွက် နတ်သမီးလို့ အမည်
 ရတဲ့ ကောင်မလေးကိုအားနာမိပါသည်။ အခုမှ ပြန်တွေးပြီးလည်း
 ရှက်မိရပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းကို ဝင်တော့ ခုံတစ်ခုံဆွဲယူထိုင်ကာ
 လိမ္မန်တီးသောက်ရင်း ...

“လုပ်စမ်းပါဦး ညက မူးမူးရူးရူးနဲ့ အသည်းကွဲတာတွေရော နတ်
 သမီးဆိုတာတွေရော နောက်ပြီး ဟိုကောင်မလေးနဲ့ မင်းက ဘယ်လို
 သိလို့ ဘယ်လိုလိုက်ပို့တာလဲ”
 ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိခင် သူ့ရဲ့ အဖော်ကံမြင့်က ဈေးဆွဲ
 ခြင်းနဲ့ အနားရောက်လာကာ။
 “အစ်ကိုလေး ဒီနေ့ ဘာဟင်းစားချင်လဲ ...”
 သူကမော့ကြည့်ပြီး ...
 “မင်း အချိုးမတည့်တဲ့ ဟင်းချက်နည်းနဲ့ အဆင်ပြေသလို
 ချက်ကွာ ...”
 ကျွန်တော်ရဲ့ ရှုံ့မဲ့စကားကြောင့် မျိုးသန်းထွန်းနဲ့ လင်းဇော်က
 ရယ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ချက်ချက်အစပ်အဟပ်မတည့်လှတဲ့ ဒီကောင်
 ရဲ့ လက်ရာကို ကျိတ်မှိတ်စားနေရတာ တော်တော်ကြာပါပြီ ...ကံမြင့်
 က ရယ်ကြုံကြုံလုပ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။
 “ဟေ့ကောင်ပြောလေကွာ ညက ဘာဖြစ်တာလဲ”
 ကျွန်တော်သက်ပြင်းချမိပါသည်။ သော်တာအကြောင်းတွေးမိ
 တော့ မနေ့ညကထက် ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာ နည်းသွားတော့ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကို ပြန်အံ့သြရသည်။
 “မနေ့ညနေက ငါနဲ့ သော်တာ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ် ...”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေအံ့သြသွားမယ်ထင်သားခဲ့

တာ အမှားကြီးမှားသွားခဲ့ပါသည်။ လင်းဇော်က စပြောပါတယ် ...

“ငါတို့ထင်ထားတာ မမှားပါဘူး မိုးလေး ...”

မျိုးလင်းသန့်ကကော်ဖီကို ဖိမ်ဆွဲသောက်နေရင်းက ...

“သော်တာ ချောတာ ချမ်းသာတာ ပညာတတ်တာ မှန်ပေမယ့် သော်တာက သန္ဓေမကောင်းဘူးကွ ...မင်းနဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို မင်းက အတင်းကနေတော့ ငါတို့လည်း မပြောသာဘူး ...ကျောင်းမှာကတည်းက သူစဝင်လို့ မင်းတို့သမီးရည်းစားဖြစ်ကြတာပဲ ...တစ်ခုတော့ရှိတယ် သော်တာ မင်းကို သိပ်ချစ်တာတော့ လက်ခံတယ်”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ...”

လင်းဇော်က ကျွန်တော့်ကိုမေးဆက်ပြီး စကားထောက်တော့ ...

“သော်တာအတွက် ငါ ချောကလက်တွေဝယ်သွားခဲ့တယ် ...”

“အချစ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား ...”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး သော်တာက ချောကလက်ကိုသိပ်ကြိုက်တာ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ချစ်သူနဲ့ အတူနေပြီး ဖြတ်သန်းကြည့်မယ်လို့ ငါစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်ပြီးရင် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ သူပြန်မယ်ပေါ့ ...ဒါပေမယ့်”

ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို ကိုယ်ပြန်ကိုက်နေရအောင် နာကျင်မိခဲ့ပါတယ်။

“ငါချောကလက်တွေဝယ်ပြီး ပြန်အလာမှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့သော်တာနဲ့ မင်းတို့ပြောတဲ့ ချာတိတ်ကို ငါတွေ့ခဲ့တယ် ...ငါထိပ်တိုက်ပဲတွေ့ခဲ့တယ် အခုချက်ခြင်း ဆုံနေကြနေရာကိုလာခဲ့ပါလို့ ...”

“မင်းကို သူငြင်းသေးလား”

မျိုးသန်းထွန်းစကားကို သူခေါင်းယမ်းပြမိသည်။

“မငြင်းဘူး”

“အေး ငြင်းလို့မရအောင်ကို ငါသိထားတဲ့အကြောင်းတွေ သူ့ကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့ ...”

“ဒါနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာပေါ့”

“ဒီလို ညင်ညင်သာသာလမ်းခွဲမိရင် အဆင်ပြေပါသေးတယ် အခုဟာက ...သူဒီလိုအကျင့်ရှိတာ ကိုကို အစကတည်းကသိရဲ့နဲ့တဲ့ ...”

“ဟာကွာ”

“ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲကွာ ...”

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြပါသည်။

“အဲဒီနေရာမှာပဲ ငါဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပါးကိုရိုက်မိတယ် ...”

“အိုးမိုင်ဂျေ”

ဘုရားတသံတွေကြားရပါသည်။

“သူ့ချာတိတ်က ဘာမှဝင်မလုပ်ဘူးလား”

“ဘယ်နေ့မလဲကွာ ငါ့ဆီကိုလာတာပေါ့ သော်တာက သူ့ကိုစွဲသူရင်းမယ်ဆိုလို့ ချာတိတ်ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားထိုင်တယ် ...ငါလည်း အပြတ်ကောပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ ...”

ကျွန်တော်စကားဆုံးတော့ ဟိုနှစ်ယောက်က မဆုံးသေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ထပ်မေးပါသည်။

“ဆက်ပါဦး”

ကျွန်တော်က မျိုးသန်းထွန်းစကားကြောင့် မျက်ခုံးတွန့်ရင်းပြန် ပြောမိပါတယ် ...

“ဘာကိုလဲ ...”

နှစ်ကောင်သား ကျွန်တော်ကို ရယ်ကြိုကြနဲ့ ...

“ဖျော်ဖြေရေး ငှက်ကလေးအကြောင်းလေ ...”

ဒီကောင်တွေ နတ်သမီးကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတဲ့ ဥပမာကြောင့် ကျွန်တော်သဘောကျရယ်မိပါသည်။ အတွေးယုံမှာလည်း သူမပုံရိပ်က ဝိုးတိုးဝါးတားပေါ်လာပါသည်။

“ဟော ဒီကလေးက ပြုံးတယ်ဟေ့ ...”

ဒီကောင်တွေ စနောက်တာကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ချမိပါသည်။

“ဟား ...လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသည်းကွဲတဲ့ကောင်က မျက်နှာတော်တော်ပြောင်ပါလား”

“ဟ အခုမှ မျက်နှာသစ်ထားတာကိုးကွ”

ကျွန်တော် ပြန်နောက်နေတာကြောင့် လင်းဇော်က ကျွန်တော်ထံ အထူးအဆန်းသတ္တဝါလိုကြည့်ပြီး

“မင်း သော်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ...မခံစားရဘူးလား”

“ဟာ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ညကတော်တော်ခံစားရတာပေါ့”

“နိုး ...မင်းပြောပုံအရ ညက ခံစားရတယ်ဆိုတော့ အခု မခံစားရတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်ဘာပြောမှန်းမသိအောင်ဖြစ်မိရင်း ခေါင်းပဲကုပ်နေရပါသည်။

“ကောင်မလေးက ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတယ်ကြားတယ်ကွာ ... မျက်နှာကတော့ အတည်သား ဟိုတစ်နေ့ညက သူတို့ဆယ်ရီပေါ်ကအဆင်းမှာ တို့ဘော်ဒါ အတို့အထောင်ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ညီဇော်ဇော်တို့ အုပ်စု အုတ်ခုံမှာ ဂစ်တာတီးပြီးသွားစတာ ဘာပြောထားမလဲ ရပ်ကွက်ရုံးသွားတိုင်တယ်ဟေ့ကောင် ...”

ဂရုဏာမျက်ဝန်းနဲ့ ကြည့်တတ်တဲ့ ရွှေရောင်နတ်သမီးလေးက မျက်နှာတည်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်အံ့သြရပါသည်။

“ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ...သူဒီမှာနေတာကိုး”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် လင်းဇော်က အခုလိုရှုတ်ချပါတယ် ...

“မင်းက မင်းအလုပ်က လွဲပြီး လူ့လောကကို အဆက်အသွယ်

ဖြတ်ထားတာကိုးကွ ...”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ် သူက မြို့ထဲမှာ ကွန်ပျူတာ
ကရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်။ လင်းဇော်က သူနဲ့အ
တူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်း ... မျိုးသန်းထွန်းကတော့ သူအဖေ
ဘုရင့်နောင်ဖက်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကားပစ္စည်းဆိုင်မှာ ဝိုင်းလုပ်သည့်
ဒီနေ့က ဆိုင်ပိတ်ရက်မို့ အေးအေးဆေးဆေးပါ

“ပြောစမ်းပါဦး ... မင်းဟာက လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး”

“အေးပါ ပြောပါ့မယ် ...”

ကျွန်တော်အာရုံထဲမှာ အတောင်မပါတဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်
ယောက်အပေါ်လာပါတယ် သူ့ကောင်ပံတွေကို သိုသိပ်သိမ်းဆည်း
ရင်း ညတစ်ညရဲ့ သန်းခေါင်ယံမှာ နတ်သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆုံခဲ့
သမျှကို ဒီကောင်တွေကို မခြွင်းမချန်ပြောမိပါသည်။

“ဟာ မင်းက ပိုက်ဆံပေးပြီး သူ့ကို သမီးရည်းစားအငှားလုပ်ခိုင်း
တယ် ...”

“အင်း ...”

“ဟိုကောင်မလေးကရော မင်းပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်လုပ်တယ်
အဲ့ရော မိုးလေးရာ မင်းတို့ရူးပါကွာ ...”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ လင်းဇော်က သူထိုင်ခုံပေါ်ကို
ခြေတစ်ဖက်ခွဲထောက်တင်ရင်း

“မင်း အသည်းကွတာ ဘီယာနဲ့ ချောကလက်နဲ့ ဘယ်လိုကြီး
ခြည်းတာလဲကွာ ...”

“ဘာမှ စားစရာမှမရှိတာ ... ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်ကွ ...”

မျိုးသန်းထွန်းက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်နဲ့

“အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ ...”

“အိန်ဂျယ်”

မျိုးသန်းထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားရင်း

“ဟ နာမည်ကြီးပဲကွ၊ (Pink Lady) စင်တင်က အဆိုတော်
မလေးမှတ်လား၊ သူဆိုတာ သွားသွားကြည့်တဲ့လူတွေ မနည်းဘူးကွ၊
တော်တော်ကိုချောတာ ... နတ်သမီးလို့လည်း ခေါ်တယ်လေ”

“အဲဒါ နတ်သမီးလား ငါလည်းကြားဖူးတယ်”

လင်းဇော်ကလည်း ထောက်ခံစကားပြောပါတယ်။

“အိန်ဂျယ်က မင်းကိုလိုက်ပို့တယ် ... မင်းရဲ့ သမီးရည်းစားအငှား
လုပ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ ...”

မျိုးသန်းထွန်းက မယုံကြည်နိုင်ပုံရပါသည်။

“အေးလေ သူပြောတာပဲ နတ်သမီးတဲ့ လူတာတော့ တော်တော်
လှတယ် ဆွဲဆောင်အားကောင်းတယ်ပြောရမှာပေါ့ အထူးခြားဆုံးက
နတ်သမီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေပဲ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အရည်
သဲ့နေတဲ့ ခံစားချက်မျက်ဝန်းတွေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းပြောတာသေချာပါတယ် ...နတ်သမီးက ဒီမှာ နေတာကိုး”

မျိုးသန်းထွန်းစကားကြောင့် လင်းဇော်က မုတ်ဆိတ်ရေးရေးကို ပွတ်သပ်ရင်း

“ငါလည်း အဝေးက ဝိုးတိုးဝါးတားပဲမြင်နေရတာ ဪသုက နတ်သမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ...”

“ကဲ ကဲ ငါလည်း လစ်လိုက်ဦးမယ် ...မင်းလိုက်မယ်ဆို လင်းဇော်”

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ နေပါဦး”

ကျွန်တော့်ရဲ့ တားမြစ်သံကြောင့် လင်းဇော်က ...

“ဟိုတစ်နေ့က ငါလုပ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်အဖုံးရဲ့ စာလုံးဖောက်ကို သိပ်မကြိုက်လို့ ပြန်ပြင်ရမယ်လေကွာမနက်ဖြန်မပြီးရင် ကိုတင်မြင့်က တပွန်ပွန်အော်နေဦးမှာ ငါ မင်းကားယူမသွားတော့ဘူး ဒီကောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်မင်းလိုက်ဦးမလား ...”

“သွားပါကွာ ငါ ခေါင်းကိုက်နေတယ် ...ဆေးသောက်ပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ် ...”

“ဒါဆို လစ်ပြီး ...”

ဒီနှစ်ကောင်က ရီ-တန်းတန်း ထ၊မသွား။ လင်းဇော်က သိချင် တစ်ပုဒ်ကို လုပ်ဆုံးသွားပါတယ်။

“နတ်သမီး နတ်သမီး အလွန်လှတဲ့ နတ်သမီး ...”

လင်းဇော်ဆိုတော့ မျိုးသန်းထွန်းကလည်း အားကျမခံပါ ...

“နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းစု မိုးလေးစိတ်တွေပူ ...”

“မပူသလား ...ပူသလား ဆေးရုံရောက်မှာ သတိထား ...”

“ဧေး ...မ ...အကောင်တရာရဲ့ သားတွေ ...”

ကျွန်တော် ဆဲသံကြောင့် ဒီကောင်တွေ တဟားဟားနဲ့ တံခါးဖွင့် ထာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ဒီကောင်တွေ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော်ရဲ့ အကြော်အလှော်ဆရာ ကံမြင့်က မိန်းမ ဤးတစ်ယောက်လို ဈေးခြင်းဆွဲပြီး ဂင်လာပါတယ်။

“ပြောကိုမပြောချင်ဘူး အစ်ကိုလေးရာ ကြက်သားတစ်ခြမ်းဝယ် တာဈေးသည်က အလေးခိုးသေးတယ်။”

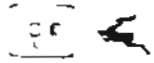
ကြားနေကြစကားကို ကျွန်တော်စကြားရပါသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမတရားမလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားလျှာထုတ်ကြည့် စမ်း အဲဒီလျှာထွက်သလို ကြက်သားကို လျှာလေးနည်းနည်းတိုတို ဆေးဖြစ်ဖြစ်ချိန်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောတော့ ဒီမိန်းမက ဒေါပွတယ်လေ -ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ရမလဲ သူ့အော် ...ကိုယ်အော်ပဲ ...”

“ကိုအော်ဆို ...ဒီမိန်းမရဲ့ ယောက်ျားနာမည်လား ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ...”

“ဟုတ်မှာပါကွာ ...”

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကို ဆွဲခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်လေ့ရှိ
ချ ဆေးသောက်ကာ အိပ်ရာပေါ်ပြစ်လှဲလိုက်ပါတယ်။ မအိပ်ပျော်မှီ
နတ်သမီးရဲ့ ပုံရိပ်က အတွေးမှားဝင်လာသေးတယ် ...

ဗုလင်းအမိုးဖွင့်သလို ...

ဇောက်ခနဲ မြည်သွားခဲ့ပြီ...နတ်သမီး...

တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်တိုက်...

တစ်ငွေ့ထိုးဉာဏ်နဲ့ အလစ်ထိုးရုံကြုံတဲ့...

ငါ့ရင်ခွန်သံတွေ...

သိနေပေမယ့် မေ့နေသလိုပဲနေခဲ့တယ်...

စာအုပ်ဆိုင်ဘက်သွားမယ်လို့ပြောပြီး ကံမြင့်က စာအုပ်တွေ ခွေ
 တွေယူပြီး ဆင်းသွားပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် သဘော
 ပေါက်သည်။ ဒီကောင် လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ့အ
 ပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဘောလုံးပွဲလေကန်နေမှာပါ။ ညကိုးနာရီပြန်ရောက်
 တာတောင် ကံကောင်း ...ကံမြင့်က အဖေဘက်က ဆွေမျိုးနီးစပ်
 တော်တဲ့ကောင်လေးပါ။ သဘောကောင်းဖင်ပေါ်ပြီး ခိုင်းသမျှ လုပ်တဲ့
 ကောင်ပါ ...ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ခေါ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့
 အဖေနဲ့ အမေက မန္တလေးမှာနေသည်။ ညီမငယ်သန္တာက မန္တလေး
 ဆေးရုံကြီးက ဆရာဝန်တစ်ယောက် အဖေနဲ့ အမေက မန္တလေးက
 မိသားစုပိုင်ပွဲရုံမှာပဲ လုပ်စေချင်သည်။ သူကတော့ အဲဒါတွေပါသနား
 မပါခဲ့ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း အဖေနဲ့ အမေက သူညဉ့်ကိုသိတာ

ကြောင့် မတားတော့ဘဲ လွှတ်ပေးထားရတာပါ....။

ဝရန်တာမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း နာရီကိုကြည့်တော့ ညခြောက်နာရီ
 ခွဲနေပါပြီ ဆောင်းတွင်းကာလက အမှောင်မြန်ပါတယ်။ မီးတိုင်တွေ
 မီးရောင်တွေကြားမှာ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို အနီ
 ရောင်ကားလေးထိုးရပ်ပါတယ်။ ကားဟွန်းသံ နှစ်ချက်ပေးတော့ တိုက်
 ခန်းလှေကားအတိုင်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာပါ
 တယ်။ အသားဖြူဖြူနဲ့ တိုင်းရင်းသူရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက
 ကျွန်တော်ကိုမြင်သွားပြီး နတ်သမီးကို တစ်စုံတစ်ခုလှမ်းပြောပါတယ်။
 နတ်သမီးက မရဲတရဲမော့ကြည့်ပြီး ဘေးက အဖော်ကောင်မလေးကို
 ဆွဲဆိတ်တာမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကားထဲမှာလည်း ကောင်မလေး
 တော်တော်များများကို တွေ့မိတာကြောင့် နေ့ဆိုင်က ဖယ်ရီဖြစ်
 မည်ထင်သည်။ ကားလေးက ပြန်ကွေ့ပြီး ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းအောက်
 က ကတ္တရာလမ်းအတိုင်းမောင်းသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချစ်ပြီး ဝရန်တာက ဒန်းပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်
 မိသည်။ အနီးစားပွဲပုလေးပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လှမ်းယူဖတ်
 တော့လည်း ဂျာနယ်ထဲမှာ စိတ်မပါ စုတ်တစ်ချက်သပ်ရင်း ဂျာနယ်
 တို ပြန်ချကာ ဝရန်တာမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း တိုက်ခန်းအောက်ခြေက
 ရွှေခင်းကိုလိုက်ကြည့်မိပါသည်။

အခုလို တစ်ယောက်တည်းနေရတာ သူနှစ်သက်ပေမယ့် ဒီနေ့

ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိအောင် အနေခက်နေခဲ့ပါတယ် ...

အချိန်တော်တော်များကို သူဖြုန်းတီးပစ်ရင်း တိုက်ခန်းထဲဝင် လိုက် ဝရံတာကိုပြန်ရပ်လိုက်ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်တော့ ဖုန်းဆီ သွားကာ လင်းဇော်ရဲ့ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်မိသည်။

“လင်းဇော်လား ငါ့ပါ ...”

“ပြော မိုးလေး ...ဘာကိစ္စလဲ ငါစာလုံးဖောင့်ကို အချောသပ်ပြီး ပြီ ...”

ဒီကောင်အလုပ်အကြောင်းပြောနေတော့ မျက်ဝန်းမှိတ်မိရင်း ခေါင်းရမ်းကာ

“ငါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး လင်းဇော် ...တကယ်လို့ မင်းတစ်ခုခု အလိုမကျဖြစ်နေရင် မင်းဘယ်လို ဖြေရှင်းတတ်လည်း လင်းဇော်”

“ဒါ အလွယ်လေးပါကွာ တစ်ခုခုပြန်လုပ်လိုက်ပေါ့ ...”

“အဲဒီ တစ်ခုခုဟာ သက်ရှိဆိုရင်ရော ...”

ဒီကောင်အသံတိတ်သွားပြီး သက်ပြင်းချသံကြားရပါတယ်။

“မင်း အိန်ဂျယ်ကို သတိရနေတာလား မိုးလေး ...သတိရ နေလည်း သွားလိုက်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ မင်းဘာကြောင့် အပိုတွေ တွေးနေရတာလဲ ...ငါတို့ပါ လိုက်ခဲ့ရမလား ...”

လင်းဇော်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရှက်ကူးရှက်ကန်းနဲ့ ရယ်မိပါ

သည်။

“မင်းအရင်သွားနှင့်လိုက် ငါမျိုးသန့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါ့ကို ဝင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်အိုကေ Good Luck”

ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးတာ နှလုံးသားကိုလားလို့ တွေးမိပြန်ပါသည်။ ဖုန်းချပြီးတော့ လေလေးတစ်ရွက်ရွက်နဲ့ ရေမျိုးခန်း ကိုဝင်ခဲ့သည်။ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်က ချက် ခြင်းကြည်လင်ပြီး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာ အံ့သြစရာပါ ...ဘာကြောင့် လဲလို့ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်သိနေပေမယ့်အဖြေကို သိသိနဲ့ မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ပါတယ်။

“ဟော အစ်ကိုလေး ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျ”
 ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုတစ်နေ့ညကမှ သိတဲ့ ဝန်ထမ်းလေးရဲ့ အမေး
 ကြောင့်
 “အစ်ကို နတ်အဲ ...အိန်ဂျယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ် ညီလေး ...”
 ကောင်လေးက တစ်ခုခုစဉ်းစားနေပုံနဲ့ ...
 “ဒီလိုလုပ်ပါလား အစ်ကို အစ်ကိုစပယ်ရှယ်ရွန်းမိကို ဝင်လိုက်ပါ
 လား ကျွန်တော်သွားမေးကြည့်ပေးမယ်လေ ... ဘယ်သူ့လိုပြော
 လိုက်ရမလဲ ...”
 “ဆန်တာကလော့စ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ ...”
 ကောင်လေးက ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် ပြုံးသည်ဟုတ်တော့
 လည်းဟုတ်ပါတယ်။
 ဒီကောင်လေးပြောတဲ့အကြောင်းပြချက်က မှန်နေပေမယ့် ဟို

နှစ်ကောင် သူကို မတွေ့မှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် ...
 “ဒါဆိုရင် အဖြူရောင် (.....) ကားနဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေလာ
 ရင် ဒီမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်”
 “စိတ်ချ အစ်ကို ...”
 ကျွန်တော်ကောင်လေးကို ဘောက်ဆူးပေးတော့ ကောင်လေး
 က တရှိတသေ ဦးညွတ်ယူပါတယ် ... ကောင်လေးခေါ်သွားတဲ့ အခန်း
 ကို သူဝင်ပြီး ထိုင်တော့ ...
 “အစ်ကို ဘာသောက်မလဲ ...”
 “အဲ ဘီယာလုပ်ကွာ ပြီးရင် အမြည်းထပ်မှာမယ် ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 ကောင်လေးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်အခန်းကိုလေ့လာကြည့်
 ခဲ့ပါတယ် ... လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့ အခန်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
 ခြင်းမှလွဲလို့ ဘာမှမရှိကြည့်ရတာ ဒီစပယ်ရှယ်ရွန်းမိ ဟာ လုပ်ငန်း
 စကားပြောဖို့အတွက် ဒါမှ မဟုတ်သမီးရည်းစားတွေ လွတ်လွတ်လပ်
 လပ်စကားပြောဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ထားပုံရပါသည်။
 အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြောင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ မျှော်
 လင့်နေတဲ့ နတ်သမီးမလေး အထူးသဖြင့် တောင်ပံမပါတဲ့ နတ်သမီး
 ပေါ့...နီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော်ငေးစိုက်
 ကြည့်မိပါသည်။ သူမက ကျွန်တော်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား...”

ကျွန်တော်က အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါပြမိပါသည်။ ကောင်လေးဝင်လာပါတယ် ...ဘိယာပုလင်းတွေကို ဆွဲခြင်းနဲ့ အနီးက စင်လေးမှာ တင်ပေးတော့ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ...

“အစ်ကို အမြည်းမမှာဘူးလား...”

“ဘာမှာရမှန်းမသိလို့...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမက စချင်ပုံရသည်။

“ချောကလက်နဲ့ မြည်းမလား...”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း...”

သူမကတဲ ကောင်လေးကို ဦးဆောင်မှာပါတယ် ...ကောင်လေးက ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ပေါ်မှာ လိုက်မှတ်သည်။ ကောင်လေးထံ ထွက်သွားပြီး တော့ သူမက

“ဆန်တာကလော့စ်လို့ ဘာလို့ပြောတာလဲ၊ ချောကလက်လို့ ပြောလိုက်လဲ ကျွန်မသိပါတယ်။”

သူမက ခပ်တည်တည်နဲ့စနေတော့ ကျွန်တော်သူမကို တစ်မိမိမိ ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပါတယ် သတိထားကြည့်မိတော့မှ ဒီကောင်မလေးက ဟို ကောင်တွေ ညွှန်းသလို နာမည်ကြီးထိုက်အောင်လှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ ...ကျွန်တော့်အကြည့်ကြောင့် သူမခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ အ

တန်ကြာတဲ့အထိ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးစကားမဆိုကြ ...တိတ်ဆိတ်ခြင်းကတစ်ခုခု ခေါ်ဆောင်လာသလို နတ်သမီးက လက်သည်းကို အကြောင်းမဲ့ ပွတ်သပ်နေပါသည် ...ဒါဟာ နတ်သမီးရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုစတိုင်လား....

“ညည်းငါ့ကို စိတ်ဆိုနေလား...”

ဟိုနေ့ညက ရည်းစားခဏအကားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခိုင်းတာကို ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ပြီးမေးခြင်းဖြစ်ပါသည် ...နတ်သမီးက ...

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို...”

ကျွန်တော် သူမရဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ...

“ကိုယ့်နာမည် ညီမိုးလေး လို့ ခေါ်တယ် နတ်သမီး...”

သူမက ပြုံးချင်ဟန်နဲ့ ...

“ဒါဆိုဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ...”

“ခေါ်ချင်သလိုခေါ်လေ...”

သူမက မျက်ခုံးမြင့်ပြရင်း ...

“ကိုကိုလို့ခေါ်ရမလား...”

ကျွန်တော်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း ...

“မခေါ်ပါနဲ့ကွာ သော်တာလည်း ဒီလိုခေါ်တာပဲ...”

“သတိရမှာစိုးလို့လား”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့ကိုမေ့တောင်မေ့နေပါပြီ ...”

“ဒါဆို ကိုလေး ..လို့ခေါ်မယ်လေ ...”

သူမ အခေါ်အဝေါ်က နှစ်သက်ချင်စရာပါ

“မင်းနာမည်ငါတယ်လို့ခေါ်ရမလဲ”

“ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပေါ့ ဒီမှာတော့ အိန်ဂျယ်ပဲခေါ်ကြတယ်လေ၊ ကိုလေးတစ်ယောက်သာ နတ်သမီးခေါ်တာ၊ နတ်သမီးရဲ့ နာမည် အရင်းက နန်းမဉ္ဇူတဲ့ ...”

“ရှမ်းလား ..”

“ရှန်းတာမှ ဟိုခလုတ်တိုက် ဒီခလုတ်တိုက်နဲ့”

သူမရဲ့ နောက်ပြောင်တဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်ကို ဖွမိတော့ သူမက စိတ်ဆိုးဟန်မပြ ...

“အင်း အမေက ရှမ်း အဖေက မြန်မာ ...”

“နတ်သမီးလို့ခေါ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ ...”

ကျွန်တော် မေးထောက်ပြီး သူမကိုကြည့်တော့ ဒီကောင်မလေး က အနေခက်နေပုံရသည်။

“နတ်သမီး”

နတ်သမီးက မော့မကြည့်ဘဲ မေးဆတ်ပြသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုပြောထားတဲ့အကြောင်းက အဲဒီည တစ်ည အတွက်ပဲလား ...”

ရည်းစားအားသရုပ်ဆောင်ခိုင်းတာကို ကျွန်တော် ရည်ရွယ်မှန်း ကလေးမ သိနေပုံရပါသည်။ ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်မဖြေ အဲဒီ ခနိုက် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံနဲ့အတူ ခဏအကြာတံခါးပွင့်လာ ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းချာတ်တံကလေးက ...

“အစ်ကို သူငယ်ချင်းတွေရောက်နေပြီ ...”

“ဪ အေး ...အဲဒီမှာပဲ စောင့်ခိုင်းလိုက်ကွာ...”

ကောင်လေးက အရိုအသေပေးပြီး တံခါးပြန်စွပ်တံကာ ထွက် သွားပါတယ်။

“နတ်သမီးအလှည့် ရောက်တော့မယ် ကိုလေး၊ ဒီလိုလုပ်ပါ ... ကိုလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားထိုင်လိုက်လေ၊ နတ်သမီး အလှည့်ပြီးရင် ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“အင်း ကောင်းသားပဲ၊ ဒါတွေက ...”

နတ်သမီးက အရေးမကြီးဟန်နဲ့ ...

“ထားလိုက် ကိုလေး၊ ကောင်လေး အစ်ကို့ခိုင်းကို သယ်လာ အလိမ့်မယ်၊ သွားပြီနော် ကိုလေး ...”

အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ နတ်သမီး သူ့ရှားမူတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘူးနော် ...”

သူမ မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေဆဲ သူမ စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။

တစ်အောင်ကြာမှ သူမ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းလှည့်သည့်
ရီဝေလဲဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းဟာ ဒီနေ့ ပို၍လှနေသယောင် ဒါမှမဟုတ်
အလွမ်းနဲ့ အံ့ဖွဲ့နေတဲ့ မိုးသားထုတွေနဲ့လည်း ဆင်ပါတယ်။

“ကိုလေးသဘောပါ။ ကိုလေးအစီအစဉ် ရုပ်သိမ်းချင်တဲ့တစ်
ကိုလေး ရုပ်သိမ်းခွင့်ရှိပါတယ်”

အခန်းတံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ သူမ မရှိတော့ စကားလုံးတွေ
ကြောင့် ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်ကျန်ခဲ့သူက ကျွန်တော်၊ သိပ်အတ္တ
သွားပြီလား။ ကျွန်တော် လေးပင်စွာထရပ်ရင်း အပြင်စုံတိတ်ခန့်
ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်တွေကြားမှာ ဟိုကောင်တွေရှိရာဝိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ မျိုးသန်းထွန်းက -

“မသိပါဘူးကွာ ငါတို့ကို စောင့်ခိုင်းပြီး မင်း အခန်းပိတ်တ
ကျင့်နေတယ်ထင်လို့ ...”

“တွေ့ပြီးပြီလား ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ အစီအစဉ်ကြေငြာသူရဲ့ စကား
သံနဲ့အတူ နတ်သမီးထွက်လာပါတယ်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော်ရှိရာ
ကို မသိမသာကြည့်သည်။

“အိန်ဂျယ် ငါ့ကိုကြည့်နေတာ ထင်တယ် ...”

မျိုးသန်းထွန်းက မသိမသာစသည်။ လင်းဇော်က အားကျနေ

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ငါတို့ဝိုင်းမှာ သရဲတစ်ကောင် အဝတ်နက်ခြံ
ပြီး လာထိုင်တာမြင်သွားပုံရတယ်”

လင်းဇော် စကားကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဒီညအတွက် အိန်ဂျယ် ... ‘အိန်ဂျယ်’ သီချင်းလေး ဆိုချင်ပါ
တယ်”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေက လက်ခုပ်စတီးတော့ ရှေ့ဆုံး ညာ
ဘက်ဝိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သွားက အဖော်ကို တိုးတိုးလှမ်းပြော
သည်။ ကြည့်ရတာ (ဂရိတ်) ဝိုင်းထဲက ထင်ပါရဲ့၊ အဘိုးကြီးရဲ့ အဖော်
က ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းချာတိတ်ကို လှမ်းပြောတော့ ကောင်
လေးက စင်ထောင့်က ပန်းကုံးတွေကို ယူကာ စင်ပေါ်တက်ကာ နတ်
သမီး ခေါင်းမှာစွပ်ပေးသည်။

“သီချင်းတောင် မဆိုရသေးဘူး နတ်သမီးတို့က လုပ်ချလိုက်ပြီ”

မျိုးသန်းထွန်းက မှတ်ချက်ပြုသည်။ ပန်းကုံးချခြင်းမချခြင်း
အပေါ် နတ်သမီးက အာရုံမရှိဟန် မျက်ဝန်းမှိတ်ပြီး ယိမ်းနဲ့ သီဆိုက
တန်က “နတ်သမီး ...” လို့ အမည်ပေးထိုက်ပါသည်။

(ငါဟာအိန်ဂျယ် xxx ငါနေတာ ပုလင်းတစ်လုံးရဲ့အထဲ xxx
မျှော်လင့်ပဲ ငါမင်းနဲ့ xxxxx အပြင်မှာဆိုလာတယ် တံခါးဖွင့်စဉ် xxx
အိမ်မက်လိုပဲ မြင်တွေ့ရုံနဲ့ ငါမင်းကိုသိပ်ကြင်နာတယ် xxx ဒါဟာ
သင့်ကြွေးလားလေ ...)

ဝဋ်ကြွေးဆိုတဲ့ အပိုဒ်မှာ သူမကြည့်မိလိုက်တဲ့အကြည့်က မမြဲရတဲ့ ဓားသွားနဲ့ ကျွန်တော်ရင်အစုံကို ထိုးလိုက်သလိုပဲ ဒီအကြည့်တွေက စကားဝှက်တွေလား နတ်သမီး

“မင်းကို စောင်းဆိုနေတာများလား ...မိုးလေး ...”

လင်းဇော် အတည်လိုလို နောက်သလိုပြောလာပါသည်။

(မင်းတောင့်တလိုက်ရင် xxx မင်းရှေ့ပြေးလိုရောက်ချင် xxx ပုလင်းလေးထဲက မင်းနတ်သမီးလေး xxx အို မင်းတောင့်တလိုက်ရင် xxx အားလုံးဖြည့်စွက်လိုက်ချင် တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ဝခဲ့ရင် xxx)

ကျွန်တော်ရင်ထဲက သောကတွေငြိမ်းဖို့ သူမဟာ လူယောက်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နတ်သမီးလို့ ယုံမှားချင်စရာ

“ဟာ ဟိုဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းတော့ငြိပြီ ...”

လင်းဇော် စကားကြောင့် ရှေ့ဆုံးမှာ ယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းက ရနုလူကြီးနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ပန်းကုံးတွေချရင် ပန်းကုံးတွေကုန်တော့ ဆလွယ်တွေ သူထက်ငါ၊ နောက်ပြီး သူ့တွေ လက်ဆွဲပန်းခြင်းတွေချလာကြသည်။ နတ်သမီးက သီချင်းဆိုရင်းဘေးမှာ ပုံထားရပါသည်။

“တကယ့် နတ်သမီးပဲ၊ ဒီကောင်မလေးက အသံလည်းကောင်းတယ် ဆွဲဆောင်အားကလည်းကောင်းတယ် ...”

လင်းဇော်စကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲ မောလာသလိုပဲ

အနိပ္ပာယ်ကဘာလဲလို့ မသိချင်ပြန်၊ ဒါဟာ လှပမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သာယာမှုတစ်ခုပဲဖြစ်မှာပါ။

(မဆိုင်တာဝင်ပါမိလား xxx တောင်းပန်တယ်)

သူမနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်မိတိုင်း သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တောင်းပန်မှုတွေလား တောင်းဆိုမှုတွေလား ဝေခွဲမရ

(မလိုချင်ရင် ထားခဲ့လေ xxx ငါယူလာတဲ့ အချစ်တွေ အသိအမှတ်မပြုလည်းဘဲ xxx)

“မိုးလေးတော့ ဟက်ထိပြီနဲ့တူတယ် ...”

မျိုးသန်းထွန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ဘတ်ကို ပုတ်ရင်ပြောသည်။

(ဟေ့ xxx အချစ်ဟာဘာလဲ xxx အသေအချာငါမသိလည်း xxxမပြောင်းလဲဘူး xxx မင်းအတွက်ဆိုရင် xxx)

“ဒီကောင်မလေး ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းပြီကွ”

ဆုကြေးတစ်ပုံတစ်ပင်ကိုကြည့်ပြီး လင်းဇော်က ရည်ညွှန်းတော့သူတို့ဝိုင်းကို တာဝန်ကျတဲ့ ကောင်လေးက ...

“ဒါ ဒီတစ်နေ့တည်းမဟုတ်ဘူးအစ်မအတွက် အမြဲတမ်း အဲဒီလို ဒါတောင် အစ်မက သူ့ပါတနာတွေကို ဘယ်တော့မှ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ကောင်လေးစကားကြောင့် လင်းဇော်နဲ့ မျိုးသန်းက တစ်ယောက်တည်းတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပန်းတွန့်ကြပါသည်။ နတ်သမီး သီချင်းဆိုပြီး

ဆင်းလာကာ ဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းကို တစ်လှည့်စီ နှုတ်ဆက်ကာ သူတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ အခြားဝိုင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဝင်တစားကို အကဲခတ်ပါတယ်။ ပန်းကုံးလည်းမချ... သောက်ထားစားထားသမျှ ကလည်း ဒီလိုဆိုင်အနေအထားနဲ့ မဖြစ်စလောက်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရသည့်အနေအထား။

“ဒီဝိုင်းဖိုးကို နတ်သမီးရှင်းမှာနော် ကိုလေး ...”
နတ်သမီး စကားကြောင့် မျိုးသန့်နဲ့ လင်းဇော်က အားနာဟန်ရှိ သည်။

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ မအိန်ဂျယ် ... ကျွန်တော်တို့ဘာသာရှင်းပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ...”

နတ်သမီးက သဘောကျစွာရယ်ပြီး ...

“ကိုလေးခေါ်သလို နတ်သမီးပဲခေါ်ပါ၊ မအိန်ဂျယ် ဆိုတာကြီး တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဟိုကောင်တွေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နတ်သမီး ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူက လင်းဇော်၊ သူက မျိုးသန်းထွန်းတဲ့”

“ကျွန်မ နာမည် အိန်ဂျယ်ပါ”

နတ်သမီးက ခေါင်းညှိတ် အရိုအသေပေးသည်။

“နတ်သမီး တို့ဝိုင်းမှာ ညည်းဝင်ထိုင်တာ တခြားဝိုင်းတွေက

အကဲခတ်လှချည်လားဟ”

သူမက ဟန်ပါပါ ပခုံးတွန့်ရင်း

“ကျွန်မ အပိုပြောတာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ပန်းကုံးသရဖူ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် ကျွန်မ ခဏတဖြုတ်ရပ်ပြီးပဲ ကျေးဇူးတင် စကားပြောတတ်တယ်။ အခုလို ဝင်ထိုင်တာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ”

“ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့ ...”

“ဒါပေါ့ ...”

ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်ပြောင်တဲ့စကားကို နတ်သမီးကလည်း ပြန် နောက်ပြောင်ပါသည်။

“ညည်းဖုန်းနဲ့နံပါတ်ပေးထားလေ”

ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတော့ နတ်သမီးက ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို ရွတ်ပြသည်။

“ကိုလေးက ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲ ...”

ကျွန်တော်က လမ်းနာမည်တစ်ခုကို ရွတ်ပြပြီး

“Magnet ကွန်ပျူတာ ရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းဆိုပြီး ဖွင့်ထားတယ် ဒီ ကောင်ကြီးနဲ့လေ ...”

လင်းဇော်ကို ညွှန်ပြရင်းပြောတော့ လင်းဇော်က ...

“မြို့ထဲရောက်ရင် ဆိုင်ဝင်ခဲ့လေ နတ်သမီး ကျွန်တော်ရေခဲရေ ခယ်တိုက်မယ် ...”

“အကုန်အကျတွေ များနေပါဦးမယ် ကိုလင်းဇော်ရယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်မှ ပြီးလဲ နတ်သမီး ...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမ နာရီကို ငဲ့ကြည့်တော့

“နှစ်နာရီလောက်မှပြီးတာ ကိုလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းခါပြမိပါသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နတ်သမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထလာခဲ့ပါတယ်။

ကားပါကင်ဆီရောက်တော့ လင်းဇော်က ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်မယ်လို့ပြောတော့ မျိုးသန့်ထွန်းက လက်ပြပြီး သူကားနဲ့ သူထွက် သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က လင်းဇော်ကို လိုက်ဖို့ ကားကိုမောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ မီးပွိုင့်တစ်ခုမိပါတယ် ... ညကနက်နေပြီမို့ ကားတွေရှင်း လင်းနေပါတယ်။

“မင်း နတ်သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ မိုးလေး”

လင်းဇော်ရဲ့အမေးဟာ ဘက်ကျထက်မြက်တဲ့ ဓားသွားတစ်ချောင်း လိုပဲ ... ဖြေရတဲ့သူအဖြေခက်အောင်လည်း ဒီကောင်စကားက ထိရောက်သည်။ ကျွန်တော်မဖြေဖြစ်ခင် ဒီကောင်က ဦးဆောင်ပြောပါ သည်။

“နတ်သမီး မင်းအပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားက လိုအပ်တာ ထက်ပိုနေတယ်လို့များ မင်းခန့်မှန်းကြည့်ဖူးလား ... ဒီကောင်မလေး မျက်ဝန်းထဲမှာ ငါသိသလိုလိုရှိတဲ့ အဖြေတွေ နေရတယ် ... မိုးလေး ...”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချစ်ရင်း ကားစတီယာရင်လက်ကိုင်ကို ပုတ် မိပါသည်။

“အဲဒီ အမေးကို ငါ့ကိုယ်ငါမေးဖို့ ငါ့မှာ သတ္တိမရှိဘူး လင်းဇော်” လင်းဇော်က ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီအဖြေပေါ်လာမှာပါကွာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မိုးလေး ...”

ဒီကောင်က ပြောသင့်မပြောသင့်စဉ်းစားနေပုံရတော့ ...

“ဘာလဲ လင်းဇော်”

မီးပွိုင့်က ထွက်ဖို့ အချက်ပြနေပြီ ကျွန်တော်ပုံမှန်ဖြတ်မောင်း လာပါသည်။

“ဒီအဖြေပေါ်လာပြီး နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေပေါ်လာလိမ့် မယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား မိုးဇော် ဥပမာ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေ”

ကျွန်တော်တွေ့မထားတဲ့မေးခွန်း

“ဒီအသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးကို မင်းမိသားစုက ကြည်ကြည် ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်နေလား မိုးလေး”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာကောင်းတဲ့ ပြဿနာတွေ အချစ်လို့ယာယီအ မည်တပ်ရမယ့် လမ်းကြောင်းမှာ ကြုံစောင့်နေခဲ့တာ ကျွန်တော်သတိ ပြုမိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်နောက်ကျောတွေကြောင့် ထင်ချင် တယ်။

“ငါက ဖြစ်နိုင်တာတွေကို ခန့်မှန်းပြောတာပါကွာ၊ ဖြစ်ချင်မှ လည်းဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုး ရိုးသားသား သံယောဇဉ်သဘော ခင်တာလည်းဖြစ်မှာပါကွာ...”

ကြိုးတစ်စ ရစ်တွယ်စပြုနေပြီ လင်းဇော်လို့ ကျွန်တော်မ ပြောတော့ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ်စကားမဆိုမိကြတော့ ဒီကောင်အိမ်ရှေ့ မှာရပ်ပေးပြီး လက်ပြကာ ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်

ဖျတ်ခနဲ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်နှိုးလိုက် သူက အချစ်လားလို့မေးချင် သည်။

သော်တာနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရှိတုန်းက အေးစက်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံ တွေ အခုလိုဆောင်းရာသီမှာတောင် နတ်သမီးအကြောင်းစဉ်းစားမိ တိုင်း နွေးမြနေဆဲ ...

ရပ်နားခွင့်မရှိတဲ့ ဘူတာမှာ သူမဆိုက်ကပ်ရပ်နားတာ တိုက်ဆိုင် တဲ့ ကံကြမ္မာလား ထူးဆန်းတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာလား နတ်သမီး ...

လူခံစားခွင့်အတွက် ရတနာတစ်ပါးထက် တန်ဖိုးမြင့်တဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ငါတို့ မေ့လို့ရပါ့မလား နတ်သမီး ...

ဒီနှစ်ဆောင်းက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချစ်ပုံပြင်တစ် ပုဒ်ကို ဖန်ဆင်းပြခဲ့ပြီချစ်သူ

ဒီဆောင်းရဲ့ ဝတ်ရုံဖြူနင်းတွေရဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုက ချစ်သူ ကိုရှာဖွေပေးခဲ့တာလို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့တယ် ...

ပြောင်းပြန်လှန် ကိုးရိုးကားရားတွေ ဆုံမှုနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက စတင် တာလွှတ်ခဲ့ကြပြီး မောပန်းလွမ်းမောဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းတိုင် ဟာ ပျော်ရွှင်မှုရှိမယ်လို့ သေချာပါရဲ့လား နတ်သမီး။

တောင်ပံတွေသိမ်း ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဥပက္ခာ ပြုပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါလား ... နတ်သမီးရယ် ကြာလာရင် သောကတွေ အထုပ် အထည်နဲ့ ထမ်းပြီးဝင်လာမယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငါကြောက် လို့ပါ နတ်သမီး ...

ဆွေးမြည့်နေတဲ့ ဖောင်လေးတစ်စင်းနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို အန်တု ဖြတ်သန်းနေတဲ့ ဘဝကို မင်းနဲ့ငါ

“အချစ်ဆိုတာ ဘုရားကပေးတဲ့ လက်ဆောင်လား ... ငါ့ရဲ့ အချစ်နဲ့ မထိုက်တန် ...”

ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီစာရိုက်နေတဲ့ တင်ထွန်းအောင်က ခါးကြော ဆန့်ရင်း သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ကောက်ဆိုသည်။

သစ်သစ်အောင်က အေဖိုး စက္ကူထုပ်ကို ဖောက်နေရင်းက

“နင့်မှာ ဓားအိမ်မရှိပဲနဲ့ နင့်က အချစ်တွေဘာတွေလုပ်နေတယ် တော်စမ်းပါ တင်ထွန်းအောင်ရယ် ...”

ကျွန်တော်နဲ့ လင်းဇော်က ကိုယ်အလုပ်ကိုယ်ပြန်စွပ်နေရင်းက ပြုံးမိကြသည်။ တင်ထွန်းအောင်က သစ်သစ်အောင်စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို နားမလည်ပုံရှိတာကြောင့် ...

“ဘာလဲဟ ဓားအိမ်မရှိဘူးဆိုတာ ...”

သစ်သစ်အောင်က ရယ်ကြိုက်နဲ့ ...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်းမသိဘူး ... ငါ့အဖေပြောတာကြားတာပဲ ... ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ... ဓားနဲ့ ဓားအိမ်

လိုပေါင်းစပ်တာပဲတဲ့”

“ဟဲ့ ..”

လင်းဇော်က လှမ်းဟန်တော့မှ သစ်သစ်အောင်က အခုမှ အတွေးပေါက်ပုံရကာ မျက်နှာ နီမြန်းသွားပါသည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်း ချောင်းနေတဲ့ တင်ထွန်းအောင်က

“နင် ငါ့ရဲ့ ဓားအိမ်လေးလုပ်ပါလား ... ချစ်သော သစ်သစ်အောင်”

“သေလိုက်ပါလား ...”

သူတို့ အပြောအဆိုတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တဟားဟားပွဲ ကျနေပါသည် ...

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံး လက်ဖွဲ့မယ်ကွ ...”

လင်းဇော်က ဝင်ပြီး ကုန်းအဆင်းမှာ တွန်းချတဲ့ စကားကိုဆို သည်။

“ဟေ့လူကြီးနော် ... ရေနစ်တဲ့သူကို လက်ပစ်ခုံးနဲ့ မပစ်နဲ့ ...”

သစ်သစ်အောင်က လင်းဇော်ကို ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနဲ့အော်သည် တင်ထွန်းအောင်ကတော့ စပ်ပြီးပြီးရပ်ကြီးနဲ့

“တကယ်ပါ (NEW) နယူးရယ် ကိုယ်မင်းကို မင်းအမေ ဗိုက် ထဲသန္ဓေတည်တုန်း အန်ထရပ်ဆောင်းရိုက်ကတည်းက ချစ်မိတာပဲ၊ နည်းနည်းနောနော သံယောဇဉ်မဟုတ်ဘူးနော် ...”

တင်ထွန်းအောင်နဲ့ သစ်သစ်အောင်က တစ်လမ်းတည်းနေထိုင်သူငယ်ချင်းတွေ လင်းဇော်တို့ရပ်ကွက်ကပေါ့ ...လင်းဇော်အဆက်အသွယ်နဲ့ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ကြတာဖြစ်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူတွေ။

“အေး ...နင့်ကိုတော့ ငါ့အမေငါ့ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်း ချစ်ခြင်းတက်ပြီး ချစ်ဖတ်စားမိကတည်းက သိပ်ချစ်မိတာ ...”

“ချစ်တာဟာ ချစ်တာနဲ့ စသတ်လေးတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတာပါနယူးရယ် မင်းလည်းပြောင်းလိုက်တော့နော် ...”

“တင် ...ထွန်း...အောင်”

တင်ထွန်းအောင် ကျောကုန်းကို စက္ကူထုပ်နဲ့ ရိုက်တော့ ဟိုကောင်က မျက်နှာပိုးမသေစွာကျောတွန့်ရင်း ...

“မောင် ...လို့ခေါ်လဲရပါတယ် နယူးရယ် ...”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ...”

သစ်သစ်က ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲကာ အံကြိတ်ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပွဲကျလို့ မဆုံး

“ဗိုက်ခေါက်ဆွဲခြင်းအစ ချစ်ခြင်းကလို့ ပညာရှိအမတ်ကြီးတို့ စေးဦးတင်ထွန်းအောင်က အဆိုပြုဖူးတယ်။ များများလိမ်ရင် တစ်သက်တာဝရသိပ်ချစ်ကြတာလို့ ဒုဂံသာကေတအင်္ဂုလိမာလ ကျမ်းကြီးမှာ ရေးသားထားတယ် ...”

“အဲဒါနင့်ကြီးတော်ကျမ်း ...”

“ကြီးတော်က မကြမ်းပါဘူး ငါ့ဘကြီးမေးကြည့်ပါလား ...”

“တင်...ထွန်း:အောင်”

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဒေါသထွက်ပြနေလည်း တင်ထွန်းအောင်တို့က မဖြူ။ ရယ်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတဲ့ပွဲကို လင်းဇော်က အညောင့်ထောင်ပါသေးသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မိတာတစ်ရာပြေးပွဲလိုပဲ တင်ထွန်းအောင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ...”

ဒီကောင် ထဖောက်တော့မယ်မှန်း ကျွန်တော်သိနေတာမို့ ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်က ဆွဲလက်စဒီဇိုင်းကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

“တာထွက်ကောင်းမှ ...ကောင်းတာလေ ...”

“ဟာ ဖြစ်တယ် ...ဟုတ်တယ်နော် ...နယူးလေး ...”

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ...”

“နင့်ကိုငါချစ်နေတာလေ ...တကယ် ဘုရားဖူးမိုးကြိုးရပ်ပြစ်ဟာ ငါ့ကျိန်ပြောရဲ့ပါတယ် ...”

တင်ထွန်းအောင် ပြောလေ သစ်သစ်အောင်မမျှာမှာ ဒေါသဖြစ်လေပါ။ ဆူညံပွက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးထဲကိုဝင်လာတဲ့လူရိပ်ကြောင့် သစ်သစ်အောင်လှမ်းကြည့်တော့ လင်းဇော်က ...

“ဟဲ့ ဘယ်က လှည့်ပျံလာတာလဲဟ”

ကျွန်တော်ကဘယ်သူလဲလို့ကြည့်မိတော့ နတ်သမီးဖြစ်နေသည်။
 'နတ်သမီးက အထုပ်တွေကိုခုံအလွတ်တစ်ခုပေါ်တင်ရင်း ...
 "ဘာဖြစ်လို့ ပျံ့ရမလဲ ကိုလင်းဇော်စကားကလည်း ..."
 "နတ်သမီးဆိုတာ ပျံ့မလာလို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာရမှာ
 လား ပြောစမ်းပါဦး ..."
 လင်းဇော်စကားကြောင့် နတ်သမီးကရယ်သည်။ သစ်သစ်အောင်
 က တင်ထွန်းအောင်ကိုကပ်ပြီး ...
 "အရမ်းချောတာပဲနော်"
 "ငါ့ကိုပြောတာလား ..."
 "လဲသေလိုက် ..."
 "နင် ရင်ခွင်ထဲမှာလား ..."
 တိုးတိုးနဲ့ ကျိတ်ဖြစ်နေတဲ့ စုံတွဲကို နတ်သမီးက မသိမသာစူးစမ်း
 သည်။
 "ဟဲ့ အိမ်ကျမှ ရန်ဖြစ်ကြ ကဲ မိတ်ဆက်ပေးရမယ် ..."
 လင်းဇော်ကပဲ ဦးစီးပြီး မိတ်ဆက်ပွဲကို စီစဉ်ပါသည်။
 "သူတို့နှစ်ယောက် ငါတို့ဆိုင်က ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်
 တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ..."
 "ဟေ့လူကြီးနော် ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..."
 သစ်သစ်အောင်က ကမန်းကတန်းအော်ပြောတော့ ...

"ပြောပါစေ ..အသဲရယ် ..."
 "နင်နော် ..."
 ကျွန်တော်တို့ရယ်မိတာကြောင့် နတ်သမီးကလည်း ဘာမှန်းမသိ
 ဝဲနဲ့ ရယ်ပါတော့သည်။
 "ဟဲ့ ငါက ဘာပြောလို့လဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ခင်
 ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့မြှော့မလို့ဟာ"
 "သစ်သစ် သိတယ်နော်"
 လင်းဇော်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး သစ်သစ်အောင်ကပြောပါသည်။
 "ဒီဘက်က အမြီးစုတ်ဖွားလေးနဲ့က တင်ထွန်းအောင်တဲ့ .."
 "ဂိန်"
 တင်ထွန်းအောင်ကလည်း တကယ့်ကို 'ဂိန်' လို့အော်ရဲပါသည်။
 "ဒီဖက်က အမြီးတုံးတိုလေးက သစ်သစ်အောင်တဲ့ ..."
 "ကျွန်မကို ခွေးလို့ပြောတာပေါ့လေ ..."
 "ခွေးကို ခွေးလို့မပြောလို့ Dog လို့ ပြောရမှာလား ..."
 "ခွေးဖြစ်မှတော့ မစင်မကြောက်ပါနဲ့တော့ ငါ့ညီမရယ် ..."
 နတ်သမီးက ဒီကောင်တွေစကားတွေကြောင့် သဘောကျစွာ
 ရယ်ပါတော့သည်။
 "သူနာမည်က အိမ်ကြက်တဲ့ ..."
 "ဘယ်လို .."

“ဘာရယ် ...”

ကွန်ပျူတာစုံတွဲက တကယ်ထင်ပြီး အံ့သြနေတာမို့

“သွားနောက်မနေပါနဲ့ကွာ ဒီစုံတွဲက ကျပ်ပြည့်တာမဟုတ်ဘူး တကယ်ထင်နေဦးမယ် ...”

“ကိုမိုးလေးက ကျွန်မတို့စုံတွဲကို အရူးလို့ပြောတာပေါ့လေ ..”

သစ်သစ်ရဲ့ အပြောကြောင့်နတ်သမီးက သစ်သစ်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျမဆုံးတော့

“ကိုကို အဖြေပေးတာစောလှချည်လား နယူးရယ် ...”

“တာ ...အဖြေပေးလို့လဲ ငါကစုံ ...ဟင် ...”

အခုမှ သူမှားမှန်းသိလို့ သစ်သစ်က ရှုတ်ရမ်း ရမ်းပြီး တင်ထွန်း အောင်ကျောကိုထုပါတော့သည်။

“ရှေးဘဝက စည်တော်တီးတဲ့ လူဝင်စားလားမသိဘူး ...”

“ဟဲ့ ငါ့အဘိုးက စိန်သေနတ်လို့ နာမည်ရဖူးတဲ့ဆိုင်းဆရာ ...”

“သေလိုက်ပါတော့လား ..”

တင်ထွန်းအောင်က ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ကာ ပြောတော့ ...

“သေသွားတာ ...ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီဟ ...”

ကပေါက်တိကပေါက်ချာ သူထင်ရာတစ်ခြားပြောတတ်တဲ့ သစ်သစ် အောင်ကြောင့်စကား ဝိုင်းက ပိုစိုပြေပါသည်။

“ကိုလေး ကိုလေးအတွက် ဈေးကလက်တွေဝယ်လာတယ် ...”

နတ်သမီးစကားကြောင့် ဇာတ်ကြောင်းသိနေသူ လင်းဇော်က အဟားဟားအော်ရယ်ပါတော့သည်။ ဘာမှမသိရာတဲ့ နတ်သမီးက ညွှန်တော့ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေး ...”

ကျွန်တော်က သူမဆံပင်တွေကို ဖွပြစ်ရင်း ...

“ကိုယ့်မှ ချောက်လက်မကြိုက်တာ ထားပါတော့ မင်းဝယ်လာမှ တော့ ကိုလေးစားပါ့မယ်”

“ဟိုနှစ်သစ်ကူးတဲ့ညကတော့ ကိုလေး ဘီယာနဲ့ မြည်းနေတာ တွေ့တော့ ကိုလေးကြိုက်တာပဲလို့ အိန်ဂျယ်ထင်တာပေါ့ ...”

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေးတင်ပြီး ပြောတဲ့စတိုက်က ကျွန်တော် နှုတ်ကို အခုန်မြန်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူမကိုငေးကြည့်မိသည်။ ဘာသံပေးပြေးတက်လာတဲ့ အချစ်ရဲ့ စစ်သည်တွေက ကျွန်တော်ကို အထူးထားခဲ့ပြီလား ..ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးခံတပ်က ခံတုတ်ကျင်းတွေလည်း ခြံစွဲရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ နတ်သမီးရယ်

‘အဟမ်း အဟမ်း ...’

လင်းဇော်ရဲ့ သိသိသာသာတမင်ချောင်းဟန်သံကြောင့် နတ်သမီး ရှက်ပြီးနဲ့ခေါင်းငုံ့သည်။

“ဒီချောင်းကလည်း ဆိုးလိုက်တာ မြစ်ဘက်က ကွေ့ပတ်သွားမှ သိတယ် ...”

တင်ထွန်းအောင်ကလည်း အတည်ပေါက်ကြီးပြောချလိုက်ပါသည်။ ဟိုထုံပေပေ မလေးက ဘုမသိဘမသိပဲနဲ့ သူ့ရဲ့ ကြောင်တောင်တောင်အမေးကိုစပါသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲဟင် ...”

“ပင်လယ်ဝကို ...”

တင်ထွန်းအောင်ကလည်း အတည်ကြီးပြောသည်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့သွားရမှာလဲ ...”

“ရေဘဲ တစ်ကောင်လက်တွေ့အများကြီးထွက်လာလို့တဲ့ ...”

“ဟယ် ...ထူးဆန်း ...အဲ ...”

အခုမှ သဘောပေါက်ပုံရတဲ့ သစ်သစ်အောင်ကြောင့် ရယ်ကြပြန်သည်။

“ကဲ အိန်ဂျယ် အဲ နတ်သမီး ပြန်ဦးမယ်ကိုလေး ...”

“နေပါဦး နတ်သမီးရယ်”

နတ်သမီးက ကျွန်တော်ကို ကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်သလို အပြုံးနဲ့ ပြုံးရင်း

“ရေမိုးချိုးပြီးရင် ...ဆိုင်သွားဖို့ ပြင်ရမယ် ကိုလေးရဲ့ ...”

“ကိုလေး လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ...”

“ရပါတယ် ကိုလေးရယ် ကိုလေးအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ နတ်သမီးဘာသာပြန်တော့မယ် ...”

နတ်သမီးစကားကြောင့် လင်းဇော်က ...

“နတ်သမီးပျံရင် ဓာတ်ကြိုးလွှတ်အောင် ပျံနော် ...ဒါမှ မဟုတ်ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ပြန် စကပ်တော့ ဝတ်မထားနဲ့ ...”

နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြပါသည် ...နတ်သမီးက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ သစ်သစ်အောင်က နတ်သမီးထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်နေရင်း ...

“တော်တော်ချောတာပဲနော်”

“ချောဆို ...သူ့အဖေက စားအုန်းဆီရောင်းတာဟ ...သူ့အမေက

ချောကလက်ကုန်သည်လေ ...”

တင်ထွန်းအောင်နောက်ပြောင်တဲ့စကားကို ဒီထုံပေပေမလေးက သဘောမပေါက်

“ဪ ဒါကြောင့်မို့တော်တော်ချောတော်တော်လှတာကို၊ ငါ့အဖေ ခိုလည်း အလုပ်မကောင်းရင် အုန်းဆီဖြစ်ဖြစ် ရောင်းခိုင်းရမယ်”

လင်းဇော်နဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိရင်း သာမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းစေ့ရယ်မိကြပါသည်။ ဒါတောင် ...

“အဲဒါ ကိုမိုးလေးရဲ့ ဓားအိမ်လေးလား ...”

ကျွန်တော့်မှာ သူမစကားကြောင့် အဖြေခက်ရပါသည်။

အစကတော့ အိပ်မက်တွေက
 ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ...
 အခုတော့ ... စိတ်ကူးတွေ ငါးချဉ်သိပ်သလို
 အပြည့်အသိပ် ...
 တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်ခြင်းက ပို၍
 အခံရခက်စေပါတယ် ...
 နတ်သမီး

အိပ်လို့မရခြင်းကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး မကြိုးစားနဲ့တဲ့ ကိုယ်ပင်ပန်းတာပဲ
 အဖတ်တင်မယ်လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ သိချင်းတစ်
 နှစ်ရှိပါတယ်

(အိပ်မရတဲ့ အတူ မထူးတော့တဲ့ညမှာ တံခါးကိုဖွင့်ကာ...)

ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မရတဲ့အတူ မထူးတော့ပြီမို့ ဝရံတာကို
 ထွက်လာခဲ့ပါတယ် ... ဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်ဝန်ထမ်း ကံမြင့်
 တတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘောလုံးကန်လို့ကောင်းပြီး ရူးရှူးတွေ ထွက်
 တူနေလောက်မည်ထင်ပါသည်။ နာရီကို ငြိကြည့်တော့ တစ်နာရီထိုးခါ
 နီးနေပြီ ...

တိုက်ခန်းအောက်ခြေမှာ လူက ရှင်းလင်းနေပြီး ခွေလေခွေးလွင့်
 တစ်ကောင် စိတ်ပြေနေပြေ စိတ်ကူးယဉ်လျှောက်လှမ်းနေတာတွေ ပါ
 သည်။ ဝန်းရဲ့ ဝင်ပေါက်ဝ ဂိတ်ထဲမှာ အဘမြ စောင်ခြုံပြီး လမ်းလျှောက်
 နာတာတွေ မိတာကြောင့် ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းဝင်ကာ ကော်ဖီဖျော်

ပြီး ဓာတ်ဘူးအသေးလေးထဲထည့် ဖန်ခွက်နဲ့ ကိတ်မှန်ဘူးယူပြီး အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ပါတယ် ... ကျွန်တော်လျှောက်လာတာမြင်တော့ အဘမြက ကွမ်းဝါးသံနဲ့ ...

“ဘာတွေလဲ ငါ့မြေး ...”

ကျွန်တော်က အဘမြဘေးက ပလက်ဖောင်းပေး ဘူးတွေခွက်တွေချပြီး ...

“အိပ်လို့မရတာနဲ့ ဆင်းလာတာ အဘမြ၊ ရော့ ဒါ အဘအတွက်”

“ဒုက္ခရှာလို့ကွာ ခဏခဏ မင်းပေးခိုင်းတာပြောပြီး ကံမြင့် ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ လာလာပို့နေတယ်ကွ”

“အပန်းမကြီးပါဘူး အဘရ၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း သမား အဘအတွက်လောက်တော့ ကျွန်တော်မဆင်းရဲသွားပါဘူး”

“သာဓုပါကွာ သာဓု သာဓု ...”

ကျွန်တော်က အနွေးထည်ဘေးအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ထုပ်ပြီး ...

“အဘ သောက်လေ ...”

အဘက ကွမ်းအရဲသား သွားတွေကို ပေါ်အောင်ဖြိုးပြပြီး ...

“အဘက ကွမ်းသမားကွ ...”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မှန်ဘူးကို အဘရှေ့ထိုးပေးကာ -

“စားအဘ ... ပိုလည်းယူထားလိုက်တော့ ...”

ကော်ဖီခွက်ကို အဘရှေ့တစ်ခွက် ကျွန်တော်ရှေ့တစ်ခွက်တိုးရွှေပေးကာ ကျွန်တော်က စီးကရက်မီးညှိပါသည်။

“အဘက တစ်ယောက်တည်းလား ဘယ်မှာနေတာလဲ ...”

အဘက အနီးနားက ရပ်ကွက်တစ်ခုကိုပြောပြသည်။

“အဘသမီးက သူ့ယောက်ျားနဲ့ စင်္ကာပူကိုထွက်သွားတာကွ ... တစ်လတစ်လပိုပါတယ်ကွာ ပိုလည်းပိုလျှံပါတယ်... ပိုလျှံတဲ့ငွေကြေးကိုတော့ အလှူပေါ့ကွာ ...”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အဘမြကိုကြည့်တော့ ... အဘက နားလည်ပုံရကာ ... ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ငါ့မြေး အံ့ဩနေလား အသက်ကြီးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်မရှိဘဲ ထိုင်နေရတာဟာ လောကကို စိတ်ကုန် သေမိန့်ကို ရှေ့တိုးစောင့်နေရသလိုပဲ ငါ့မြေး”

အဘစကားက လေးနက်လွန်းပါသည်။

“တာဝန်တစ်ခု အလုပ်တစ်ခုနဲ့ အဘရဲ့ သေမိန့်ကို အေးအေး ချမ်းချမ်းစောင့်ချင်တယ် အသက်ကြီးသွားတဲ့အခါ ကိုယ့်သားသမီးတွေ မြေးတွေက လူကြီးတွေကို ဘာတာဝန်မှ မပေးတော့ဘူး ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် အရေးမပေးတော့ဘူးပေါ့ကွာ ... အဲဒီအခါ ကာယကံရှင်က ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတော့ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ ဝေဒနာခံစားချက်တွေ ဝင်လာတယ် ... စိတ်ကျရောဂါတွေခံစားလာမယ် ... အဘတို့ထဲက

အင်းဆက်တွေဟာ မေမြို့မှာ ခြံလေးတစ်ခြံဝယ်ထားတယ် ... အခု
အသက်ကြီးရင် အဘရဲ့ ဇနီး မင်းတို့ အမေကြီးနဲ့ ခြံလေးစိုက်ပြီး
အေးအေးချမ်းချမ်းနေမယ်ပေါ့ ...”

ကျွန်တော်က အဘဖိုထားတဲ့ မီးပုံထဲက မီးတောက်တွေကို
ငေးကြည့်မိရင်း နားထောင်မိပါသည်။ လူတစ်ယောက် အဲဒီလို မီးတောက်
တွေပဲလား ... အဘက သက်ပြင်းချသည်။

“ခန့်မှန်းလို့မရတဲ့စာမေးပွဲမှာ ... လူတစ်ယောက် ကံကြမ္မာစာမေးပွဲက
အဆိုးဆုံးပဲ ငါ့မြေးရေ ... အဘဇနီးဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီလေ ... အဘ
လည်း ဒီဆောင်းကုန်ရင် မေမြို့က အဘရဲ့ခြံကို ပြန်တော့မယ် ငါ့မြေး
ဒီအလုပ်က အသက်ကြီးလာတော့ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ ဒဏ်တွေ အဘမခံ
နိုင်တော့ဘူး ...”

အဘအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းမိ အဝေးက နာရီသံ
ချောင်းခေါက်သံတွေကြားရပါသည်။ အဘနဲ့ ကျွန်တော်က ဆောင်းည
ရဲ့ အအေးဒဏ်ကို ကော်ဖီခွက်နဲ့ အံတုရင်းစကားပြောကောင်းဆဲ ...

“အဘနဲ့ အဖွားက ဘယ်လိုစတွေ့ခဲ့တာလဲဟင် ...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် အဘကရယ်သည်။

“ပြောပါ အဘရယ် ကျွန်တော်သိချင်လို့ပါ ...”

အဘက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး ပြုံးသည်
အချစ်ရဲ့ ထိတွေ့မှုကြောင့် နှုတ်နှုတ်နုနု အဘရဲ့ မျက်နှာဟာ လန်းဆန်း

နေသည် အရောင်လွဲရီဝေနေတဲ့ အဘရဲ့ မျက်ဝန်း

“တပ်ကနေခွင့်နဲ့ ပြန်လာတော့ အဘ ဇာတိဖြစ်တဲ့ ရွှေကျင်ကို
ပြန်ရတယ်လေ”

အဘမျက်ဝန်းတွေက အတိတ်ကို ပြန်မြင်ယောင်နေပုံ အရိပ်တွေ
တလက်လက် ...

“မင်းတို့ အမေကြီး မယ်သုံးနဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က ရွှေကျင်ရဲ့ နာမည်
ကျော်ကြားတဲ့ မီးမျောပွဲတော်ညတစ်ညမှာပေါ့ကွာ ... အဘအတွက်
မမေ့နိုင်တဲ့ ညပါပဲ ... ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ လူလေးရယ် ...”

အဘက ဇာတ်လမ်းကို အတင်းဖြတ်ချင်ပုံရတော့ သူထပ်မမေး
ချင်တော့ပါ ... ကိုယ့်ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသဆီက နှလုံးသားပုံပြင်တွေ
လူသေဆုံးပေမယ့် အချစ်တွေ မသေဆုံးနိုင်ပဲ ရှင်ကျန်ဆဲ ခွဲခွာရသူက
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခွဲခွာသွားပေမယ့် ကျန်ရစ်သူရင်ထဲမှာ ရွှေအိုရောင်
မှတ်တမ်းနဲ့ အေးမြနုပျိုတဲ့ အကွရာတွေ

“ဟော ဖယ်ရီတောင်ဝင်လာပြီ ...”

အဘက ဝင်းတံခါးဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်တော့ ကားရှေ့နံရံက ကောင်
လေးက ...

“အဘ မဖွင့်နဲ့တော့ သမီးဒီမှာပဲ ဆင်းတော့မယ် ...”

လူကိုမမြင်ရပေမယ့် ဒီအသံပိုင်ရှင်လေးဟာ နတ်သမီးမှန်း ကြွယ်
တော်မှန်းဆနိုင်ခဲ့ပါပြီ ... သူမက အိတ်တစ်ဖက်ဆွဲခြင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဆင်း

သားတော်က အဖော်မိန်းကလေးတွေကို လက်ပြန်ဆက်
နေသည်။

“သွားပြီ ဘိုင် ...ဘိုင် ...”

“ဝတ်နီက ...အိန်ဂျယ် ...”

ကောင်မလေးတွေရဲ့ ရယ်သံတွေ စနောက်မှုတွေက ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ပျံ့လွင့်နေပါသည်။ ကားထွက်သွားတော့ နတ်သမီးက ဘေး
တံခါးမလွယ်ပေါက်မှ ခေါင်းငုံ့ဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုပြုံးပြကာ
ဆွဲခြင်းထဲမှာ ကိတ်မုန့်ဘူးကိုထုတ်ပြီး အဘမြကို လှမ်းပေးကာ ...

“အဘမြ သမီးအဘအတွက် ဝယ်လာတာ ...”

အဘက ဆုတောင်းပေးပြီးမှ လှမ်းယူပါသည်။ သူမက ကျွန်
တော် ကော်ဖီခွက်လက်ကျန်ကိုကောက်ကိုင်ကာ ...

“ဒါ ကိုလေး သောက်နေတဲ့ခွက်လား ...နတ်သမီး သောက်လိုက်
တော့မယ် ...”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြရင်းခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဓဏနေဦး နတ်သမီး ...”

ကျွန်တော်က ကော်ဖီဘူးကို ဖွင့်ကာ ငဲ့ထည့်ပေးပါသည်။ နတ်သ
မီးက ကော်ဖီပူပူကို ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ မှုတ်သောက်နေတာကို
ကျွန်တော်ငေးကြည့်မိပါသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး ကျွန်တော်
ကို မျက်ဝန်းပင့်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကြည့်နေတာမြင်ကော့ ...သူမက

ရှက်ပြုံးနဲ့ ...

“ကိုလေး ... အိပ်လို့မပျော်လို့လား ...”

“အင်း ...”

“ဒါဆိုလည်း နတ်သမီး ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုပြီး ချောသိပ်မယ်
လေ ...”

“ဒီမှာလား ...”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် နတ်သမီးက သွားတန်းလေးတွေပေါ်
အောင်ရယ်သည်။

“ဘယ်ကလာ ...ကိုလေးအခန်းထဲမှာ ကိုလေးအိပ် ...နတ်သမီး
က နတ်သမီးအခန်းကနေ သီချင်းဆိုမယ် ...”

“ဘယ်ကြားရမှာလဲ ...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် နတ်သမီးက သူမ ဓါးပတ်မှာ ချိတ်ထား
တဲ့ အိတ်လေးထဲက ဟမ်းဖုန်းလေးကို ထောင်ပြတော့မှ ကျွန်တော်
သဘော ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

“အိုကေ ...အဘရေ သွားပြီ ...”

“အဘ သမီးသွားပြီနော် ...”

‘အေးအေး ငါမြေး သွားကြ သွားကြ ...’

အဘကို နှုတ်ဆက်ကာ ကော်ဖီဘူးနဲ့ ခွက်တွေကို အဘဆီမှာ
ပေးထားခဲ့ကာ အတူတူယာဉ်လျှောက်လာမိပါသည်။

ကျွန်တော်က သူမ ဆွဲခြင်းကိုတောင်တော့ ...
 “အို ...အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်တွေပါတယ် ကိုလေး ...”
 “ဟာ ...ရပါတယ်ကွာ၊ ခေါင်းပေါ်တင်လာတာမှ မဟုတ်တာ”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ဆွဲခြင်းကိုပေးပြီး
 “တကယ် ဇွတ်တရွတ်လေးပဲ ...”
 ကျွန်တော်ကလည်း ...
 “ဟေ့ကောင် ငါမင်းထက်အသက်ကြီးတယ်နော် ...”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...အသက်ကြီးတော့ ...အသိခက်တာပေါ့ ...”
 “အေးပါ ...မင်းမှတ်ထားပါ အိမ်ကြက်ရယ် ...”
 “ကိုလေးနော်...”
 “အိမ်ကြက်နော် ...”
 သူမက နှုတ်ခမ်းစုပါသည်။
 “နတ်သမီး နှုတ်ခမ်းစု ဝက်မလေးနဲ့တူ ...”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြန်သည်။
 “နတ်သမီး ..နှုတ်ခမ်းကိုက် ခွေးမလေးလိုကိုက် ...”
 ဟော မျက်စောင်းထိုးပြသည်။
 “နတ်သမီး မျက်စောင်းဒဏ် အဲ ...အဲ ...”
 ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့ သူမက သဘောကျကျေနပ်စွာရယ်သည်။
 “ရတယ် ...နတ်သမီး မျက်စောင်းဒဏ် ကျွန်တော်ရင်ကွဲကျန်”

စာသားဆုံးဆုံးချင်းမှာ သူမ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ချက်ခြင်းအံ့ဆိုင်သွားတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ အရည်ပျော်နေတဲ့ ကြယ်စု သူမမျက်ဝန်းထောင့်က ကြွေကျဖို့ အိုင်ဖို့ နေပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားမှားသွားပြီဆိုတာ ...သိလိုက်ပါသည်။
 “ကိုလေး ...”
 “ဆောရီ”
 ကျွန်တော့်တောင်းပန်မှုကြောင့်
 “ဆောရီး ...”
 သူမက ကျွန်တော်ရဲ့ တောင်းပန်စကားကို တိုးတိုးလေး ပြန်လည်ရွတ်ပြသည်။
 “နတ်သမီးကြောင့် ကိုလေး ရင်မှာ နာကျင်သမျှကို ပြေပျောက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ရှိပါတယ် ကိုလေးရယ် ...”
 “ကိုလေး စကားအဖြစ်ပြောမိတာပါ နတ်သမီးရယ်... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာနော် ...စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”
 အလောတကြီးသူမကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြောတော့ မျက်ရည်တွေလျှံချအောင် ကလေးတစ်ယောက်လိုရယ်ပါတော့သည်။
 “ဟောဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ ...”
 သူမက မျက်ရည်တွေကိုမသုတ်၊ လှလိုက်တဲ့ အခမ်းနားဆုံး မျက်နှာတွေ ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို ဒီကလေးမ ပိုင်ဆိုင်ထား

သတိုး။

“စိတ်ဆိုးတာတွေ ဒေါသဖြစ်မှုတွေ ကိုလေးအတွက်ဆိုရင် နတ်သမီးရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း အငွေ့ပျံ့လွယ်တတ်ကာ ကိုလေးဘယ်သိမလဲ”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ်ခံတပ်တွေ ပြိုလဲကုန်ပြီ နတ်သမီးရေ ...

“ကဲ ကိုလေး အပေါ်တက်တော့လေ ...”

“ကိုလေး ..လှေကားထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ...”

“သွားပါ ကိုလေးရယ်...ရပါတယ် ...”

ကျွန်တော် သူမကို လက်ပြကာ လှေကားအတိုင်း တက်သွားပါတယ်။

တိုက်ခန်းထဲဝင်ပြီး အခန်းဆီသွားကာ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချပြီး ကိုယ့်ဟမ်းဖုန်းကို ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားမိပါသည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ ဖုန်းကမြည်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်တော့ ...

“ဟဲလို ...ကောင်းသောညပါ ကိုလေး ...”

အခုမှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိကာ ...

“နေပါဦး ကိုယ့်ဖုန်းနဲ့ပါတ်က ...”

ကျွန်တော် စကားမဆုံးခင် သူမက သဘောကျစွာ တဟိဟိရယ်ပါသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုလေး ရုံးခန်းရောက်တော့ နတ်သမီး အမှတ်

အမဲ့ တွေ့မိတာ ...”

တော်တော်လည်တဲ့ ဟာမလေးလို့ မှတ်ချက်ပြုမိပါသည်။

“ကိုလေး ...”

“ဟင်”

“သီချင်းဆိုပြမယ်နော် ...နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်တော့”

ကံတာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားမိပါသည်။ သီချင်းသံက မပိုတဝါး ...

“ဒီသီချင်းလေးနာမည်က “မသေနိုင်သော ...” လို့ အမည်ရပါတယ်”

သူမရဲ့အသံလေးက မပိုတဝါးကြားမိရက်နဲ့ နားထောင်လို့ မကောင်းတာအမှန်ပါ။ သီချင်းစာသားထဲက ချစ်ခြင်းတရားရဲ့ အဓိပ္ပာယ် သူမကိုယ်တိုင် ခံစားချက်နဲ့ ပြောသလိုပါပဲ

ညလေဆန်မှာ ဝေ့ဝိုက်ပျံ့သန်းနေသလိုလို အရှိန်နဲ့ခွဲပြီး ရင်ဆီပြီးတက်လာတဲ့ ခံစားချက်အသစ် ဒါဟာ အချစ်များလား ...

တဖြည်းဖြည်းတိုးတိတ်သွားတဲ့ သီချင်းသံအဆုံးမှာ သက်ပြင်းသံ ခပ်နုနု ဝိုးတဝါးကြားလိုက်သလိုပဲ

“ကိုလေး ...”

“ပြောလေ...နတ်သမီး”

“ဟင် နတ်သမီးက ကိုလေး အိပ်ပျော်သွားပြီထင်လို့”

ကျွန်တော် နတ်သမီး စကားကြောင့် သဘောကျစွာရယ်တော့

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုအိပ်ပျော်မှာလဲ၊ သိချင်းက ပိုလို့နားထောင်လို့ကောင်း
နေတာ၊ ကဲ ဟေ့ကောင် ... ညည်းကျုပ်ကို ဘယ်လိုချောသိပ်မှာလဲ”

“ကိုလေးက ရစ်ပြီကွာ ...”

“မရဘူးကွာ ...ကဲ ...စ...တော့”

သူမ အသံတိတ်သွားပါတယ်၊ တစ်ခုခုကြံစည်နေပုံထင်ပါရဲ့
နောက်တော့

“ကဲ ကိုလေး နားထောင်နော် ...နတ်သမီး ပုံပြင်ပြောပြမယ်”

“အိုကေ”

“အဲဒီပုံပြင်လေးက ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားလည်းဖြစ်သလို နတ်
သမီးကိုယ်တိုင် ထပ်ဖြည့်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတွေလည်း
ပါတယ်”

“ကိုယ် နားထောင်ချင်တယ်လေ...”

ကျွန်တော် မျက်ဝန်းလေး မှိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်၊ နားနဲ့အနီးဆုံး
ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် သူမရဲ့ကိုယ်ငွေ့က ကူးစက်ပျံ့သန်းလာသလိုလို ...။

“တစ်နေ့မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ
လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း သစ်သားအဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ပုလင်းလေးတစ်
လုံးကို ကောက်ရခဲ့ပါတယ်၊ ဘာပုလင်းလေးမှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ဝင်
စားစရာကောင်းတဲ့ ပုလင်းလေးမှန်းသိတော့ ကောင်လေးက အမှုမဲ့

အုတ်မဲ့ အိမ်ကို သယ်လာခဲ့တယ်လေ ...ကောင်လေးက အိမ်မှာတစ်
တည်းနေခဲ့တာပါ။ သူက သူနေတဲ့ မြို့လေးရဲ့တက္ကသိုလ်မှာ တက်
ချက်နေတာပေါ့ ...သူက အဲဒီ တက္ကသိုလ်မှာ သူနဲ့အတူတူတက်
ချက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ချစ်သူအဖြစ် ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ် တစ်
ခုမှာ သူချစ်ခွင့်ပန်ထားတဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးက သူ့ကို ဖုန်းထဲက
ဆင့် အဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ သူသိပ်ပျော်ဝမ်းသာသွားပြီး ...ဒါဟာ
သူ့ဘက်ရတဲ့ ပုလင်းလေးရဲ့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဖွဲ့လို့ ယုံကြည်
အပျော်လွန်တဲ့စိတ်နဲ့ အဲဒီပုလင်းလေးကို ရှာဖွေပြီး နမ်းမိခဲ့တယ်။
အိုကဲပြီးလို့ သူ မိန်းကလေးနဲ့ ချိန်ထားရာကိုအသွားမှာ အမှတ်တမဲ့
အမှတ်ပွင့်သွားတဲ့ ကျိန်စာမိနေတဲ့ ပုလင်းလေးထဲက နတ်သမီးက
ကောင်လေးရဲ့ အနမ်းကြောင့် ကျိန်စာကလွတ်မြောက်လာပြီး အစွမ်း
အရှိန်တွေပြန်ရခဲ့ပါတယ်။

ကောင်လေးမရှိတဲ့အချိန်မှာ နတ်သမီးလေးက ရှုပ်ပွနေတဲ့ အိမ်
သစ်သစ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြုပြင် ပြင်ဆင် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်
ပြီး ကောင်လေးစားဖို့ အသင့်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ပေးထားခဲ့တယ်။
ကောင်လေးပြန်ရောက်တော့ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရပါတယ်။
တစ်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့တွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ အမြဲလုပ်ပေးခဲ့
တဲ့ ကောင်လေးက တစ်နေ့မှာ ကျောင်းသွားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
တိတ်တိတ်တဆိတ်ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ကောင်လေးပုန်းခိုနေတဲ့

အဲဒါအသစ် ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ... ပုလင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သူရဲ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဝိုင်းကွလုပ်ပေးနေတဲ့ နတ်သမီးလေးတွေ ရှိသတဲ့လေ

ကောင်လေးဟာ အံ့အားသင့်သွားပြီး အိမ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့တွေ့တော့ သူတို့က အဲဒီကောင်မလေးအပေါ် စိတ်မပါခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် ကောင်မလေးကစိတ်ဆိုးပြီး ကောင်လေးကို ပန်းခြံထဲမှာထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကောင်လေးဟာ ပန်းခြံထဲမှာ ညနေစောင်းတဲ့အထိ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ နတ်သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါပြီ အံ့အားသင့်ခံစားချက်အသစ်တွေနဲ့ ငေးငိုင်းကာ မိန်းမောနေခဲ့တာပေါ့ အရမ်းမှောင်လို့ သူအိမ်ကို သူပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူဟာ နတ်သမီးဝိညာဉ်ရှိတဲ့ ပုလင်းလေးဆီသွား....ရင်ခွင်ထဲ အပ်ကာ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို တဖွဖွပြောမိခဲ့တာပေါ့

နတ်သမီးလေးက ပုလင်းထဲက ထွက်လာပြီး သူ့ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့တယ်။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် သူတို့အချစ်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေသူကတော့ သူရဲ အရင်ရည်းစားကောင်မလေးနဲ့ သူ့အဖေ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ ... သူတို့ဟာ နတ်သမီးရဲ့ အစွမ်း

သတ္တိတွေကို အသုံးချချင်ခဲ့တာကြောင့် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဉာဏ်ဆင်ပြီး နတ်သမီးကို ဖမ်းဆီးခဲ့ပါတယ်။ ကောင်လေးကိုတော့ ထိုးကြိတ်ရန်မူပြီး အိမ်ထဲမှာထားခဲ့တာပေါ့... ကောင်လေးက သတိရချင် သူဌေးကြီး ဖမ်းဆီးထားတဲ့နေရာကို စုံစမ်းပြီးလိုက်လာခဲ့တယ် ... စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ နတ်သမီးလေးကို ကယ်ထုတ်ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ လူစိုးတွေက သည်း နောက်ကထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ကျိန်စာကလွတ်မြောက်ပြီးဆုံးလို့ သူရဲဌာနေကို ပြန်ဖို့ အခါခါကြိုးစားပေမယ့် လူသားချစ်သူကို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တဲ့ နတ်သမီးလေးဟာ ဒီတစ်ခါတော့ သူသားချစ်သူကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့တွေ အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းဆီ သန်းခေါင်ယံလပြည့် ဆယ့်နှစ်နာရီမတိုးခင် ရောက်အောင်တက်ခဲ့ကြတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်လို့ ဆယ့်နှစ်နာရီမတိုးခင် စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှာ တောင်ကုန်းအောက်ခြေကို လူဆိုးတွေက အမိလိုက်လာနိုင်ခဲ့ပြီး နတ်သမီးလေးဟာ ပုလင်းလေးကို ဟောင်ကုန်းပေါ်ကနေ ဟိုးအောက်ခြေကို လွှင့်ဆစ်လိုက်ခဲ့တယ်။ ပုလင်းလေးမကွဲမီ နတ်သမီးလေးဟာ လူသားချစ်သူကို နမ်းရှိုက်လိုက်ပါတယ်။ အချိန်မီယုံလေးပေါ့ ကိုလေးရယ်၊ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အရောင်တွေ လင်းလက်တောက်ပလာပြီး တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။

ဟိုအဝေးကြီးဆီက အားအင်ကုန်ခမ်းနေသူတစ်ယောက်လို့ နတ်

သမီးရဲ့စကားသံတွေ ဖုန်းကို ငေးကြည့်ရင်း နတ်သမီးမျက်ဝန်းတွေ မျက်ရည်တွေ စို့တက်လာခဲ့ပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ငိုသံမထွက်မိအောင် နတ်သမီးကြိုးစားသည်။ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည် ကိုမသုတ်မိ ဒီတစ်နေ့ ကိုလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ နှစ်ခါမျက်ရည် ကျမိခဲ့သည်။

“ကိုလေး ...”

သူမက ခပ်တိုးတိုး အသံပြုပြီး ကိုလေး အိပ်မအိပ် ခေါ်ကြည့် သည်။ တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်သံမကြားရတော့ နတ်သမီးက ကိုလေး အိပ်ပျော်သွားပြီမို့ စိတ်ချကာ ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းပေးပါသည်။

“အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ ကိုလေး”

သူမ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ဖုန်းပိတ်သံကြားရတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်မိတ်မြို့သိပ်ထားရတဲ့ သက်ပြင်းကို လွှတ်လွှတ် လုပ်လုပ်ချမိခဲ့ရတယ်။ ရင်ထဲတင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေတဲ့ အမောတွေ တာလဲဆိုတာ သူ ဝန်ခံချင်လာခဲ့တယ်။ သူမပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုဟာ သူမရင်ထဲကခံစားချက်တွေ ပူးကပ်နေမှန်း ကျွန်တော်သိသလို မင်းလည်း အလွမ်းတွေနဲ့ ကျိန်စာမိနေခဲ့တာများလာ...၊ ချစ်သော နတ်သမီးရေ

ကျွန်တော် ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဝရန်တာဆီ လျှောက်လာခဲ့တာ အပေါ်စီးကမြင်ရတဲ့ ညရှုခင်း မီးရောင်တန်းတွေ လင်းလက်နေတာ

ကားလမ်းက အလင်းမြစ်တစ်ခုလို ...

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ကောက်နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ ဖုန်းခေါ်သံကြားရပြီး တော်တော်နဲ့ လာမကိုင်ပါ။ တော်တော်ကြာမှ ဖုန်းကိုင်သံကြားရပြီး မျိုးသန်းထွန်းရဲ့ အိပ်ချင်မူးတူးအသံကို စကြားခဲ့ရပါတယ်။

“ဟဲလို ဘယ်လို ကလေးကချေကောင်လဲကွ ...ဒီမှာ အိပ်မက်၊ မက်နေတာမသိဘူးလား ...”

ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီကောင်မြင်တွေ့သွားပုံရပါသည်။

“မနက်ဖြန်ကျမှ ဈေးထဲမှာ အိပ်မက်ကောင်းကောင်း ထပ်ဝယ် ပေးမယ် သူတောင်းစား”

“ကဲ ပြော ဒီလောက်အရေးကြီးပုံထောက်ရင် အိပ်လို့မရအောင် ခံစားနေရရင် မင်းရင်ထဲမှာ အိန်ဂျယ်တောင်ပံတွေ အဖျားခပ်ရုပ်ထိခဲ့ပြီ နဲ့တူတယ် ...”

ခန့်မှန်းခြေကောင်းတဲ့ ဒီကောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်သည်။

“မင်း (ဝီလျံဟီး) မှာ ဝင်လုပ်ပါလားကွာ ...”

“မလိုပါဘူးကွာ ...ညနေက ငါ လင်းဇော်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလေ။ မင်းမှာ အဲဒီအချိန်ထိ အရေးတကြီး ကိစ္စမှ မရှိတာ ...စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာလည်း သော်တာ ကိစ္စတစ်ခုပဲရှိတာပဲ သော်တာကိစ္စကို မင်းအလွယ်တကူ ဖြတ်ကျော်တာလည်း ငါတို့မြင်နေရတာပဲ ဒီအ

ချိန်ကျမှ အိပ်လို့ မပျော်အောင်ဖြစ်နေတာကတော့ အိပ်ဆေးမသောက်ပဲ အချစ်ရဲ့ ဒဏ်ကို ခံစားနေရတာပဲဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ယူဆတယ်ကိုအောင်သင်း ...”

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် လေသံနဲ့ ဒီကောင်က ပြောတော့ ကျွန်တော်ကရယ်သည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်း ...”

“ဘာလုပ်သင့်လဲ မင်းစဉ်းစားပြီးပြီလား ...လင်းဇော် ငါ့ကို ပြေးထားဖူးတဲ့နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေကို မင်းခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ တွေးထားပြီးပြီလား”

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီပြီ...နတ်သမီးဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့...လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်က နတ်သမီးရဲ့ အစစ်အမှန်သဘောထားကို ငါသိချင်တယ် ...တစ်ခုခုလိုချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုပေးဆပ်ရမှာတော့ ...အမှန်ပဲလေ...”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးကွာ မင်းချစ်တတ်လာပြီပဲ မိုးလေး”

ဒီကောင်က အရေးထဲ နောက်နိုင်ပါသေးတယ် ...

“အေးလေ မင်းသဘောနဲ့ မင်းပဲမိုးလေး ...ဒီကိစ္စက ငါတို့ဆုံးဖြတ်ပေးလို့မကောင်းဘူး ... မင်းဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စ တကယ်လို့ နတ်သမီးသာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေရင် ငါတို့မင်းကိုတားရမှာပဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း သော်တာရှုပ်ပွေ့ခဲ့သမျှ သူ့အဖေရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ခေတ်မှီပွင့်လင်းတာလို့ တံဆိပ်တပ်ကြတယ်။ သူ့ပညာနဲ့ သူ့ရှာဖွေတဲ့ နတ်

သမီးကျတော့ သတင်းက ပျက်စီးနေသလိုလိုပြောချင်ကြတယ်။ လူတွေက တော်တော်တရားကျစရာကောင်းတာပဲကွ ...ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ၊ တချို့တလေ စုန်းပြူးတွေရှိနေကျလို့ပါကွာ ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း ...”

“မလိုပါဘူးကွာ ...တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါဖားယားပြီး ပိုပိုသာသာ နတ်သမီးဘက်ကပြောပေးထားတာ မနက်ဖြန် နတ်သမီးကို ဘိယာတိုက်ခိုင်းရမယ်”

“ခွေးကောင် ...”

ရယ်သံတွေနဲ့ ဖုန်းကိုချဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ကိုတင်ထွန်းခန်း ရှင်ကို မာမ္မတ်ကိုလင်းဇော်ခေါ်နေပါတယ် ရှင်”

တင်ထွန်းအောင်ရဲ့နားရွက်ကို နောက်ကနေ လိမ်ဆွဲပြီး သစ်သစ် အောင်ကခေါ်တော့ တင်ထွန်းအောင်က ရှုံ့မဲ့ရင် လှည့်ကြည့်သည်။ သူမကိုပါ တင်ထွန်းအောင်က မြင်သွားတော့ ...

“အို ...ဘယ်သူတွေများမှတ်တယ် ...အမိနာဂျယ်တို့ ဟဒါးမား အောင်တို့ပါလား ...”

တင်ထွန်းခန်းလို့ သူကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ တင်ထွန်းအောင် စကားကြားမှ သစ်သစ်က သူမကိုမြင်သည်။

တင်ထွန်းအောင်က နတ်သမီးလက်ထဲက အထုပ်တွေကို ကူညီ သယ်ယူသွားပြီး ရှေ့က ကော့တော့ကော့တော့နဲ့ သွားပါသည်။ သစ် သစ်အောင်က သူမလက်ကိုဆွဲပြီး

“ကိုမိုးလေး အခုမှပဲ နေ့လည်စာကောင်းကောင်းစားရတော့ တယ် မမီးရဲ့ ...”

မမီးလို့ သူမကို ခေါ်တာကြောင့် သူမမှာ ရယ်ချင်ချင်

‘ဟုတ်တယ် မမီးရဲ့ ကိုလေးအိမ်က ကိုလေးခေါ်ထားတဲ့ကံမြင့် ကလည်း ချက်ထားတဲ့ဟင်းက ကိုလေးတို့အောက်ထပ်က ခွေးတောင် အစားအသောက်ပျက်လို့ မဟောင်နိုင်ရှာတော့ဘူး”

သစ်သစ်စကားကြောင့် ကျွန်မမှာရယ်မိပါသည်။ သစ်သစ်အောင်

နတ်သမီးအထုပ်တွေဆွဲလာရင်း ကိုလေးတို့ဆိုင်မရောက်ခင် ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်က လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်မှာ တင်ထွန်း အောင်ကိုတွေ့မိသည်။ တင်ထွန်းအောင်နောက်မှာက သစ်သစ်အောင် တင်ထွန်းအောင်က သူ့နောက်မှာ သစ်သစ်အောင်ရောက်နေတာကို သိပုံမပေါ် ထို့အတူ နတ်သမီး သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ရှိနေသည်။ အဲဒီ နွားလှည်းနဲ့ ဂျက်ယာဉ်ပျံ စုံတွဲက သိပုံမပေါ် သူမအသာလေး နားစွင့်မိတော့ ...တင်ထွန်းအောင်က ခြေဟန်လက်ဟန်တွေနဲ့ ကုလား မလေးကို အာလူဖုတ်နေပါသည်။

“ကွမ်းယာကို ငရုတ်သီးလျော့ထည့်ပေးနော် ဟာစီနား ...”

ကုလားမလေးက တစ်ခပ်ခပ်ရယ်သည်။

“ဪ အကောင်းပြောတာ နင့်ငါကိုသေသေချာချာကြည့် ဟာစီ နား ရပ်ကွက်ထဲက ကိုမာမ္မတ်တို့ဆိုရင် မင်း ရှာရွတ်ခန်းနဲ့ သိပ်တူတယ် လို့ပြောကြတာဟ ...ငါနဲ့သိတဲ့ ဘီဘီတို့ အုပ်စုဆိုရင် တင်ထွန်းခန်း ခေါ်တာ ...”

က ကိုလေးကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုရွတ် ပြတော့ သူမကြိုက်မှတ်ထားမိခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်လာတော့ ကိုလေးက ဒီဇိုင်းတစ်ခုကို စိန်ပြေန ပြကြည့်နေပြီး ...ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ကိုလင်းဇော်ကို တစ်ခု ခုပြောပြနေပါတယ်။ တင်ထွန်းအောင်က အထုပ်တွေကို စားပွဲတစ်ခု ပေါ်ဝှင်ထားပြီး

“ကိုမိုးလေးရေ...နတ်သုဒ္ဓါဟင်းလျာတွေကို နတ်သမီးက ကိုမိုး လေးအတွက် သယ်လာပါတယ်ခင်ဗျာ...သယ်လာပြီ...ဂိုးရှေ့ရောက် ပြီ ဂိုးတော့မယ် ...ဂိုးပြီခင်ဗျာ”

ပေါက်တက်ကရပြောပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ တင်ထွန်းအောင်ကို သစ်သစ်က အခုလိုပြောပါတယ်။

“ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ ယောက်ျားဆပ်စလူးကို တော်တော် ရှာယူရတယ် ကိုလင်းဇော်”

“အဲမယ် ...နင်သဝန်တိုနေတာမဟုတ်လား...မင်းတုန်းမင်းကြီး ရဲ့ သမီးကြောင်တိတိဒေဝီ”

သူတို့ဝေါဟာရတွေက ဘာတွေမှန်းမသိပါ ...

“ဘာလို့ တကူးတက ဝယ်လာတာလဲကွာ ...”

“ဪ စားစေချင်လို့ဗျေ ...”

နတ်သမီးက ကိုလေးရဲ့ ဒီဇိုင်းကို ကောက်ယူကြည့်သည်။

ကိုလေးက သူမမျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိကာ ...

“ဟေ့ကောင် မင်းမျက်လုံးတွေရဲနေတယ် မအိပ်ရသေးဘူးလား”

ညက အဖြစ်ကို သူမသတိရသွားကာ နတ်သမီးက မျက်စောင်း ထိုးသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုလေးတို့ အုပ်စု ညဆိုင်လာခဲ့လေ ...သစ်သစ်ကိုတော့ မမိတ်တော့ဘူး၊ နောက်မှ တစ်ခုခုဝယ်ကျွေးမယ်”

“ကျွန်တော်ပါလား ...အစ်မ”

တင်ထွန်းအောင်က လှမ်းမေးတော့ ...

“နင်မပါလို့ ဖြစ်မလားဟ ...”

“ဘာပွဲလဲ နတ်သမီး ..”

သူမက ကျွန်တော်ကြည့်ကာ ..

“မွေးနေ့ပွဲလေ ဆိုင်က (ဘော့စ်) က နတ်သမီးအတွက် စီစဉ်ပေး တာ ...”

ကျွန်တော်နာရီကို ဝိုက်ညှိလိုက်ရင်း နေ့စွဲကိုကြည့်ကာ ...

“နတ်သမီး ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ ရက်မှာမွေးတာ ဒါဆို ဒီနေ့ ဗာလင် တိုင်းဒေး ပဲ ..”

“ထူးဆန်းတယ်ကွာ ချစ်သူများနေ့မှာ ချစ်သူရဲ့မွေး ...အဲ နတ် သမီးမွေးနေ့ဆိုတော့ အဟမ်း”

လင်းဇော်က အနှောင့်အသွေးမလွှတ်တလွှတ်စကားနဲ့ ပြုံးပြီး

ပြီး

“နတ်သမီးနေခဲ့ဦးနော် ... ကိုယ်ဒီနားသွားစရာရှိလို့ ကိုယ်တို့နဲ့အတူ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှပြန်”

နတ်သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုလှမြင့်တို့ဆိုင်ပါကွာ ... ခဏပဲ”

ကျွန်တော်က ပြီးပြီးရောပြောကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ကားပေါ်တက်ကာ အနီးနားက ပလာဇာကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ပလာဇာရောက်တော့ သူမရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ဘာ ဝယ်ပေးလို့ဝယ်ပေးရအောင်မသိမှန်းဖြစ်ရရှာပါသည်။ ဟိုလျှောက်ကြည့် ဒီလျှောက်ကြည့်ပေါ့ အဝတ်အစားဆိုတာလည်း ဝယ်မပေးချင်ပြန် အမှတ်တရ ဖြစ်စေမယ့် တစ်ခုခုသူ့ကို ကျွန်တော်ပေးချင်ပါသည်။

ရတနာဆို င်တွေဘက်ရောက်တော့ ဟိုလျှောက်ကြည့် ဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ကျောက်စိမ်းလော့ကက်သီးတွေရောင်တဲ့ ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဝင်ကြည့်ခဲ့သည်။ အသံပုံကျောက်စိမ်း လော့ ကက်သီးတွေ နောက်လက်တစ်ဆစ်သာသာရှိတဲ့ မွေးနံနံထုထားတဲ့ ရာ သီခွင်ဆွဲကြိုးတွေ တွေ့သည် သူမတာရာသီခွင်ဆိုတာ ကျွန်တော်က နားမလည် ဒီလိုနဲ့ ဟိုလျှောက်ကြည့်ဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင်”

ကျွန်တော် တော်တော်ကြီးကို ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါလှယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အရာကိုရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ

ရင်ခုန်သံနဲ့ထပ်တူပြုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အမှတ်အသား

တောင်ပံတွေ သိမ်းကပ်ထားတဲ့ နတ်သမီးရုပ်ထုဆွဲကြိုးလေး သူမ ချောသပ်ခဲ့တဲ့ ပုံပြင်အတွက် ... အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ နတ်သမီးရဲ့ ကိုယ်စား အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ကျော့ကန်စိမ်းသားနဲ့ ပြုလုပ်ထားပြီး ဆိပ်ဖျားမှာ ရွှေကွင်းလေးသာမပါပြီး ဆွဲကြိုးတော့မပါ

“ဒီဟာလေးက ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်မ”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက မှန်ပုံးထဲကိုကြည့်ပြီး ...

“အိန်ဂျယ်ကျောက်စိမ်း လော့ကက်လေးလား မောင်လေး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ဪ အဲဒါက ငါးသောင်းခွဲ မောင်လေး”

ကျွန်တော် ဒီလောက်ရှိမည်မထင်တာအမှန်ပါ ဒါပေမယ့် ဒီလို စားချက်လေးတစ်ခုဟာ ငါးသောင်းခွဲလောက်တော့ ရင်းသင့်ရမှန်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကို ဘူးလေးနဲ့ ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ တော်ကိုထုတ်ကာ ပိုက်ဆံရေတွက်ပြီးပေးတော့ အစ်မကြီးက ဘောက် နှုတ် ဘူးကိုပေးသည်။

“နောက်လည်း အားပေးနော် မောင်လေး လျော့ပေးပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်အဖေ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးအောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အောက်ပြန်ဆင်းလာပြီး လော့ကက်သီးကို ကားအတံရှိဘုတ်ထဲ လုံလုံခြုံခြုံထည့်ပြီး ဆိုင်ဘက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲဝင်တော့လင်းဇော်က

“ကိုယ်တော် ... ခဏဆိုပြီး ကြာလှချည်လား ... ဟိုမှာ မင်းနတ်သမီးကိုကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း သူမ အိပ်ပျော်သွားပုံရပါတယ်။ နောက်မှ ကုလားထိုင်အပိုင်းကြီးပေါ်မှာ ဒူးနှစ်ဘက်ကွေးကွေးလေး တင်ရင်း အိပ်နေပုံက အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည် ကျွန်တော်က ချိတ်မှာ လှမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်အနွေးထည်ကို လှမ်းယူပြီး သူမကို လှမ်းမြဲပေးတော့

“အကြင်နာတွေ ... အကြင်နာတွေ ...”

“တစ်ပိသသုံးဆယ်လောက်ရှိမယ် ...”

လင်းဇော်တို့ စနောက်နေစဉ်မှာ သူမနိုးလာပါသည်။ သူမက ပြီးကြည့်ရင်း ဖရိုဖရဲဆံပင်တွေ သပ်တင်ကာ ...

“နည်းနည်းအိပ်ပျော်သွားတယ်”

“အိပ်ချင်ရင်လည်း ဆက်အိပ်လေ ... ဆောရီးကွာ ... ညကကိုယ် ဂျစ်ဆွဲတာ လွန်သွားတယ် ...”

“ရပါတယ် ကိုလေးရာ ...”

“ကဲ ... ထ နောက်ခန်းမှာ မျက်နှာသွားသစ် ...”

“ဟုတ်”

ပြောပုံဆိုပုံက ပြောင်ချော်ချော်လေး ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးပါ အဲဒီဘယ်လိုဟာလေးကိုမှ ကျွန်တော်ကလည်း

ခေါင်းတခါခါလုပ်မိတဲ့ ကျွန်တော်အဖြစ်ကြောင့် လင်းဇော်က ခယ်ကျဲကျဲနဲ့ အကဲခတ်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး နတ်သမီးထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က အားလုံးထို ရည်ရွယ်၍

“ကဲ ထမင်းစားကြမယ်လာကြ ...”

သစ်သစ် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပေးတဲ့ ထမင်းပိုင်းမှာ နတ်သမီးအပါအဝင် အားလုံးဝင်ထိုင်သည်။ ဇွန်းနဲ့ ခရင်းကို စကိုင်တော့ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို အရင်ဦးချသည်။

“အဟမ်း အဟမ်း”

“အင်း တီဘီဆေးရုံးကို ပို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ်ဟာ မိစီဒီ အစားဝယ်ပေးလိုက် ...”

လင်းဇော်လုပ်ရပ်ကြောင့် သစ်သစ်အောင်နဲ့ တင်ထွန်းအောင်က နုလို့ပြောသည်။

“နင်ဟာကလွန်လွန်းတယ် ငါတို့ကျတော့ ဟင်းမထည့်ပေးဘူး”

နတ်သမီးက ခေါင်းငုံ့ကာရယ်နေပါသည်။
 “ဒါကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ”
 “ဟေ့ကောင် ကုသိုလ်တွေ ကင်းကောင်တွေ လာလုပ်မလေ
 ဟေ့ကောင် သောက်မြင်ကပ်လာပြီ”
 လင်းဇော်စကားကြောင့် သစ်သစ်အောင်က ...
 “အဲဒါ သူမစွဲတိုင်း မနာလိုဖြစ်တာ ကိုမိုးလေး”
 “အေးလေး ငါတို့ဆိုလည်း အတွဲနဲ့ ...”
 “အံ့မယ် အသားလာယူမနေနဲ့ ယောက်ျားဆပ်စလူး”
 “အသားမယူပါဘူး ငါပန်းကန်ထဲမှာ အသီးအရွက်တွေချည်း
 ဒီနှစ်ကောင်က ထမင်းပိုင်းထဲမှာတောင် မရပါ
 “ဟေ့ ပိုင်းကြီးပိုင်းကောင်းနဲ့တွေ့နေပါလားဟေ့ ...”
 ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်
 ဝင်လာသူကို ကြည့်သည်။ အိတ်ကိုလွဲယမ်းဆော့ကစားရင်း သူတို့
 တိုင်း မျက်စေ့နောက်အောင် လျှောက်လာတဲ့ သော်တာ ...
 သော်တာက ကျွန်တော်ဘေးမှာ အတူထိုင်နေတဲ့ နတ်သမီး
 တွေ့တော့ သိသိသာသာ စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်သည်။
 လင်းဇော် သစ်သစ်နဲ့ တစ်ထွန်းအောင်က ကျွန်တော်အရပ်အဝန်း
 ကို ကြည့်ပါသည်။
 “ကိုကိုက ထမင်းစားတောင်မခေါ်ဘူး”

ခွဲနဲ့ နေတဲ့ သော်တာလေသံကိုက ပြတ်တောက်သွားတဲ့ ကြိုးတစ်
 ကို ပြန်ဆက်ထုံးချင်ပုံရပါသည်။
 “ရပါတယ် မင်းစားချင်ဝင်စား သော်တာ”
 ကျွန်တော်လေသံက ပုံမှန်ပါပဲ ...
 ကျွန်တော်ထမင်းပိုင်းက ထရပ်တော့ ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း
 ထမင်းပိုင်းကို အဆုံးသတ်သည်။
 နတ်သမီးက ထမင်းပိုင်းကို သစ်သစ်နဲ့ အတူသိမ်းဆည်းနေသည်။
 “မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ သော်တာ ...”
 သော်တာက ဟန်ဆောင်ကောင်းသည် ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သူမသိ
 ဆဲဟန်
 “ဪ ကိုကိုကလည်း ကိုယ့်ရည်းစားဆီ ကိုယ်လာတာ ဘာလာ
 လုပ်တာလဲလို့ ပြောနေရသေးတယ် တကယ်ပဲ”
 ကျွန်တော် အံ့ကိုကြိတ်မိသည်။
 “ကိုလေး ...”
 နောက်က နတ်သမီးရဲ့ အသံတိုးတိုးနဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်
 ခြည့်ကြည့်မိသည်။ နတ်သမီးက သူ့အိတ်ကိုကောက်လွှဲယမ်းပြီး ပြန်ဖို့
 ဆက်ဆက်ချင်ပုံရသည်။
 “နတ်သမီး ပြန်လိုက်ဦးမယ်”
 “နတ်သမီး...နတ်သမီး... အင်း ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်၊

သြော်... သိပြီ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ မူးတဲ့လူတွေကို သိချင်းဆိုပြန်
အဆိုတော်မလေးပဲ”

ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါဟာ သော်
နတ်သမီးကို နှိပ်ကွပ်လိုက်မှန်း ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်
နဲ့ ပြောမည့်အလုပ် လင်းဇော်က တစ်ဖက်ကနေ ခေါင်းခါပြသည့်

“နတ်သမီး သွားမယ့်နော် ကိုလေး...”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကိုဦးတည်ပြီး ခပ်တိုးတိုးနှုတ်ဆက်
ဘယ်သူမှမကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်
တောင် အခံရခက်စေမလဲ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။

“စောစောကထွက်သွားတဲ့ နတ်သမီး မိန်းကလေးက ငါ့ချစ်
သော်တာ ...”

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ ဟာမဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်ရပါဘူး၊
တကယ် ပြောနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သော်တာကို ကလဲ့စား
တာလား”

သစ်သစ်အောင်က နောက်ဖေးခန်းဝင်သွားပါတယ်။ လင်း
က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာဝင်ထိုင်ပါတယ်။ တင်ထွန်းအောင်က ဝင်
ကန့်မှာ သွားထိုင်နေတယ်။ လင်းဇော်ဆီက ကွန်ပျူတာ
ထိတွေ့သံကြားရ၊ ကျွန်တော် အပြင်ကိုကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

“ဒါ ကလဲ့စားမဟုတ်ဘူး သော်တာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက

လား၊ နတ်သမီးကို ချစ်မိသွားတာ ငါလိုအပ်နေတဲ့ အချစ်က နတ်
သမီးဆိုမှာရှိတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံခွင့်ပေးတဲ့ မင်းဖန်တီး
အတွဲ ကံကြမ္မာကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုကို ...”

မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ သော်တာအော်သည် ဆက်ပြီး ...

“သူက စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သိချင်းဆိုစားတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သော်တာ ... ဒါ သူပညာနဲ့ သူလုပ်စားတာပဲ
တယ်လို့ နတ်သမီးလမ်းဘေးမှာ သိချင်းဆိုစားပြီး ဝမ်းစာရှာနေရင်
ညည်း ငါချစ်မှာပဲ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စက မင်းလည်းသိမှာမဟုတ်ဘူး
ရင်ဘတ်နဲ့လည်းမတန်ဘူး သော်တာ”

“တောက် ..”

ကျွန်တော်ကို မီးလျှံညီးညီးအကြည့်တွေနဲ့ သော်တာ ကြည့်
သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးကိုကိုက်ထားလည်း အနေအထားအရ ဘယ်လောက်
လှိုင်းနေတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။

သူမက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေး မျက်လုံးမှေးစင်းကာ ကြည့်ပြီး ချာခနဲ
ညှစ်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပါတယ်။

“ဖြောင်းဖြောင်း ...ဖြောင်း ...ဖြောင်း”

တစ်ယောက်တည်း လက်ခုပ်တီးသံ၊ နောက် နှစ်ယောက် လက်

www.burmeseclassic.com

ခုပ်တီးသံ၊ နောက် သုံးယောက်မြောက် ...

ကျွန်တော်အနီးကို ဝိုင်းအုံဝန်းရံလာပြီး လက်ခုပ်တီးနေတဲ့ လင်း
ဇော်၊ သစ်သစ်နဲ့ တင်ထွန်းအောင် ...

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း မိုးလေး”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါနဲ့ လင်းဇော်က လက်ဆွဲ နုတ်ဆက်သည် သစ်သစ်
က ...

“မိုက်တယ်ကွာ၊ ကိုမိုးလေး လုပ်ချလိုက်ပုံက သော်တာ တစ်
ချက်တည်းနဲ့ အလဲထိုးခံလိုက်ရပြီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ နင် မတုံးတော့ဘူးပေါ့ သစ်သစ်”

“ငါ ဒီလောက်တော့ သိမိတယ် တင်ထွန်းအောင်ရယ်”

တင်ထွန်းအောင်က မျက်ခုံးမြင့်ပြရင်း ...

“ကိုမိုးလေးပြောတာ တကယ်လား ...”

“ဘာကိုလဲ”

“နတ်သမီးကို ချစ်တယ်ဆိုတာလေ ...”

ကျွန်တော် လင်းဇော်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ...

“အင်း”

“ဟေး”

တင်ထွန်းအောင်နဲ့ သစ်သစ်အောင်က ဝမ်းသာအားရ ထအော်
သည်။ ဒါတောင် ညာတာပါတော့နဲ့ တင်ထွန်းအောင်က အော်ပြီး

သစ်သစ်ကို ဖက်ထားတော့

“နင်နော် ငါ့ကို ဘာလို့ဖက်တာလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ပျော်လို့ပါ၊ လာ... နင် မကျေနပ်ရင်

ပြန်ဖက်လေ”

“သေလိုက်ပါလား၊ ငါ ဒီလောက်မတုံးသေးဘူး”

“နတ်သမီး အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ် မိုးလေး”

“ငါ့သိတယ် လင်းဇော်၊ သူနဲ့ ညတွေ့မှပဲ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြရ

တာမှာပဲ”

လင်းဇော်က ကရုဏာသက်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်

သည်။

ကံကြမ္မာကို အံ့တုပြီး ငါတို့အချစ်တွေကို ဂုဏ်မြင့်ကြစို့ ကောင်

လေးရေ ပွဲကြမ်းတဲ့ စည်းဝိုင်းမှာ အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်အတွက်

ဆီပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရဦးမယ် ...ငါရဲရင့်မို့ မင်းအချစ်တွေပဲလိုတယ်

လေးရေ

မြွေချယ်စီကိုးထားတဲ့
 စကားလုံးတွေလည်း မေလျော့
 အစိမ်းသက်သက် လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်လာတဲ့
 ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ရင်ခုန်သံနဲ့
 ချစ်တဲ့အကြောင်းကို
 ချစ်သူသိအောင် ပြောရမယ်

BURMESE CLASSIC

အိမ်ရောက်ရောက်ချမ်း ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ ဖုန်းကို ပိတ်ထား
 ဘာတွေ့ရသည်။ သူမ အခန်းရှေ့က ခုနက ဖြတ်လျှောက်တော့လည်း
 အရိပ်အယောင်မမြင်ရ

ကျွန်တော် နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်

“အစ်ကို ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကံမြင့်က ဈာန်စေ့နောက်လာလို့ထင်ပါသည်။ အခုလိုမေးတော့

“ရင်ပူနေတာကွာ ...”

“အစ်ကိုရေခဲတွေစားလို့ နေမှာပေါ့ ...ရေနွေးပူပူလေးသောက်
 ထိုက်ပါလား ...”

“ဟာ အရေးထဲ မင်းက တမှောင့်ကွာ ...”

“ဒါဆို ဟိုသီချင်းဆိုတဲ့ အစ်မ နေ့လယ်က ချက်ပြုတ်ကြော်
 ဆော်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ ချိုင့်နဲ့ လာပို့ထားတယ် ထမင်းစားဖို့ ငြိမ်
 ဆိုက်ရမလားအစ်ကို”

“ဘယ်လို”

“ဟင် အစ်ကို အသိမဟုတ်ဘူးလား ဒါဆိုအိမ်မှားတာပဲဖြစ်မယ်”
အရေးထဲ ဒီကောင်က တစ်မှောင့်

“ငါနဲ့သိပါတယ် သူလာပို့သွားတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ နောက်နေ့တွေလည်း လာပို့မယ်တဲ့
တော်တော်ချောတာပဲဗျ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ဟိုကောင်တွေ တွေ
ရင်ကြွားရမယ်...ဒီကောင်တွေက အဲဒီ အစ်မကြီးကို ကြွေနေတာဗျ”
စကားလုံးတွေက (ဖျူးစ်) ပြတ်သွားတဲ့ မီးသီးတစ်လုံးလို ရင်
ကိုမှောင်ကျသွားစေအောင် အခံရစက်စေပြန်သည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သံနဲ့အတူ

“ဟေ့ကောင် ပြင်ဆင်တော့လေကွာ ခြောက်နာရီကျော်ပြီး”
သူခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်သွားပါတယ်။ အဝတ်
အစားလဲပြီး ဘူးထဲထည့်ထားတဲ့ ပါကင်ထုပ်လေးကိုယူကာ ကျွန်တော်
တို့အောက်ဆင်းလာတော့ မျိုးသန်းက ...

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးလေး”

နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

“အလုပ်က ငါပြန်မလာခင် နတ်သမီး ဟင်းတွေချက်ပြီး အိမ်
လာပို့သွားတယ်ကွာ၊ ငါ သူ့ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထား
တယ် မျိုးသန်း”

“ငါ ကြားပြီးပါပြီ မိုးလေးရာ၊ နေ့လယ်က သူ တော်ဟော်ခံစားရ
မှာသေချာတယ်ကွ ... မင်းရဲ့ သော်တာက အထိနာထားတော့ မဆိုင်
သူတွေပါ ဝင်ရမ်းနေပြီ သတိတော့ထား သူငယ်ချင်း ...”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ ..”

“လျှော့မတွက်နဲ့နော် မိုးလေး”

အောက်ထပ်ကိုရောက်တော့ လှေကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ လူ
ဦးကြသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ တင်ထွန်းအောင်က ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လင်း
ဇော်နဲ့ မျိုးသန်းထွန်းက မျိုးသန်းထွန်းကားနဲ့ Pink Ladyဆီရောက်
တော့ ဝိုင်းတွေမှာ လူတော်တော်ရောက်နေကြပါသည်။ ခြံဝန်းလေးထဲ
မှာ မီးရောင်ဆိုလို့ စတိတ်တစ်ခုသာ ခပ်ဖြာဖြာလင်းဝေနေသည်။ ခြံ
တစ်ခုလုံးရဲ့ အလင်းကို ဟို... ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတွေ့ခဲ့ဖူးသည်
ချေနံဆီ မီးအိမ်တွေနဲ့ အလင်းပေးထားပြီး အဓိကကျတဲ့ထောင့်တွေ
မှာ ရှေးဟောင်းအောက်လင်းမီးတွေနဲ့ ဆင်ယင်ထားပါသည်။

“တော်တော်လှတာပဲကွ ...”

“ကိုလေး ...”

ကျွန်တော်ရဲ့ နတ်သမီးက အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ဒီညအတွက်
နတ်သမီးဆိုတာ ယုံထိုက်စရာ သူမနဲ့အတူနေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့အတူ
ကျွန်တော်ဆီလှမ်းလာပါတယ်။ အပေါ်ရုံအနွေးထည်အနက်လေးနဲ့မို့ ...

“ညည်း နေမကောင်းဘူးလား နတ်သမီး”

www.burmeseclassic.com

“နည်းနည်းပါးပါး ပါ”

“ဘာနည်းနည်းပါးပါးလဲ ကိုလေး၊ ကိုလေး နတ်သမီးကြိုကြည့် ပြောထားနော် သိပ်ပေတာ”

“ပေရင် ရေနဲ့ဆေးလိုက်ပေါ့ဟာ”

သူမက ပြန်စနောက်နေတော့ အဖော်ကောင်မလေးက

“အေးပါ၊ မျက်နှာက အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ဇက်ပူပြီး တဟိဟိနဲ့ရယ်သည်။

“ကိုလေး ဒါ နတ်သမီးရဲ့ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်း ညီမရင်းလိုပဲ လီလီ”

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ လီလီက ...

“ကိုလေးအကြောင်းကိုတော့ နားငြီးအောင်ကို သိပြီးသားပါ ဟုတ်တယ်နော် မဇူ”

လီလီစကားကြောင့် သူမက လီလီကို ပန်းနဲ့တိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ကျန်တဲ့သူတွေနဲ့ လီလီကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

နောက်တော့ နတ်သမီးက ဦးဆောင်ကာ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဆီခေါ်

ဆောင်သွားပါတယ်။ လီလီက ပြန်လာမယ်ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

“နတ်သမီး ညည်းသူငယ်ချင်းမှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား”

မျိုးသန်းက အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုနဲ့ ပြောတော့ ...

“နောက်ကျသွားပြီ ကိုမျိုး၊ သူ့ရည်းစားက တောင်ကြီးက၊

တစ်လတစ်ခါ လာလာတွေ့တယ်”

“ဟင် ပွဲတောင်မစရသေးဘူး တစ်ခါတည်း အသည်းကဲ့နေပြီ”

မျိုးသန်းရဲ့ ရဲ့မဲ့စကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြပါသည်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော်လှမ်းပေးတဲ့ ပါကင်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ...

“ဘာလဲ ကိုလေး ဖွင့်ကြည့်ရမလား”

“ကြည့်လေ ...”

သူမက ဘူးကိုဖွင့်သည်။ အထဲက ကတ္တီပါမူးလေးကို တွေ့တော့ ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ဟိုကောင်တွေက လည်း လိုက်စပ်စုပါတယ်။

“ဟယ် ချစ်စရာလေး ...”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ”

ဝိုင်းမှာထိုင်နေသူတွေက လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“နတ်သမီး ဆွဲကြိုးမှာ ဆွဲရင်လှမှာ၊ ဟင်... အဲဒါကျတော့ မကောင်းဘူး၊ သိပြီ ကိုလေး စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ...နတ်သမီး ဒီလောကကသီးလေးကို ဘာပဲလုပ်လုပ်”

“နတ်သမီး ကြိုက်တာလုပ်”

“ခဏလေး”

နတ်သမီးက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါတယ်။ ကောင်းတာဆို သွားပြီး နတ်သမီးချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာတယ် ...နတ်သမီးကဝင်

ထိုင်ပြီး သူမလက်ထဲက ပက်ရေနဲ့သောက်တဲ့ နိုင်ငံခြားအရက်ပုလင်း
သေးသေးလှလှလေးကို အဖုံးဖွင့်သည် နောက်ဘူးကိုဖွင့်ပြီး ကျောက်
စိမ်းနတ်သမီးရုပ်ထုလေးကိုယူကာ အဖုံးဖွင့်ထားတဲ့ ပုလင်းထဲမှ တစ်
ဆင့် အရက်အပြည့်နဲ့ ပုလင်းထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ..”

“ဟင်”

“ဘာလုပ်တာလဲ ...ဟ”

ကျွန်တော်ကတော့ ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးပါသည်။ နတ်သမီး
အပြုံးတွေကလည်း တောက်တောက်ပပ ...

“ကိုလေးကို နတ်သမီး ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြဖူးပါတယ်၊ ကိုလေး
အသိဆုံးပါ ...”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လည်ပင်းမှာ မဆွဲထားပေမယ့် အမြဲတမ်းဒီပုလင်းလေးက နတ်
သမီးနဲ့ အမြဲအတူရှိနေမှာပါပုံပြင်ထဲကလို ကျောက်စိမ်းနတ်သမီး
လေးလည်း ဒီပုလင်းလေးထဲမှာ အိန်ဂျယ်ဝိညာဉ်နဲ့အတူ ကျိန်စာမိနေ
တဲ့ သဘောပါ။ ကိုလေး နတ်သမီး ဒီလိုလုပ်ရတာ ခွင့်လွှတ်နော်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ

“နတ်သမီး သဘောလို့ ပြောထားတယ်လေ ...”

နတ်သမီးရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို ကြွရောက်လာတဲ့ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ

အတွက် နတ်သမီးက သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ဖျော်ဖြေပေးပါမယ်ရှင်”
စပီကာတွေဆီက ချို့လွင့်ပျံ့သန်းလာတဲ့ စကားသံနဲ့အတူ ...
“ခဏနော် ကိုလေး”

နတ်သမီးက အပေါ်ရုံ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး သူမထိုင်ခုံမှာ ချထားခဲ့
သည်။ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ မှာ မွေးတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မွေးနေ့မှာ ချစ်သူက
ဒီညကို ပိုင်ဆိုင်သည့် နတ်သမီးတစ်ပါး ...

နတ်သမီးက စင်ထောင့်က ဟော်လိုဂစ်တာကို ဂျက်ကြိုးတပ်ပြီး
ထိုင်ခုံမှာ ခြေချိတ်လိုက်သည် မိုက်ကရိုဖုန်းကို ကောင်လေးတစ်ယောက်
က သူမ သီချင်းဆိုလို့ရအောင် နိမ့်ကာ ချိန်ပေးသည်။

လီလီက တစ်ယောက်တစ်ယောက်နဲ့ သူမရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သူမလို
ထိုင်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ကို ကြွရောက်လာတဲ့ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ
အတွက် ကျွန်မ ...

“အချစ်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု” လို့ အမည်ရတဲ့ သီချင်း
လေးနဲ့ ဖျော်ဖြေပါရစေ”

လက်ခုပ်သံတွေ တစ်ဖြောင်းဖြောင်း

နတ်သမီးက (KB) သမားကိုကြည့်သည်။ KB ဆီမှ (တိုင်ပင်)
အချက်ပေးသံနဲ့အတူ ညီညာပြေပြစ်တဲ့ သီချင်းတေးသွားစီးပျောက်ကြ
လာပါတယ်။

မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ပြီး ဂစ်တာတီးနေတဲ့ ကောင်မလေးက တစ်
စိမ့်ထိုင်ငေးချင်စရာ ...

(ပျော်ချင်တိုင်းလည်း ဓပျော်ရပါ ... ချစ်မိသူတိုင်းလည်း ချစ်ခြင်း
မခံခဲ့ရပါ xxx မသိသေးတဲ့ ဒီလောကရဲ့အထာ xxxအချစ်ဆိုတာ လွှဲ
ဝှက်ချက်တစ်ခုပါ)

ပျော်စေချင်ခဲ့ပါတယ် နတ်သမီး မင်းကို သိပ်ပျော်စေချင်တာပေါ့
ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုယ်ချစ်သူလေး ... ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ သောကပူလောင်
ပွေ့ ပျက်ပြယ်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနဲ့ ခိုင်နားခိုင်ခံ့ချင်ခဲ့တာပါ ...

ဂီတနဲ့ ပူပေါင်းဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အချစ်ရဲ့ခံစားမှုက ကျွန်တော်
ရင် တလုပ်လုပ်

(ယုံကြည်လွန်းတဲ့ ဒီအချစ်မှာ xxx ဘဝတစ်ခုကိုရင်းနှီးမီးနဲ့ရေ
ကစားလာ xxx အနိုင်အရှုံးတော့ ကိုယ်လည်း မသိသေးပါ xxx
အချစ်ဆိုတာ လွှဲဝှက်ချက်တစ်ခုပါ ...)

မင်းအနိုင်ရကိုရစေရမယ် ... မင်းမှာ အချစ်တွေရှိနေတယ်လေ -

(အပြုံးနဲ့ ယှဉ်တွဲနဲ့ဖူးတာလည်း အခါခါ xxx နောက်ဆုံးတော့
အငိုသာကျန်ခဲ့ပါ xxx ကိုယ့်အတွက်မှာတော့ အချစ်ဆိုတာဟာလေ
ထာဝစဉ် ပေးဆပ်ရခြင်းပါ)

“မျက်ရည်တော့ မကျလိုက်ပါနဲ့ကွာ”

လင်းဇော်က ခပ်တိုးတိုးစသည်။ နတ်သမီးအတွက် လက်ခုပ်သံ

ဆွေက တဖြောင်းဖြောင်း။ နတ်သမီး စင်ပေါ်ကဆင်းလာတော့လေး
ဆယ်ကျော်ရပ်သန့်သန့်နဲ့ လူကြီးက လက်ကမ်းကာ စင်အောက်မှ
ဆီကြိုသည့် နတ်သမီးက ပြုံးနေခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးဝိုင်းဆီက သူမကို
ခေါ်သွားပြီး စားပွဲပေါ်က လေးထောင့်ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း မီးရောင်တွေ တလုပ်လုပ်ပါ။
ဆိုလူကြီးက တန်ဖိုးတော်တော်များမယ်ထင်ရသည့် ပတ္တမြားလည်ဆွဲ
တို နတ်သမီးရင်ဘတ်မှာ ဆွဲပေးသည်။

ပြီးနောက် နတ်သမီးကို ပါးချင်းအပ်ကာ ဂုဏ်ပြုတော့ လက်ခုပ်
သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။

“မိုးလေး အဲဒါ မင်း ရည်းစားဟောင်းရဲ့အဖေ၊ စီးပွားရေး
လောကမှာ ဆန်းသော်တာကုမ္ပဏီရဲ့ အဓိကပုဂ္ဂိုလ် ဆန်းဘခက် ဆို
တာ ဒီလူကြီးပေါ့”

မျိုးသန့်ထွန်း စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကြည့်ကြပါ
တယ်။ နောက်တော့ နတ်သမီးဆီ မွေးနေ့လက်ဆောင် အသီးသီးလာ
ဆေးကြပါတယ်။

“အဲဒါကြောင့် နတ်သမီးကို ဆိုင်တိုင်းက အသည်းအသန် လိုချင်
တာကိုး”

လင်းဇော်က မှတ်ချက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမ
အတွက် ဂုဏ်ယူရမလား... ဝမ်းနည်းရမလား ခံစားရခက်စရာ ...

မွေးနေ့ကိတ်လှီးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ နတ်သမီးရဲ့ဘေးမှာ ဆန်းဘခက်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နတ်သမီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာက လီလီ ...ကျွန် တာတွေကတော့ သူမမယ်။ နတ်သမီးက ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ရင်း လီလီ ကို တိုးတိုးပြောကာ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပါတယ်။

“လာလေ ကိုလေး။ ကိုမျိုးတို့လည်း ထလေ”

“ဟာ ... နင်လူသာ နင်စေခါ သွားပါဟာ ...”

နတ်သမီးက ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်အတင်းဆွဲကာ ခေါ်သွား တော့ ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့လိုက်လာခဲ့ရပါတယ်။ လူတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါလိုကြည့်နေကြပါတယ်။ လီလီက ဘေးကိုတိုး ပေးသည်။ အလယ်မှာနတ်သမီး၊ တစ်ဖက်မှာ ဆန်းဘခက်၊ တစ်ဖက် မှာ ကျွန်တော်

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးတူးယူ”

စန္ဒရာသံလေးနဲ့အတူ နတ်သမီးက လက်ခုပ်တီးပြီး စဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပါ လိုက်ဆိုရပါသည်။ မွေးနေ့သီချင်းဆုံးသွားတော့ လက် ခုပ်တီးကြပြီး ဖယောင်းတိုင်တွေကို သူမ နှုတ်ခမ်းဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ လျှောက်မှုတ်သည်။

လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုမှုက ကျွန်တော်ပါ သူမနဲ့အတူ ရောယောင်ပျော်ရွှင်လာပါတယ်။

သူမက ကိတ်မုန့်လှီးသည်။ ပထမဦးဆုံး ကိတ်မုန့် အပိုင်းအစေ့

အင်းနဲ့ ထိုးပြီးမသေး။ အားလုံးက ဦးဆန်းဘခက်ကို ပြုံးပြီးကြည့်ကြ သည်။ ဦးဆန်းဘခက် မျက်နှာက ယုံကြည်မှုကြီးတဲ့အပြုံးနဲ့

“ကိုလေး ပါးစပ်ဟ”

ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်လေးဟပြီး သတ္တာန်လုပ်ပြတဲ့ နတ်သမီးရဲ့ အုပ်ရပ်က အားလုံး အံ့အားသင့်စေသလို ဦးဆန်းဘခက်ကိုလည်း နှုတ်ခန်း မျက်နှာပျက်စေပါသည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ဟန်ဆောင် အောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဈာန်ချင်းမသိလိုက်မသိဖာသာနေပေးကြပြီး အတူတူ အတူနဲ့ ပြဇာတ်အတူကကြပါတယ်။

ဒီနောက် ဦးဆန်းဘခက်၊ နောက် လီလီ တစ်ယောက်တစ်ခွဲ ဆွေးနေတဲ့ အုပ်စုဆီကနေ ဖွဲ့ထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဝိုင်းရှိရာကို ကျွန်တော် အသာလေးလစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

“နတ်သမီးက တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဟာဟာ။ အိန္ဒြိတ်ထိုးလေး။ ဟိုဘဲကြီးတော့ တော်တော်အထိနာသွားမယ်”

“အဲဒါကတော့ မသိဘူးဟေ့၊ ဆိုင်ရှင်ကတော့ ဖောက်သည်ပျက် ခန်းလို့ထင်တယ် မျက်နှာကို ပျက်နေတာပဲ ...”

ခဏကြာတော့ နတ်သမီး သူတို့ဝိုင်းရှိရာကို ရောက်လာသည်။ အိမ်လည်းပါလာပါတယ် ...

“ကိုလေး ... နတ်သမီးကို ပြန်ရင်လိုက်ဖို့မှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဟဲ့ ငါကျတော့ရော”

လီလီက သိသိကြီးနဲ့ တမင်ပြောတော့ ...

“နင်ဘာသာ ပြန်ချင်သလိုပြန်

“ခွေးမ ...”

လီလီက စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြီးဆဲတော့ ရယ်ကြပါသည်။

ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်အနားရောက်လာပါတယ်။

“အစ်မလေး ...ဘော့စ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

ဆိုင်ရှင်ကို ရည်ရွယ်ဟန်တူပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ရောင်မှာ ဆိုင်ရှင်က ရပ်စောင့်နေပါသည်။

နတ်သမီး ဆိုင်ရှင်နားရောက်သွားတော့ ဆိုင်ရှင်သူဌေးက နတ်သမီးကို လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနဲ့ ခုနကိစ္စကို အပြစ်တင်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော့်လို့ပဲ အရိပ်အခြေအနေကိုလှမ်းကြည့်နေတဲ့ လီလီ ...

“ကြည့်ရတာ ဦးဘခက်ကိစ္စနဲ့ မဇ္ဈကို ဘော့စ်က ဖိအားပေးနေပြီနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း လီလီက ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် လီလီ.... နတ်သမီးကို အာဇာနည်ရဲ့ ဂိတ်ကပဲစောင့်မယ်လို့ပြောပေးပါ ... သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ် လီလီ၊ အဲဒီအရာဟာ ကျွန်တော်အတွက် အရာအားလုံး လဲလှယ်ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးမြင့်မားမှုပဲ”

တန်ဖိုးမြင့်မားမှုပဲ”

လီလီက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေပါသည်။ နောက်တော့ လီလီက တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာပါတယ်။ ပြုံးနေရင်းက လှည့်ထွက်ဖို့ ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်မှာ

“လီလီ ...”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးရပ်နေတဲ့အ နေအထား ...

“သူ ရုတ်တရက်ပျော်သွားစေချင်တယ် လီလီ၊ ခဲဒါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီစေချင်တယ်”

လီလီ ကျွန်တော့်ဘက်ပြန်လှည့်ပြီး အတည်ငြိမ်ဆုံးပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။ ကြည်လင်သန့်စင်တဲ့အပြုံးပေါ့ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို လက်ကမ်းပေးပါတယ်။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ပျော်ရွှင်ခွင့်အမြဲပေးနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆန္ဒပြပါတယ်၊ ကိုမိုးလေး ...ကွန်ဂရက်ကျလေးရင်း”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရယ်မိကြပါတယ်။

“ဟော....ငါ့မြေး အိပ်လို့ မပျော်ပြန်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က အသံရဲ့ ဇနီးမောင်နှံကြောင့် ပြန်ဖြေခွင့်ခက်နေပါပြီ။ အဘမြက် နားလည်ပုံရပါတယ်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြုံးပြုံးနေပေါ့ ...

ကျွန်တော် အဘမြက်ကို ကော်ဖီဘူးပေးပြီး မလွယ်ပေါက်ဂိတ်ဆွဲခါးက ထွက်ကာ အဝင်ဝ အုတ်တံတိုင်းဘေးက ပလက်ဖောင်းပေးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းနဲ့ ခုတ်နေပါတယ်။ ရှင်းလင်းနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဝိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်

နင်းရဲ့ ထိတွေ့မှုတွေက ရင်ကိုအေးမြနေခဲ့တယ် ...စီးကရုတ်အေးကို ခေါင်းမော့မှတ်ထုတ်ရင်း ဆောင်းညကောင်းကင်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့တယ် ...

အဝေးက ကျွန်တော်မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ကားတစ်စီးအပြင်းမောင်း

လာပြီး ကျွန်တော်မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ခဲ့ပါတယ် ...ကားပေါ်က လီလီနဲ့အတူ ကျွန်တော်ရဲ့ နတ်သမီးလေးဆင်းလာတယ်။ ကားပေါ်က မမှတ်မိသူတစ်ချို့ မှတ်မိသူတစ်ချို့ မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်ဟန်တူသော စကားများ

“ဟေ့လူကြီး နတ်သမီးကို ထားခဲ့ပြီနော်”

“ဒီလူကြီးက သိကြားမင်းလား ရုက္ခစိုးမင်းလားမသိဘူး”

ရယ်သံတွေကြားရပါတယ်။ နတ်သမီးက သူ့လူတွေကို ဗျာဏ်လုံးဖြူးပြပါတယ်။ နှုတ်ဆက်သံတွေ လက်ပြဟန်တွေနဲ့အတူ ဖယ်ရိကားလေးက အဝေးကို ပြေးထွက်သွားခဲ့ပါပြီ ... လီလီက ဂိတ်တံခါးမလွယ်ပေါက်ကမဝင်ခင်

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်း နေသိပ်မကောင်းဘူးနော် ကိုမိုးလေး၊ ရှင့်ကို စိတ်ချပါရစေ ...”

“စိတ်ချပါဗျာ ...”

နတ်သမီးက ဆံပင်တွေကို နားရွက်ကြားမှာညှပ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ကာရှက်ပြုံးပြုံးနေပါသည်။ လီလီ မလွယ်ပေါက်မှ ဝင်သွားပြီးချိန်မှာ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။ ကျွန်တော်မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နင်းတွေက သဲသဲမဲမဲ ကျလာတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ...နတ်သမီးရဲ့ အပြုံးယုံယုံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဂျာကင်ကိုချွတ်ပြီး သူမကို လှမ်းမြို့ပေးခဲ့မိပါတယ်။

“ကိုလေး ချမ်းနေမှာပေါ့ ...”

“ရပါတယ် ... ကိုယ်ဆွယ်တာ တစ်ထပ်တံထားတာပဲ နတ်သမီးရယ် မင်းကြည့်ရတာ သိပ်နေမကောင်းဘူးထင်တယ် ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စေတဲ့ အပြုံးငွေ့ငွေ့ကို ဖန်ဆင်းပြသသည်။

“နတ်သမီး”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် သူမမေးဆတ်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ်ချက်နဲ့ပြုံးပြရုံဖန်ဆင်းသည်။

“ကိုယ်တို့ ယာယီချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ကို မျက်သိမ်းကြဖို့လိုပြီ နတ်သမီး”

အခုထိ သူမ သဘောမပေါက်သေး။ မဟုတ်တာကျရင် လည်းထုံနိုင်တဲ့ ဟာမလေးပါ။ ကျွန်တော် သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်လုံး ဖမ်းဆုပ်တော့ သူမ ပါးစပ်လေးဝိုင်းဟဲ့ရင်း တုန်ယင်သွားသည်။

“မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် နတ်သမီး ...”

ကျွန်တော် သူမရှေ့ဆူထောက်ချလိုက်ပါသည်။ ချစ်သူကို နှုတ်ခမ်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မခိုင်းစေရပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဘယ်အင်အားနဲ့ အခုလို ကျွန်တော်လုပ်မိခဲ့သည်မသိ ...

“ကိုယ်ရဲ့ အတ္တတွေထက် မင်းကိုပိုချစ်ခဲ့တာ မင်းယုံကြည်လား နတ်သမီး ... ကျေးဇူးပြုပြီး”

ကျွန်တော် မိန်းမောမျောလွှင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ စကားတွေပြောနေမိသည်။

နတ်သမီးက သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူ့လိုပဲ ဒူးထောက်လိုက်ပါတယ်။ မျက်နှာနှစ်ခုဟာ နီးကပ်သွားပါတယ်။

“ကိုယ် သော်တာကို ဒီနေ့အပြတ်ပြောခဲ့ပါတယ် ... နတ်သမီးဟာ ကိုယ်ရင်ဘတ်ထဲက တစ်ယောက်တည်းထားခွင့်ရှိတဲ့ ချစ်သူလို့ ...”

သူမက နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို ဖိရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျကာ ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို သိုင်းဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော် သူမကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ချောရင်း ...

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲကွာ ... အခုအချိန်က ပျော်ရွှင်နေရမယ့်အချိန်လေး မျက်ရည်တွေမလိုဘူး ... ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ နောက် မင်းကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မငိုစေရပါဘူး၊ တကယ် ကတိပေးပါတယ်။ တိတ်တော့နော်၊ နတ်သမီးမျက်ရည်ဆိုတာ မြေကို မကျကောင်းဘူး၊ စာလေးမရဲ့ ...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပန်းကို သူမကို ဖွဖွကိုက်သည်။

“နတ်သမီး ... နှုတ်ခမ်းစု ... ခွေးမလေးနဲ့တူ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမက ကျွန်တော့်ကျောကို ထုပါတော့

သည်။ ကျွန်တော် သူမကိုခွာတော့ ...သူမက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ ခေါင်းကို တိုးရောက်လာဖို့ကပ်သည်။

“ဟော ဒီကလေးမက မကြီးမငယ်နဲ့ရှက်နေပြန်ပြီ”

“ကိုလေးနော်”

သူမက အလစ်ပိုက်မိကာ ခေါင်းထောင်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာပြောလာပါသည်။

မျက်ရည်တွေ ပေကျဲလိမ်းခြယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး တကယ်ကိုလှပနေခဲ့ပါတယ်။

“ကဲ ထ ဝင်းထဲဝင်ရအောင် ..တော်ကြာ ဝင်းထဲကလူတွေမြင်ရင် မကောင်းဘူး ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အခုမှ နတ်သမီးက မျက်လုံးပြူးကျွန်းသွားရင်း ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ကာ ကမန်းကတန်းထတော့ ကျွန်တော်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိခဲ့ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

ဘောက်တိ ဘောက်ဆတ်လေးစုတူတူပြောလာတဲ့ ကလေးမရဲ့ စကားကြောင့် ...

“ဟောဗျာ ..အသလွတ်ကြီး ...”

သူမက အဲဒီအခါကျတော့လည်း တခစ်ခစ်ရယ်နေပြန်ပါသည်။ အဲဒါမျိုး ဒီကလေးမက Pink Lady ရဲ့ နတ်သမီးတဲ့ ...

ကျွန်တော် သူမလက်ကို ဖြိုကိုင်ကာ ဝင်းထဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ အဘဗြက ဂိတ်ထဲမှ တပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်နှိုးပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာရဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိတ်သည်။

“အဘဗြ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီ ...”

“အေး အေး ..”

နတ်သမီး အဘဗြကို ရှက်နေဟန်တူပါသည်။ ခေါင်းကို မဖော်ဘမ်းငုံလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လောက်လှပတဲ့ ညလဲ။ ချစ်သူရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး အခုလိုညတစ်ညမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော်သုံးလုံးမတွေးမိခဲ့ဘူးပါ။

အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အချစ်ရဲ့ လှည့်စားချက်နဲ့ ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့ပါတယ်။

“အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး”
 တုန်းကနဲ့ထုနေတဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ပျက်စရာမရှိဘဲ
 “ဘယ်သူလဲ ..”
 “တပည့်ကြီးပါ ...”
 ကျွန်တော် ကံမြင့်အသံမှန်းသိရုံနဲ့ ...
 “ဘယ်က တပည့်ကြီးလဲ ...”
 “အစ်ကိုကြီးတို့ အမျိုးတပည့်ကြီးလေ ...”
 “ငါ့အမျိုးတွေက အများကြီးကွ ...”
 ကျွန်တော်ပြီပြီးရောပြောပြီး ဆက်ခိုင်းနေလိုက်ပါတယ်။ ကံကြမ္မာ
 အသံခဏတိတ်သွားပြီး ...
 “အစ်ကိုနဲ့အတူနေတဲ့ အမျိုးလေ ...”
 ဒီကောင် ခဏခဏ မေ့တတ်တာ ကျွန်တော်သိနေတော့ ...
 “နာမည်ပြောကွာ ..တပည့်ကြီးဆိုတိုင်း ယုံရမှာလား ...”

ရွှေသမင်စာပေ

“ဟိုလေ ...ကျွတ် ...အစ်ကိုဘကြီး သိလား”
 “ဘယ်ဘကြီးလဲ နာမည်ပြော ...”
 ကျွန်တော် အိပ်ချင်စိတ်ပြယ်ကာ ကျိတ်ရယ်မိသည်။
 “ဟိုဗျာ အစ်ကိုအဖေ ဘယ်သူဆိုလား ...”
 “ဟေ့ကောင် ငါ့အဖေ ဘယ်သူမဟုတ်ဘူး”
 “ဟောဗျာ ကျွန်တော် မေ့တော့တော့ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ ...အစ်ကို
 အဖေ ဘယ်သူရဲ့အစ်ကို အစ်ကိုဘကြီး ဟိုဒင်းရဲ့မိန်းမ ဟိုဥစ္စာရဲ့
 ဘုရား”
 “ဘာတွေလဲကွာ”
 “အစ်ကို...ဘာတွေမလဲနဲ့ အောက်မှာ ဥစ္စာစောင့်လား သူယောင်
 ယယ်လား ဟိုဗျာ”
 ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ကုန်းထကာ ...
 “နတ်သမီးလား ...”
 “အဲ ..ဟုတ်တယ် ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲနေတယ်၊ ကြည့်ရတာ
 အစ်ကိုကို မနက်စောစော အကြွေးလာတောင်းတာထင်တယ်”
 ပြောရရင် သစ်သစ်အောင်နဲ့ မောင်နှမတော်စပ်လိုရသည့်ကောင်
 ပါပဲ။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းထကာ အခန်းတံခါးကို ဝှန်ခနဲ ဆွဲဖွင့်
 ပြီးအထွက် ဒီကောင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိပါတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကို နှစ်
 ယောက်သားလုံးထွေးကျသွားတော့ ဒီကောင်က ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ...

ရွှေသမင်စာပေ

“ဪ ကောင်းလိုက်တဲ့ နှိုးစက် ...”

ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ ဒီကောင်ထကာ နောက်ဖေးခန်းထဲဝင် သွားသည်။ ကျွန်တော်က ညဝတ်အင်္ကျီဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ ဝရန်တာကို ထွက်ကာ အောက်ကိုင်းကြည့်မိပါသည်။

သူမက အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အခန်းကြီးရိုက် မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အထုပ်ကို ညွှန်ပြပြီး စားပြီးရင် ဖုန်းဆက်ပါလို့ လက်ဟန်မြေဟန်နဲ့ပြသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

သူမက လက်တစ်ခါနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့လေး ပြန်ထွက်သွားပေမယ့် အနီးနားတိုက်ခန်းက လူတွေက ကျွန်တော်ကို တစ်လှည့် သူမကို တစ်လှည့် စပ်စုတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ကြိုးကိုဆွဲတင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နန်းကြီးသုပ် အထုပ်တွေ၊ ပြီးတော့ ဟင်းခါးရည် ...

“ဟာ ပွတာပဲ၊ ဒီအစစ်မကြီး အတောင်ပံပေါက်ပြီး ဟိုးအဝေးကြီး ကို ပျံနိုင်ပါစေဗျာ”

ကံမြင့်က ကျွန်တော်နောက်က ရုတ်တရက်ပြောတော့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ပြီး ဒီကောင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ခေါက်သည်။ ဒီကောင် ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ အထုပ်တွေယူကာ ထမင်းစားခန်းဘက်ထွက် သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းဝင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပြန်ထွက် လာတော့ ကံမြင့်က အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံဆွဲယူဝင်ထိုင်ပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ နန်းကြီးသုပ်ကို တစ်ဖွန်းယူစားမိသည်။ ကျွန်တော့်ထက်အရင်ဦး အောင်စားနှင့်နေတဲ့ ကံမြင့်က အခုလိုပြောပါတယ်။

“ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရာ၊ အဲဒီအစစ်မကို လေးစားသွား ပြီး ကျွန်တော် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့နန်းကြီးသုပ် ဒီနားကဆိုင်မှာရှိ တာ ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘူးဗျ”

ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ဒီကောင်ကပြောသည်။

“ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းဘောလုံးပွဲနဲ့ နှာခေါင်းကိစ္စ အာရုံစိုက်နေတာကို”

ကံမြင့်ကတော့ ဘယ်လောက်ပြောပြော တဟဲဟဲပဲ။ ကျွန်တော် အစားသောက်ပြီးစီးတော့ နတ်သမီးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ကာ ဝရန် တာဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို နတ်သမီးလား၊ ကိုလေး ဆက်တာပါ၊ အိမ်ကကောင်က နန်းကြီးသုပ် ကောင်းလိုတဲ့ ...”

“အိမ်မှာ ဒီနေ့ နန်းကြီးသုပ် လုပ်စားကြတယ်လေ”
နတ်သမီးဘေးက လီလိုရဲ့ လှမ်းစ၊ နောက်တဲ့အသံကိုကြားနေရ သည်။

“နတ်သမီး”
“ပြောလေ...”

“အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“ကိုလေး လိုပါပဲ”

“ဟာကွာ..”

“ဟော..ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့လေးပြောပါလားကွာ...”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်သည်။ ဘေးထဲ
လီလီရဲ့ “လွန်းလွန်းတယ်နော်” လို့ ကျွန်တော် ကြားအောင် အော်ပြော
တဲ့အသံလည်းကြားရတော့ ...

“လီလီကို ပြောလိုက်၊ ဒီကိစ္စက မနာလိုဖြစ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ မှီ
တာပွားရမှာလို့...”

ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း နတ်သမီးက ပြန်ပြောတာ
ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ပြောလေကွာ”

“ဒီမှာ လီလီ ရှိတယ် ...ရှက်စရာကြီး”

“သူ့ကို ရှောင်ခိုင်းလိုက်ကွာ..”

“ကျွန်မပဲ ရှောင်ပေးပါမယ်လို့” ပြောပြီး ပန်းကန်ချသန့်အတူ
ထထွက်သွားတဲ့အသံကို ကြားတော့ ကျွန်တော် ရယ်သည်။

“ကိုလေးက တကယ် ကလေးအတိုင်းပဲ”

“ဪ ကျုပ်က အခုမှ ချစ်ဖူးတာကိုဗျ”

“ကိုလေးနော်”

“ပြောကွာ...”

နတ်သမီး အသံတိတ်သွားသည်။ အရုဏ်ဦးမနက်အလင်းရဲ့ နေ
ဆုတ်ခြည်အောက်မှာ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကို အသာမှိတ်လိုက်သည်။
အထူးအေးသည် လက်ကျန်နှင်းတွေကို သယ်ယူလာပြီး စိတ်ရှိလက်
သွန်ချချင်ပုံ ...

“ကိုလေးကို ချစ်မိရင် အန္တရာယ်များမှန်းသိရက်နဲ့ ကိုယ့်ဒဏ်ရာ
ဆံ့ပန်တီးပြီး ကိုလေးကို ကျွန်မ ချစ်မိခဲ့တယ်ကိုလေး၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မ မှားခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအမှားကို ကျွန်မ တစ်ဘဝလုံး ကျေကျေ
ဆင်နပ်ခံယူသွားမှာပါ”

ရင်ထဲကို ဆို့နှင့်စေတဲ့ သူမရဲ့အသံ သူမရဲ့ စကားလုံးတွေ ...

“နတ်သမီး...”

ပြောစရာစကားတွေ ဆွံ့အသွားစေအောင် ချစ်မိခြင်းက ဒဏ်
ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောစရာစကားခက်သွားတော့ သူမကို အာရုံ
ပြောင်းစေရန်

“နတ်သမီး ဒီနေ့ မအားဘူးလား၊ နတ်သမီးကို ကိုယ်အရမ်းတွေ့
ချင်တယ်”

“နတ်သမီး ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတယ် ကိုလေး၊ ဒီလိုလုပ်လေ
အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် နတ်သမီးနဲ့ လီလီ ကိုလေးတို့ဆိုင်ဝင်ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို အိုကေ ... ကိုလေး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပြီး လေတချွန်ချွန်နဲ့ ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်သည့်။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဆိုင်ခန်းရှိရာ မြို့ထဲကို ထမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ခန်းရောက်တော့ လင်းဇော်တို့က အရောက်နှင့်နေသည့် ကျွန်တော်ဝင်လာတာမြင်တော့

“သူဌေး ကြွလာပြီဟေ့”

သစ်သစ်ကလည်း အပိုးမကျိုးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ...

“ကဲ ...ကဲ သတင်းတွေကြားရပါတယ်နော်”

“ဘာလဲ နင်နဲ့ တင်ထွန်းအောင် ဓားအိမ်နဲ့ ဓားသွား အုံဝင်ခွင့် ဖြစ်သွားပြီလား”

“ကိုမိုးလေးနော် ဒီကောင်ကို ယူမယ့်အစား ...”

“ဘာလဲ ငါ့အဖေပဲ ယူတော့မယ်ပေါ့”

တင်ထွန်းအောင်စကားဖြတ်ပြောတော့ သစ်သစ်အောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း တင်ထွန်းအောင်ကို လိုက်ရိုက်ပါတော့သည်။

“ကဲ ကဲ ဒီအတွဲလည်းရန်မဖြစ်နဲ့တော့၊ ညနေ ဆိုင်စောသိမ်းပြီး အားလုံးကို လိုက်ကျွေးမယ်။ လင်းဇော် ... မင်း မျိုးသန့် ဖုန်းဆက်ထားလိုက်”

“ရက်စံ ...ဘော့စံ”

ဒီကောင်က ဟန်ပါပါနဲ့ တရိုတသေလုပ်ပြနေပါသည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ မင်း လူနာသွားမေးမယ်ဆို”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ မမေးလို့ မကောင်းဘူးကွ၊ မင်း လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ငါက လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး မိုးလေး၊ အပ်ထည်တွေက ပြီးမှမပြီးတာ၊ ဆိုင်မှာ မင်းနဲ့ ငါတစ်ယောက်ရှိနေဖြစ်မှာ၊ ဒီနေ့ ကိုအောင်စိုးကြီး လာမှာကွ”

“ဒါဆို မင်း သွားလိုက်လေ”

“ဟဲဟဲ မင်းသွားပါကွာ ...”

သာရေး နာရေးဆို နှစ်ယောက်လုံးက ခပ်ပျင်းပျင်းမို့ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပုတ်ထုတ်နေကျ ဒါကောင် ကိုအေးမိုးဆိုတာ သူတို့နဲ့အတော်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေမို့ မသွားမဖြစ်လိုသာ ...

“အဲဒါဆို ငါလစ်မယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး”

ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ပြောပြီး ကားသေ့ကို လှမ်းယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူနာအတွက် စားစရာဝင်ဝယ်ပြီး ကိုအေးမိုး ဆေးရုံတက်နေတဲ့ (SSC) ကို မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ကိုအေးမိုးက တော်တော်လေး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သူသိအတိုင်း ရယ်စရာတွေပြောနေတာ သူမိန်းမ အစ်မခင်ပါ။ နိုင်လူနာ

နော်” လို့ သတိပေးရပါတယ်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လေထဲ
ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ပြီးအပြန် ဆေးရုံကြီးမှာ ဆရာဝန် လူငယ် တစ်
ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာတာ မြင်မိသည်။ ဆရာဝန်
ကလည်း သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ...

“ဟာ ... ကိုညီ”

“ဟာ ယောက်ဖလေး”

“ကိုညီတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ... ဘယ်လာတာလဲ”

“လူနာသတင်းလာမေးတာ ခုပဲပြန်တော့မလို့”

“လာ ကိုညီ ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ငါလည်း ငါ့ညီမအကြောင်း မေးရအောင်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်
လေးက ရယ်သည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ယူလာပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်း
မက ဆိုဖာတွေမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အစ်ကို ဘာစားမလဲ”

“တော်ပြီ၊ ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တာသက်သက်ပဲ”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ရှေ့က လူငယ်တစ်
ယောက်က ကျွန်တော်ညီမ ဒေါက်တာခင်ပြည့်စုံရဲ့ ချစ်သူပါ။ ပြည့်စုံက
မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျသည်။ ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ လက်ထက်
သူတို့စိစဉ်ထားပါတယ်။

“အစ်ကိုရော ဒီလိုပဲနေသွားတော့မှာလား”

“အင်း ... ဒီလိုမနေဘဲ ကင်းမြီးကောက်ထောင်နေရင် ကောင်း
လားလို့”

“ဟာ ကိုညီကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာ ချစ်သူကြင်သူလေး
ရှာတော့ဘူးလားလို့”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ မင်းကြည့်ရတာ ပြည့်စုံနဲ့ ဟိုကောင်
မင်းမင်းထက် ငါ့ကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ ဩဝါဒ ခံယူထားတယ်နဲ့တယ်”

“ပြည့်စုံက ပြောပေမယ့် မင်းမင်းထက်လောက် အစ်ကိုအပေါ်
စိတ်မပူဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက မင်းမင်းထက် (နေပလ်)ကနေ လှမ်းဆက်
တယ်။ ဒီကောင်တွေ သဘောကမ်းကပ်တုန်းဆက်တာ မင်း ငါ့အစ်ကို
နဲ့ တွေ့သေးလား။ ကိုညီကို မိန်းမပေးစားဖို့ မင်းတို့ ဆရာဝန်အုပ်စုထဲ
က ရှာပေးလေတဲ့၊ တကယ့်ကောင် အစ်ကိုရာ ...”

မင်းမင်းထက်ဆိုတာ ကျွန်တော်အချစ်ဆုံး ညီမင်းကွဲပါ။ ညီမင်းကွဲ
သာပြောပေမယ့် အမေဘက်က အမျိုးရှားပါးတာကြောင့် အမေ ညီမ
ဒေါ်လေးခိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား မင်းမင်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့
ပြည့်စုံတို့ မောင်နှမအတွက် ညီအရင်းမောင်အရင်ဆိုလည်းမမှာ။ မင်း
မင်းက ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်ချစ်သည်။ မင်းမင်းနဲ့ စိုးထိုက်ဇော်ဆိုတာ
ကလည်း ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေ။

“မင်းကောင်ကြီးရော မိန်းမ မယူတော့ဘူးလားလို့ မေးမကြည့်

ဘူးလား”

စိုးထိုက်ဇော်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ဒီကောင် ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာမှာ အဲဒီကိစ္စတဲ့ အစ်ကို ပြန်လာမှ
မေးကြည့်လေ၊ အစ်ကိုလည်း ကြားမှာပါ ...”

“အရိပ်အမြွက်တော့ သိလိုက်တာပဲ”

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကို ပြန်ကုန်ရောက်နေပြီလား”

“အင်း ...ရောက်ခါစဆိုပါတော့ ...”

မန္တလေးအကြောင်းတွေ ဟိုမေး ဒီမေး မေးပြီး ကျွန်တော် စိုး
ထိုက်ဇော်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ စိုးထိုက်ဇော်က တစ်ရက်
အိမ်ကိုလာခဲ့မယ်လို့ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကားရှိရာနေရာကို လျှောက်လာရင်း ကျွန်တော့်ကား
ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေတဲ့ နတ်သမီးနဲ့ လီလီကိုတွေ့မိသည်။

“ဟောဗျာ ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

နတ်သမီးက ...

“အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီလာတာ ကိုလေးရော”

“လူနာလာမေးတာ၊ ကဲ ဆိုင်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“ကိုလေး ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူးနော်၊ ကိုလေးတို့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့
အထိမ်းအမှတ်အတွက် တစ်ခုခုကျွေး ...”

“ကျွန်တော်စီစဉ်ပြီးသားပါ လီလီ၊ ညနေလေးနာရီ (...) မှာ ကျွန်

ဆာ့အုပ်စုကိုပါ ဖိတ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရောပေါ့ ...”

လီလီက စဉ်းစားရင်း ...

“ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ၊ ငါတို့အိမ်ပြန်ပြီး ဆိုင်သွားဖို့ပြင်ဆင်လိုက်
တယ်၊ ပြီးရင် ကိုလေးတို့ဆိုင်ကိုပဲ တန်းလာလိုက်မယ်၊ စားသောက်ပြီး
ရင် ဆိုင်ကိုတန်းသွားလိုက်ပြီးရော”

“အင်း အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

လီလီစကားကို ကျွန်တော်ထောက်ခံပြီး ...

“ကဲ ..တက် ...ကျွန်တော် ဝန်းထဲအထိလိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ ကိုလေး အလုပ်ရှိသေးတယ်လေ”

“ရပါတယ် လီလီရ၊ သိပ်ဝေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး လမ်းကြောင်း
ညွှန်နေတာပဲ ...”

“ငါ ရှေ့နန်းကပဲ ထိုင်တော့မယ်နော်”

နတ်သမီးစကားကြောင့် လီလီက နတ်သမီးကို မျက်စောင်းထိုး

...

“ထိုင်တော်မူပါရှင်၊ နင်တို့ကိုက သည်းကိုသည်းလွန်းတယ်”

“ဒါကတော့ ချစ်တာကိုမျှ လီလီရဲ့၊ ခင်ဗျားကောင်လေးရော လာ

လား၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ”

ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ လီလီကိုလှမ်းကြည့်ပြီးပြောတော့...

“မပူနဲ့ ကိုမိုးလေး မိတ်ဆက်ပေးမယ်စိတ်ချ စိုင်းနွတ်ကလည်း

၁၃၆

ဒီဒိုင်းခ

ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သူ တစ်ခါတည်းပွဲကျမှာသေချာတယ် ...”

ကျွန်တော်ဝန်းထဲအထိ လိုက်ပို့မယ်လုပ်တော့ နတ်သမီးက ဂီတ
ဝမှာပဲ ရပ်ခိုင်းပါတယ်။ နတ်သမီးနဲ့ လီလီက ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆင်
ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ ဆိုင်ဘက်မောင်းလာခဲ့သည်။

အသပြ့်ကွဲ Happy News Year

၁၃၇

“နတ်သမီးထည့်စားလေ”

“စားပါတယ် ကိုလေးရဲ့ ...”

ကျွန်တော်က အသားဖတ်တွေကို ယူပြီးထည့်ပေးတော့ နတ်သ
မီးကပြုံးသည်။ ကျွန်တော်က တစ်စုံစကို သူမကိုယူပေးသည်။ သူမက
တစ်စုံစနဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုအသာကပ်သည်။

“ဘီလူးထီးလေးစားလေ”

“စားပါတယ် ထုံထုံလေးရဲ့ ...”

တင်ထွန်းအောင်တို့ အတွဲကလည်း အဲဒီလို တင်ထွန်းအောင်
ဝန်းကန်ထဲကို သစ်သစ်က အရိုးတစ်ခုထည့်ပေးသည်။

“တောက် ရှည်စားမရှိတာ နာတယ်ကွာ ...အမြန်ရှာမဖြစ်တော့မယ်”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ”

လင်းဇော်ရဲ့ စကားကြောင့် မျိုးသန်းကမေးသည်။ လင်းဇော်က

စားလက်စနဲ့ပဲ ...

“သတင်းစာက ကြေညာမယ် ... ဂျာနယ်က ကြေညာမယ်ကွာ ...”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်ရမယ်”

“ဘာဆိုလို့တုန်း”

“စက်ကြောလေး ဘာလေးဆွဲလို့ရတာပေါ့ကွာ”

ရယ်မိကြပါသည်။

“ဘာသာစကားသုံးမျိုးတတ်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဪ ခဏခဏရန်ဖြစ်နေရင်း မြန်မာလို ရန်ဖြစ်ရတာပျင်းရင် စပီကင်ပြောင်းပြီး ရန်ဖြစ်မယ်”

“နောက်တော့ရော”

“အင်း နောက်ဆုံးအချက်က စာရင်းအင်း မကျွမ်းကျင်ရဘူး၊ လူဝင်မဆံ့ရဘူး၊ ဖော်ရွေမှုမရှိရဘူး၊ ရုပ်ဆိုးရမယ်”

“ဘာလဲဟ”

မျိုးသန်းက လင်းဇော်စကားကြောင့် အံ့သြဟန်ရှိပုံရသည်။

“ဒီလိုကွာ စာရင်းအင်းမကျွမ်းကျင်တော့ နှစ်လုံးထိတို့ ပိုကာတို့မကစားတတ်တော့ စီးပွားတက်မယ် လူဝင်မဆံ့တော့ ပါတီပွဲတို့ ကလပ်တို့ သူမတက်တော့ အိမ်ရှက်စွဲဖက်လှည့်မယ် ဖော်ရွေမှုမရှိတော့ ဧည့်

ညီမလာဘူး၊ ရပ်ဆိုင်းရမယ်ဆိုတာက ...ဟိဟိ ...ကိုယ်က မူးရူးပြီး

ပြင်မှာ ချောချောလှလှလေးတွေနဲ့ ကဲမယ် ကဲနေတုန်း ကိုယ့်မိန်းမ

ဆိုတဲ့ ဖျတ်ခနဲ သတိရရင် အမူးပြေပြီ အိမ်ပြန်ပြေးလို့ လွယ်တာပေါ့ ...”

“တကယ်ပေါက်တတ်ကရကောင်ကွာ”

ရယ်သံတွေနဲ့ စည်ကားတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲပါ လီလီက အချို့ရည်ဘူးကို

နိုင်ထားရင်း ...

“စိတ်ချ ဗုဒ္ဓားဘက်မှာ အသိတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကိုလင်းဇော်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မယ်ဝဏ္ဏ”

လင်းဇော် မျက်နှာကြီး နေလောင်ရက်လွန် ခရမ်းသီးလို ရှုံ့တွတွ

“ဟေ့ကောင် မင်းပျော်ရဲ့လားဟင်”

ကျွန်တော်က နတ်သမီးနား နားကပ်ပြောတော့ နတ်သမီးက

နတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုယ့် ကျန်းမာရေးလည်း ကရုဏ်းဦးကွာ ညည်းအိပ်ရေးသိပ်

နုတ်တယ်နဲ့တူတယ် မျက်ကွင်းတွေချောင်လို့ ...”

“အဲမယ် သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘိုးတော်ရယ် ကျွန်မက သူ့သူငယ်ချင်း

ခရင်းကြီးပါ ...မဉ္ဇူနဲ့အတူ နေလာတာ ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊

ညီပိုတယ်”

“ချစ်တာကိုဗျ”

လီလီက ကျွန်တော်စကားကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ကိုလေး ခဏနော် အသိတစ်ယောက်လှမ်းခေါ်လို့”

ကျွန်တော် သူမ ညွှန်ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ဝိုင်းမှာ ဦးဆန်းဘခက်နဲ့ သူ့သမီးသော်တာ”

“စားထားတာတောင် ပြန်အန်ချင်တယ်”

သစ်သစ်က သော်တာကို မြင်တော့ အခုလိုပြောလာပါသည်။

“တောက်”

ကျွန်တော်ရဲ့ တောက်ခေါက်သံကြောင့် လင်းဇော်က ...

“မင်းနားလည်ပေးရမယ်လေကွာ ဒါ သူ့ကစတင်မာ ... မင်းနား
သူက ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး မိုးလေး၊ စင်တင်တေးဂီတက
အဆိုတော်မလေးဆိုတာ နားလည်ဦး”

လီလီကလည်း သူ့ကိုဖျောင့်ဖျါပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုလေး နတ်သမီးရဲ့ ပန်းကုံးကြေး အတော်များ
များရတဲ့စာရင်းကို ကြည့်ရင် ဦးဆန်းဘခက်က အမြင့်ဆုံးစာရင်းထဲမှာ
ဂဏန်းအငြိမ်းဆုံးလို့ပြောလို့ရတယ်”

သော်တာက ဘာပြောသည်မသိ နတ်သမီးမျက်နှာပျက်သွားတာ
တွေ့တော့ ဦးဘခက်က သူ့သမီးကို မျက်နှာထားမာမာနဲ့ ပြောပြီး နတ်
သမီးကို ပျာပျာသလဲလဲ တောင်းပန်နေတာတွေသည်။

“ဦးဆန်းဘခက် နတ်သမီးကို ပရိတ်လုပ်သေးတယ် ကိုလေး”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် တော်တော်အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

“ဦးဆန်းဘခက်က လက်ရှိမိန်းမ မရှိဘူးလေ၊ ကိုလေးလည်း
သိမှာပါ သူ့သမီးသော်တာရဲ့ နောင်ရေးကြောင့် ဘယ်မိန်းမမှ တရားဝင်
မယူခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နတ်သမီးကို တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်း
ခဲ့တာ ခဏခဏပဲ၊ တချို့မိန်းမဆို ဦးဆန်းဘခက်ရဲ့ ကျော်ကြားမှုနဲ့
နောက်ခံဘက်ဂရောင်းကို ကြည့်ပြီး လက်ထပ်မှာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
နတ်သမီးကတော့ ငြင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ...”

“ဗျာ”

“ကိုလေးကို သိပ်ချစ်လို့ပဲ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ မျိုးသန်းတို့ကလည်း မျက်
မှောင်ကြုတ်သည်။

လီလီက နတ်သမီးရှိရာကို ကြည့်ပြီး ...

“နတ်သမီး ကိုလေးကို ကြိုတ်ချစ်နေခဲ့တာ အခုကျမှ မဟုတ်ဘူး၊
လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းကပါ ကိုလေး...၊ ကျွန်မက သူ့ကို အမြဲ
တတ်တယ်၊ မိန်းမနောက်ပိုးလို့၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရင်
နတ်သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့တဲ့နေ့ မေးကြည့်လေ”

ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသလောက် သူမအတွက်
လည်း သနားပိုမိုခဲ့သည်။ ကရုဏာနဲ့ချည်တဲ့ကြိုးတွေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့

၁၄၂

ဒီနှင်းခ

ရစ်ခွေတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးစတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များလာပြီ
 သူမ ကျွန်တော်ဘေးမှာ ပြန်ထိုင်ပါတယ်။
 “သော်တာ ညည်းကို ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ ...”
 နတ်သမီးက ခပ်ယုယဲ့ပြုံးရင်း ခေါင်းခါတော့ ကျွန်တော် ထဲ
 မမေးချင်တော့ပါ။
 “ကိုလေး ...”
 “ပြောကြည့်လေ ... သမီးလေး”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို
 သည်း။
 “ညကျရင် ဆိုင်ကိုလာပါလားဟင် ... နတ်သမီး ဘိယာတိုက်မယ်
 လေ ...”
 “ကိုယ် အရက်သမားဖြစ်ရင် မင်းတာဝန်နော်”
 “အို အဲဒီလိုတော့ ဘယ်အဖြစ်ခံပါ့မလဲ၊ နည်းနည်းပဲသောက်ပြီး
 အစားများများစားပေါ့၊ ကိုမျိုးတို့၊ ကိုလင်းတို့ကလည်း ကျွန်မ ခေါ်
 တုန်း ကိုလေးကို အရက်တိုက်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော် ...”
 “အေးပါဟာ ဒီညတော့ နင် ဒကာခံမှာနော်”
 “စိတ်ချ”
 “မမီး ... သစ်သစ်ကျတော့ ဘာတိုက်မှာလဲ ...”
 တင်ထွန်းအောင်က နတ်သမီး မဖြေခင် ...

ရွှေယင်စာပေ

အသံပြုစု Happy New Year

၁၄၃

“နင့်ကို ဒူးနဲ့တိုက်မယ်”
 “ခွေးကောင်”
 နတ်သမီးက သဘောကျစွာရယ်ရင်း
 “သစ်သစ် ဘာစားချင်လဲ ...”
 သစ်သစ်က စဉ်းစားဟန်နဲ့ နားထင်ကိုလက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ကာ။
 “ဟို ဘာအရည် ဗြိတိန်ရည်ဆိုတာ”
 “ဘိလပ်ရည်ပါဟာ”
 “တော်သေးတာပေါ့ကွာ ... အင်္ဂလန်ရည်လို့ မပြောတာ ... အံ့သြ
 ရောဦးနောက်ပဲ”
 မျိုးသန်းက ရဲ့မဲ့နဲ့ နှာခေါင်းရဲ့ပြောသည်။

ရွှေယင်စာပေ

“အစ်ကိုလေးကိုး၊ လာထိုင်၊ အစ်မလေး ကျွန်တော့်ကို ကြိုမှာထားတယ်... ဒီည ပွဲကြီးပွဲကောင်းရှိတယ် ...အစ်ကိုလေးတို့ စောင့်ကြည့်နေ”

ထိုင်နံ့ကို အသင့်ဆွဲပေးပြီး ခင်မင်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းချာတိတ် အပြောကြောင့် လင်းဇော်က

“ဘာလဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်း လက်ဝှေ့ထိုးပွဲလား”

ဝန်ထမ်းချာတိတ်က ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ကာကာ အသံနှိမ့်ဖြောသည့်။

“ရှေ့ဝိုင်းမှာ ညာဘက်မှာ တွေ့လား”

ကြည့်လိုက်တော့ ညာဘက်ဝိုင်းမှာ ဝိုင်းကြီးနှစ်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းက ဦးဆန်းဘခက်တို့ စီးပွားရေး ခေါင်းဆောင်တွေလို့ ရည်ညွှန်းရမည်။

“အဲဒီဘေးမှာ ယှဉ်ထိုင်နေတာ ဝိုင်းကလည်း ...”

ကောင်လေးက လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနဲ့ပြသည်။ မလွယ်တဲ့

ဘင်ထွန်းအောင်တို့အရွယ်တွေပါ။

“အစ်ကို ခဏနော် အစ်မလေး အစ်ကိုတို့လာရင်မှာထားတာရှိလို့”

ကောင်လေးက အဆိုတော်တွေ အဝတ်အစားလဲတဲ့ အခန်းရှေ့ဆိုသွားကာ တံခါးကိုခေါက်သည်။

“ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ အဝတ်အစားလဲနေတယ်လေ မမြင်ဘူးလား”

အဝတ်အစားလဲရင်း ဆိုဖီယာက အခုလိုပြောတော့ လီလီက...

“ပြောလိုက်ရင် နင်ဟာလေ ...”

“ကျွန်တော်ပါ အစ်မအိန်ဂျယ် မှာထားလို့”

အပြင်က ကောင်လေးရဲ့ စကားကြောင့် မှန်ရှေ့မှာ မိတ်ကပ်လိမ်းနေတဲ့ ဟန်နီက ...

“ဟဲ့ နင့်ကိုကို ရောက်နေတယ်ထင်တယ် ...၊ တို့ချစ်တဲ့ ကိုကိုနဲ့ တွဲလျှောက်မှယုံမှာလား ... ယုံရဲ့လား ...ယုံရဲ့လား ရပ် ဒီမှာတင်ရပ်မေး ...တူး”

“အရူးမ”

နတ်သမီးက ဟန်နီဆံပင်တွေကို ဖွတ်ပြီး အခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားတော့ ဟန်နီက အော်ဟစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ...

“အစ်မ အစ်ကိုတို့ရောက်နေပြီ၊ အစ်မ မှာထားတာတွေချထား”

လိုက်ရတော့မလား”

“အေး ဂရုစိုက်လုပ်ပေးနော်၊ ငါပြန်ရင် မုန့်ဖိုးပေးခဲ့မယ်ဟာ
ကိုလေးကို မပြန်နဲ့ဦးလို့ ပြောလိုက်ဦး”

“စိတ်ချပါ အစ်မလေးရာ၊ မုန့်ဖိုးရမှ လုပ်ပေးတာကျနေတာ
မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ လုပ်ပေးတဲ့ဟာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်”

နတ်သမီးက အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပါတယ်။

“ဟဲ့ ဆိုဖီယာ ငါ့ဖိနပ်ဘာလို့ ယူစီးတာလဲ”

မိတ်ကပ်လိမ်းနေတဲ့ ဟန်နီက မျက်လုံးဖြူး မျက်ဆံဖြူးနဲ့
ထဲကတစ်ဆင့် ကြည့်ပြီးအော်တော့ အဖြူရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်
သိုင်းကြီးချည်တာ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ ဆိုဖီယာက မတ်တတ်ရပ်ကာ
ဖြဲနဲ့

“ငါ့ချစ်ချစ် ရောက်နေတယ်ဟာ၊ စကားပြောပြီးတာနဲ့ ပြန်
ပေးမယ်”

“မပေးဘူးဟာ၊ နင် ခုနတုန်းက ငါ့ကိုအော်ထားတာလေ၊ ငါ့
မစီးနဲ့ ချွတ်ဟာ ဆိုဖီယာ”

“ဗွေမယူပါနဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း သွားပြီ တဲ့တာ”

ဆိုဖီယာနဲ့ ဟန်နီရဲ့ ဖြစ်ပုံကြောင့် နတ်သမီးကရယ်ပြီး နေကြ
အဝတ်အစားလဲနေတာကို နောက်ကနေ ကူညီပေးနေပါတယ်။

“နင့်အသည်းလေး ရောက်နေတယ်ဆို”

နတ်သမီးက ဟန်နီ အကျီနောက်မိဆွဲတင်ပေးရင်းကနေ ...

“အင်း လီလီနဲ့ စကားပြောနေတယ်”

“နင်သွားလေ ...”

“အေးပါ ...”

“ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ ...”

“ဒါပေါ့...”

ဟန်နီက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ကြည့်ရှုနေတဲ့ နတ်သမီးကို
ငေးကြည့်ရင်း ...

“နင့်လူကြီးက နားလည်ပေးပါ့မလား”

ဟန်နီစကားကြောင့် နတ်သမီးက ဟန်နီကို နောက်ကျောမှ
သိုင်းဖက်ရင်း မှန်ထဲကိုကြည့်သည်။

“နင်က ...စင်တင်က အဆိုတော်ဆိုတာကို နင်လူကြီး သံတိရုဖို့
လိုတယ် အိန်ဂျယ်၊ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

နတ်သမီးက ဘာလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်လုံးပင့်သည် ဟန်နီက
ခပ်အေးအေးပဲပြောပါတယ်။

“ဦးဘခက်ကို နင်မေ့ထားလို့ရသလား အိန်ဂျယ်”

နတ်သမီး မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပါသည်။

“ဦးဘခက်က နင့်ရဲ့ လှေကားထစ်တွေဆို၊ နင် အဆိုတော်ဖြစ်

ချင်တယ်ဆို ...နောက်ပြီး နင့်ရဲ့ ...”

“မပြောပါနဲ့တော့ဟာ ...”

နတ်သမီးရဲ့ ညှိုးနွမ်းသွားတဲ့ မျက်နှာအနေအထားကြောင့် ဟာ
အလိုက်တသိနဲ့ ဆက်မပြောတော့

“ငါ ကိုလေးဆီ သွားဦးမယ်”

လေးတိလေးကနဲ့နဲ့ အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်သွားတဲ့ နတ်သမီး
ကြည့်ပြီး ဟန်နီ သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

နေခြည်က နတ်သမီးထွက်သွားရာကို ကြည့်ပြီး ...

“သနားတော့ ...သနားပါတယ်ဟာ...”

“တစ်ဖက်က ချစ်သူ ..တစ်ဖက်ကလည်း ...”

အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဇာတ်ကြောင်းသိနေ
နတ်သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းကြပါ ...

ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်ကြရင်း အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို
တွေ့ဆက်ဆံကြည့်တဲ့အခါမှာ သံယောဇဉ်တရားနဲ့နှယ်ဆက်နေ
လူမှုရေးတရားတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့တတ်ကြတာ အဆန်းတကြ
မဟုတ်ပါ။

“ကိုလေး သိပ်မသောက်နဲ့နော်”

နတ်သမီးက စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က နတ်သမီး
စိုးရိမ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးကြောင့် ...

“ဘီယာဆိုင်လာပြီး ဘီယာမသောက်ဖို့ ညည်းပဲ အပြော
တောင်...”

“အို ... ကိုလေး အရက်စွဲမှာစိုးလို့ပြောတဲ့ဟာ ...”

“လီ ...ငါ့ကိုလည်း တားပါဟာ ..”

လင်းဇော်က နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့ လီလို့ကို စတော့ ...

“မတားဘူး၊ အသည်းခြောက်သွားတော့လည်း ရေပြန်ဆွတ်ပေး
ဆီ သောက် ... ကိုလင်း”

လီလို့စကားကြောင့် လင်းဇော် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အသည်းခြောက်သွားတော့လည်း အသည်းခုန်ပြန်ရမှာပေါ့
ဟုတ်ဘူးလား မလီလီ”

တင်ထွန်းအောင်ကလည်း ဝင်းဖောက်သည်။

“တော်ပါတော့ ကျေးဇူးရှင်တို့ရယ်”

လင်းဇော် စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြစဉ် ...

“အစ်မလေး”

ဝန်ထမ်းချာတိတ်တစ်ယောက်က နတ်သမီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ဦးဆန်းဘခက်က အစ်မလေးကို သူ့ဝိုင်းကို လာခဲ့ပါတဲ့”

“အေး လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ နတ်သမီးက ထရပ်တော့ ကျွန်တော် သူ့လက်ကို မဖြုတ်တော့ နတ်သမီးက ရယ်ရင်း

“ခဏလေးပါ ကိုလေးရာ နော် ...”

ကျွန်တော် လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

“သူ့ အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ မင်းနားလည်ပေးရမှာပေါ့ မိုးလေး”

မျိုးသန်းစကားကြောင့် လင်းဇော်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းလုပ်ရမယ့်ဟာက နတ်သမီးကို ဒီအလုပ်ကထွက်ခိုင်းပြီး လက်ထပ်လိုက်ဖို့တော့ရှိတယ်”

ကျွန်တော့်ပြောစကားတွေကြောင့် လီလီက ကျွန်တော်ထံ ဦးတည်ပြီးပြောသည်။

“တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ကိုယ်မသိတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် နားလည်မှု

တွေလွဲသွားမှာ ကျွန်မ ကိုလေးအပေါ်စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာကိုလဲ လီလီ”

လီလီက ထပ်မဖြေတော့ပါ။

ကျွန်တော် နတ်သမီးရှိရာဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်တော့ ဦးဘခက် ဘေးမှာ ယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ နတ်သမီးကို ဦးဘခက်က တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဘာတွေပြောနေသည်မသိ ... နောက်ပြန်လက်မနဲ့ ညွှန်ပြီး နတ်သမီးကို ခြာနေတာတွေ၊ နတ်သမီးက ခေါင်းတခါခါ ...

“ဒီနေ့တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီ၊ ကောင်းတယ်”

ဦးဆန်းဘခက်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့အုပ်စုကြောင့် လီလီက အခု ဆိုဆိုလာပါတယ် ...

“ပွဲကြီး ပွဲကောင်း ကိုလေးရေ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင်ကြိုးစား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လီလီ”

လီလီက ဦးဘခက်ဘေးဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့အုပ်စုကို မေးဆတ် ပြရင်း ...

“အဲဒီထဲက နက်ပြာရောင်ကုတ်နဲ့လူက (...) ကုမ္ပဏီက ပုဂ္ဂိုလ် လေး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီဆိုင်မှာတွေ့ရင် အပြိုင်အဆိုင်ပဲ”

ပြောဆိုနေရင်းက အစီအစဉ်စတင်ဖို့ ကြေညာသံကြားရပြီး ညှဉ်းခံတီလုံးကို တီးသံကြားရသည်။

နောက်-မိန်းကလေးတစ်ဦး သိဆိုပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ဝန်ထမ်းလေးတစ်ဦးကို ပန်းကုံးချခိုင်းတာ ကျွန်တော်တွေ့သည်။

ဒုတိယမြောက် မိန်းကလေးလည်း ဒီလိုပဲ ...

တတိယမြောက် မိန်းကလေးက နတ်သမီး ...

နတ်သမီးက ... “မျိုးကြီး” ရဲ့ “ဆက်ရန်မရှိ” ကိုဆိုသည်။

စစ်ချင်း လက်တည့်စမ်းသည့်သဘောလား ဒီဘက်ဝိုင်းက ပန်းကုံးနှစ်ကုံးနဲ့ စတင်သည်။

ဦးဘခက်က လုံးဝ မလှုပ်ရှားသေး ...

သီချင်းဆိုလိုပိုဒ် မတီးခင် ဒီဘက်ဝိုင်းက သရဖူတစ်ခုစစ်လွယ်တစ်ခုနဲ့ စင်ခင်းသည်။

ဦးဘခက်က သူ့ဘေးက ဝန်ထမ်းလေးကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည့် အဆိုတော်ထားရာအခန်းရဲ့ အဝပေါက်မှာ ဆိုင်က တောင်မလေးတွေကို ခေါင်းတွေပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ်နဲ့ ပွဲကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြသည်။

ဦးဘခက်ရဲ့ စားဖွဲ့ထိုးလေးက ပန်းခြင်းကို ကိုင်လာတော့ လက်စုပ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်

သီချင်းပြီးဆုံးသွားတော့ ဦးဘခက်က သူ့ဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရင်းမှ တစ်ဖက်ဝိုင်းကို လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ခပ်ရိုရိုပြောသည်။ မယှဉ်နဲ့ဆိုတဲ့သဘော အပြုံး

“တကယ် အကြောတင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကွ”

မျိုးသန်းထွန်းက မှတ်ချက်ချပါသည်။

သူတို့ ဘယ်လိုပဲ မှတ်ချက်ချနေနေ ရင်မောရသူက ကျွန်တော်ကိုယ်ချစ်သူကို “တည်ကြက်” သဘောထားပြီး စစ်ရေးပြနေတဲ့ စစ်သူကြီးနှစ်ဦးကိုလည်း အမုန်းပွားရမလို....

လီလီပြောတဲ့ အလုပ်သဘောကိုပဲ ခေါင်းထဲ သွင်းထားရမည်သား

နတ်သမီးကို ဦးဘခက်က “ရီကွက်” ပြန်တောင်းသည်။

နတ်သမီးက ကျွန်တော်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုသည်။ တင်ဇာမော်ရဲ့ “နေမဝင်အလွမ်းများ”

ပွဲကို ချက်ချင်းစသူက ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဘခက် ...

သူ့လက်စွဲတော် ဝန်ထမ်းက ပန်းခြင်းစလွယ်နဲ့စသည်။

ဒီဘက်ဝိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ရှိသမျှ ပန်းကုံးနဲ့ စလွယ်တွေကို နတ်သမီးတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးသွားမတတ် ဆွဲတန်ဆွဲဆွဲမှာ ပတ်လိုပတ်နဲ့ စင်ပေါ်တက်ကာချသည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးနွဲ့နွဲ့ကတော့ စင်ထောင့်မှာ သွားစိလိုမရအောင် ဆော့နပ်နေပုံရပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ စတိတ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ဆုချီးမြှင့်စရာ သတ်မှတ်ထားမှုဟာ အမှန်မရှိတော့။ ဦးဘခက်က ပွဲကို အရှိန်တင်သည်။ နေပူမိုးရွာသကွယ်သည် စားပွဲဝိုင်းတွေကို မိုးပေးရတဲ့ထီးကြီးကို တန်ဖိုးပေးမြှင့်

မြင့်သတ်မှတ်ကာ ကိုယ်တိုင်ဆုတက်ချပါတယ်။ အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

မော်သေးတာပေါ့။ နတ်သမီး ဒီထီးကြီးကိုငြိမ်း သိချင်းမဆိုရတာ ကံကောင်းပါတယ်။

ဒီဘက်ဝိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော်ခံပြင်းသွားပုံရပါတယ်။ လီလီက အသံနိမ့်ပြီး ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ ...

“ဒီလူကြီးနှစ်ယောက် စီးပွားရေးလောကမှာလည်း ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြစ်တာလဲ ပါတာပေါ့ ကိုလေး”

“ဪ ခါကြောင့် နတ်သမီးကို လေလံဆွဲသလို ဈေးကစားနေကြတာကို”

မျိုးသန်းက မှတ်ချက်ချသည်။

ဒီဘက်ဝိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်က စင်ပေါ်တက်ကာ သူ့လက်သူကြွယ်က ပြူးတူးပြဲတဲ စိတ်လက်စွပ်ကြီးကို နတ်သမီးလက်မမှာ စွပ်ပေးသည်။ စင်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ပုံကလည်း ဦးဘခက်ကို ကြည့်ပြီး ခပ်ရိုရိုဟန်နဲ့ ထောင့်မကျိုးဟန်နဲ့ ဆင်းလာပါတယ်။

“ဒီလောက်ရက်ရောနေပုံထောက်ရင် အတုကြီးလားမသိဘူး”

တင်ထွန်းအောင်က ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးနေပါသည်။

“သူဌေးပဲကွာ ...”

သူဌေးလည်း အတုဝတ်ချင်ဝတ်မှာပေါ့ဗျာ ”

အရေးထဲ လီလီနဲ့ တင်ထွန်းအောင်က ငြင်းခုံနေပါသည်။

ပွဲကပြီးသွားပါပြီ ...

အဲဒီညက ဘယ်သူ့ရုံးလဲ ဘယ်သူ့နိုင်လဲ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် ရုံးနေတယ်ပဲ ထင်မိခဲ့ပါတယ်။

အစတည်းက ဒီမြင်ကွင်းကို မကြည့်မိရင် အကောင်းသား။

အစကတည်းက ဒီလမ်းကို မလာခဲ့ရင် အကောင်းသား။

အသိမိတ်ဆွေ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုရှိတဲ့ ဒီဟိုတယ်ကိုလာရောက်ပြီး အပြန်မှာ ဟိုတယ်က အထွက်ဒီမြင်ကွင်းကို အမှတ်တမဲ့မြင်လိုက်ရပါတယ်။

ဦးဘခက်နဲ့ နတ်သမီး ကြည့်ကြည့်နူးနူး စကားတွေပြောဆိုနေရင်း ဟိုတယ်ထဲဝင်လာတာ ဆုံလိုက်ရပါသည်။

မြင်တဲ့နေရာကစပြီး ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပါတယ်။ နတ်သမီးကဘာပြောလိုက်သည်မသိ ဦးဘခက်က နတ်သမီးခေါင်းကို ဗုတ်တော့ နတ်သမီးက သဘောကျရယ်လိုက်ပါတယ်။ ရယ်နေရင်းက ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ သူမ ရယ်နေခြင်းဟာ ရပ်တန့်ပျောက်ဆုံးသွားပါတယ်။

သူမက အံ့သြဟန်နဲ့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ရောက်

တဲ့နေရာမှာ ရပ်တန့်နေသည်။ နတ်သမီးရဲ့ အကြည့်ရှိရာကို ဦးဘခက်က ခြေလှမ်းတွေရပ်လိုက်ရင်လိုက်ကြည့်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်လို ဖျတ်လတ်ဆဲ ကိုယ်ဟန်အမျိုးအစား စတိုင်းကျကျဝတ်ဆင်တတ်တဲ့ ရွှေးချယ်မှု၊ ရေဘင် မီးခိုးရောင် မျက်မှန်ရဲ့နောက်က ဦးဘခက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဘယ်လိုရှိမလဲ ခန့်မှန်းလို့မရသလို ...

တိကျပြတ်သားပုံရတဲ့ ထိုလူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေသည် အရယ်အပြုံးမရှိပဲ ခပ်တင်းတင်း ...

“ကိုလေး ...”

နတ်သမီးရဲ့ခေါ်သံကို ကျွန်တော် လျစ်လျူရှုမိသည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီ အိတ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း စတိုင်ကျကျနဲ့ ဦးဘခက်ကို သူအရယ်အပြုံးမရှိဘဲကြည့်မိပါသည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတန်ကြာကြာကြည့်မိကြသည်။

“သူက မင်းပြောတဲ့ ညီမိုးလေးဆိုတဲ့ လူလား ချာတိတ်”

နတ်သမီးက ပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။

“ကောင်လေး...၊ မင်းနဲ့ငါ စကားပြောချင်တယ်”

“ဦးခက် ...”

နတ်သမီးက အလန့်တကြားထအော်သည်။ ဦးဘခက်က လှူစခဲ ပြုံးလိုက်သည်။ မနေ့ညက သူပြိုင်ဘက်ကို ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံး

မျိုး ...

“ချာတိတ် ကိုယ့်ကားထဲမှာ စောင့်နေ၊ လာ ကောင်လေး ...”

ဦးဘခက်က ဦးဆောင်ပြီး ဟိုတယ်ထဲဝင်သွားပါတယ်။

ရန်သူက အင်အားကြီးမှန်းသိရက်နဲ့ မတိုက်ချင်မှန်း ရန်သူ သိရက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကစားပွဲထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်နေသလို အလေး ဘာတတ်နိုင်မှလဲ ဟိုတယ်ထဲက Drink Room ထဲ ကျွန်တော် တို့ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

“ကောင်လေး မင်း ဘာမှာမလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ကပူချိန်တစ်ခွက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးဘခက်က ပြုံးသည်။ ဒီနောက် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကို ကပူချိန် နှစ်ခွက်မှာသည်။

“မင်းနဲ့ ကျုပ်က ကပူချိန် ကြိုက်တာလဲတူတာပဲ”

ဦးဘခက်က စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ တစ်လိပ်မီးညှိသောက် ပြီး ဘူးကို ကျွန်တော်ရှေ့ရွှေ့ပေးတော့ ...

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်လို့ပါ ...”

ဦးဘခက်က မျက်ခုံးမြင့်ပြီးချင်ဟန်ပြုသည်။

ကပူချိန်နှစ်ခွက် လာချပါတယ်။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ နွားနို့ အခြေ တွေထနေပြီ ချော့ကလက်အဖတ်စတွေနဲ့ ကပူချိန်ကို ဦးဘခက် ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်အလုပ်သိပ်ခွပ်လို့ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့အခါ ကပူချိန်တစ်ခွက် ဒါမှမဟုတ် လတ်တေးတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်တာပဲ ကပူချိန်ရဲ့ သဘောက အမြဲပဲတွေ့ထအောင် အက်ပရက်ရှင် ပြင်းပြင်းနဲ့ ရေရှေး ငွေကိုဖြတ်ပြီး ဖျော်ရတဲ့ အမျိုးအစားလေ ... ကျုပ်က ဖိအားဒဏ်ကို သိပ်ကြိုက်တာ ...”

ဦးဘခက် ဆိုလိုသည်က ဘာသဘောလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိ ပါသည်။ အခု နတ်သမီးကိစ္စမှာ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် ဖိအားတစ်ခု လို ရည်ညွှန်းချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် (နတ်သမီးပြဿနာ) အတွက် ဦးဘခက် ကပူချိန်ကို စသောက်ခဲ့ပြီလို့ စိန်ခေါ်တာလား

“ကဲကွာ ... ကျုပ်စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ စီးပွားရေး အမြင်နဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်”

“မောင်ရင် နောက်ဆုတ်ပေးပါ၊ အဲဒီအတွက် မင်းခံစားရတဲ့ တန်ဖိုး အတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကိုယ် လျော်ကြေးပေးမယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာ ဆောရီးပါ ဦးဘခက်”

အမှန်က ကျွန်တော်ရဲ့ ငြင်းပယ်မှုကြောင့် ဦးဘခက် ဒေါသဖြစ် နိုင်သည်လို့ တွေးမိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ ဦးဘခက်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပြုံးသည်။

“ကျုပ်ထင်တာမှန်ပါတယ်။ မောင်ရင် ငွေကြေးနဲ့ ကံနဲ့ချုပ်လို့

မရမှန်း ကျုပ်သိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်ရင် ကျုပ်သိသေးသော်တာကို ငြင်းပယ်လိုက်တာတည်းကိုက ကျုပ် သိတယ်”

ဦးဘခက်နဲ့ ဒေါသတကြီး ဆွေးနွေးရမယ်လို့ထင်ထားခဲ့တာ အခုတော့ သွေးအေးတိုက်ပွဲတစ်ခုလို ရင်ဆိုင်ရတာ မယုံချင်စရာ—

“တိုက်ပွဲဆိုတာ ဓားလုံ လူသတ်လက်နက်တွေနဲ့ တိုက်မှ တိုက်မဟုတ်ဘူး ကောင်လေး ...”

ဦးဘခက် ကျွန်တော့်အတွေးကို သိနေသည်များလား”

“ကျုပ် တစ်ခုလောက်ပြောချင်တယ်”

ကျွန်တော် ဦးဘခက်ကိုကြည့်သည်။ ဦးဘခက်က ကျွန်တော်မျက်ဝန်းတွေကို ပုစွန်တစ်ဖုတ်သလို ကြည့်သည်။

“မောင်ရင်လေးလည်း အိန်ဂျယ်ကိုချစ်တာပဲ၊ ကျုပ်လည်း အိန်ဂျယ်ကိုချစ်တာပါပဲ ... အစကတော့ကွာ ...”

ဦးဘခက်က ဘာကိုတွေးမိလို့ သဘောကျသည်မသိရယ်သည်

“ကျုပ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေက ကျုပ်လိုလူမျိုးတွေဆိုတော့ ပြိုင်ကောင်းတယ်၊ အို ...ဆောရီး ကျုပ်ပြောတာက မောင်ရင်ကို ချီးချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ...”

“ရပါတယ်၊ ပြောပါ ဦးဘခက်”

“သူတို့မှာ ကျုပ်လို အစွယ်နဲ့ အစွမ်းနဲ့ သမားတွေ နတ်သမီးထဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြိုင်ဆိုင်မိရင် ကျုပ်က တစ်

တည်း ပွဲပြီးအောင်ဖြတ်တာ၊ အင်းပေါ့ အစကတော့ အိန်ဂျယ်ရဲ့ လာကမှာ ကျုပ်က သူရဲကောင်းပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား ဒါပေမယ့်...”

ဦးဘခက်က စကားကိုရပ်ပြီး စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲထိုးချေရင်း...

“ဒုတိယ သူရဲကောင်းဖြစ်နေတယ်”

ဦးဘခက်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေသံက သဘောကျစရာ ...

“ကျုပ် မင်းနဲ့ နောက်ဆုံးချိန်အထိ ပြိုင်ရဦးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခိုယုံတိုပြိုင်ဆိုင်မှုက ဒီတစ်ခါ အထူးခြားဆုံးပဲ၊ နူးညံ့မယ် ...ညင်သာမယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုအတွက် အခုပွဲဟာ ထူးခြားမယ့်ပွဲတစ်ပွဲပါ”

အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတိတ်ဖျော့တော့သွားတဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ လေသံ၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းတဲ့ စီးပွားရေးသမားကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက လေပြည် ...

“ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကိုယ်နဲ့မင်း မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ မင်း မမေ့ပါနဲ့၊ မင်း တစ်နေ့ သဘောပေါက်မှာပါ၊ ကဲ သွားကြရအောင် ”

ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရည်ညွှန်းမှန်းမသိတဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ စကားက ကျွန်တော်အတွက် အခံရခက်လှသည်။ ဒီပွဲကို သူ ဦးစီးတယ်၊ သူပဲ နှင်းလင်းချက်ထုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတော့ ခံပြင်းမှုတွေ လည်မှုတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဘခက် ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ရာမိတော့လည်း နတ်

သမီးရဲ့အရိပ်အယောင် မမြင်ရ ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြောင့် အနေခက်ပြီး ကောင်းကင်ထိတက်သွားသလား၊ မသိဘူး ထင်ပါတယ်။ သူ တမင်ရှောင်သွားတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ...”

ဆက်မပြောတော့ပြန်ဘဲ ဦးဘခက်က ...

“ကဲ မောင်ရင့်ကို ကျုပ် ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ ...”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါပါတယ် ဦးခက် ...”

နတ်သမီးခေါ်သလို ခေါ်တော့ ဦးခက် ကပြုံးရင်း ...

“ဒါဆို သွားပြီ မိုးလေး”

ဦးဘခက်က ကျွန်တော့်လူရင်း မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်သလိုခေါ်တာ စီးပွားရေးသမားပီပီ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဦးဘခက် တော်တော် စုံစမ်းပြီးပြီ ဆိုတာ မေးစရာမလိုအောင် သဘောပေါက်မိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ရောက်တော့ လင်းဇော်တို့ကို ပြောပြမိသည်။
တင်ထွန်းအောင်က ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ကို အာရုံစိုက်နေရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက် မလှည့်ဘဲ ...

“အရမ်းလည်း သိပ်ယုံမနေနဲ့ ကိုမိုးလေး၊ ဒီလူကြီးက ဉာဏ်များချင်များနေမှာ”

တင်ထွန်းအောင် စကားကို ကျွန်တော်က ခေါင်းခါရင်း ...

“ပြိုင်ဘက်တော့ ပြိုင်ဘက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဦးခက်ကတစ်မျိုးကွ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းဇော်က ရယ်ကြဲကြဲနဲ့ ...

“မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက္ခမကို မင်းက အမွန်းတင်ချင်နေသေးတယ်”

သော်တာကို ရည်ရွယ်မှန်းသိတော့ ကျွန်တော်က ဆဲမိပါတော့သည်။ အားလုံးက တဟားဟား ...

“ငါပြောတဲ့သဘောက ဦးခက် အနေအထားနဲ့ ငါ့အနေအထားနဲ့ တူ ငါဟာ ဦးခက်နဲ့ ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘက်က နတ်သမီးကို ချစ်တဲ့

လက်နက်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဦးခက်က အစစအရာရာငါထက်သာတယ်လေ၊ တကယ်တမ်း ငါ့ဘက်က တစ်ပန်းသာစရာဆိုလို့ နတ်သမီး ငါ့ဘက်မှာရှိနေပါစေပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့”

လင်းဇော်က မေးစေ့ပွတ်ရင်း လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေတဲ့ ရပါသည်။

“ဦးခက်က ကြေညာပြီး တိုက်ချင်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ သူ့ဘက်က မရိုးမသား နည်းလမ်းရော ရိုးသားတဲ့ နည်းလမ်းရော နတ်သမီးကို သိမ်းပိုက်ရတာလွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ပြိုင်ဆိုင်မှုဟာ ဒီမို့ အတွက် အထူးခြားဆုံးပွဲဖြစ်မယ် တဲ့”

အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။

“အခုပဲဟာ နူးညံ့မယ်၊ ညင်သာမယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ထူးခြားမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟာ အဲဒါ ဦးဘခက်ပြောတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဆက်ပြောသေးတယ် လင်းဇော်”

“ဘာတွေဆက်ပြောလဲ ...”

ဦးဘခက်ရဲ့ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ မြင်ယောင် မိပြန်သည်။

“ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကိုယ်နဲ့မင်း မိတ်ဆွေ

တွေဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့တဲ့၊ တစ်နေ့ မင်း သဘောပေါက်မှာမိလို့ ပြောသေးတယ် လင်းဇော်”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း စီးချင်းထိုးမလိုနဲ့ ပန်းနဲ့ပေါက်တဲ့ ပွဲဖြစ်နေပါရောလား”

လင်းဇော်စကားကြောင့် ပြုံးမိကြပါသည်။

“မမီးဘက်ကရော ဘယ်လိုရှိလဲ ကိုမိုးလေး”

သစ်သစ်အောင် စကားကြောင့် လင်းဇော်က လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးကာ

“ဟုတ်သားပဲ၊ အဓိကက နတ်သမီးလေ၊ မင်း ဒီပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းဖို့က နတ်သမီးရဲ့စကားက အဓိကပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် သူမကို ဦးဘခက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမေးခဲ့ပါ။

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြောဖို့က ငါ့နှုတ်က တွန့်နေတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းဇော်က တင်ထွန်းအောင်ကို ကြည့်ကာ ပန်းတွန့်သည်။ ဘာမှ ထပ်မပြောကြတော့ပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို တိုယ် အာရုံပြန်စိုက်မိကြပါသည်။

အာရုံပျံ့နေသူကတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း

ကျွန်တော်နေတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့လှေကားဝမှာ သူမ ရပ်စောင့်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ပါသည်။ ကားကိုပါကင်ထိုးရပ်ကာ လော့ခ်တံခါးပိတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမက ညနေခင်းအိမ်နေရင်း ဝတ်လေးနဲ့မို့ ...

“ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“ဒီနေ့တော့ နားလိုက်တယ်ကိုလေး၊ နေရထိုင်ရတာ ငြီးစိစိဖြစ်နေတာနဲ့ တစ်ရက်တစ်လေ ခွင့်ယူလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က သူမနဖူးကိုစမ်းတော့ သူမက ပြုံးသည်။

“လာလေ ကိုယ်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရအောင်”

နတ်သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကျွန်တော်လက်မောင်းကိုတွဲရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို လျှောက်လာပါသည်။ အာမြတ်တံခါးထွက်တော့ အာမြတ်ကို သတိရမိသေးသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အာမြတ်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ နတ်ဆက်ကန်တော့တဲ့တော့ အာမြတ် စိတ်မကောင်းပုံရှိသည်။ ခု ကျွန်တော်နေတဲ့ရပ်ကွက်

ချောင်းကူးတံတားကြီးဟာ တစ် မှတ်တိုင်ကျော်ကျော်လောက်ဝေးပါယ်။ ဒီတံတားပေါ်မှာ အခုလို ညနေခင်းလမ်းလျှောက်ထွက်သူတွေ ဆည်းခံအပန်းဖြေသူတွေ အရွယ်စုံ လူစုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ တံတားပေါ်လျှောက်လာရင်း တံတားအလယ်ရောက်တော့ ...

“ခဏနားရအောင် ကိုလေး ...”

“နားလေ...”

သူမက ကျွန်တော့်ကိုမှီပြီး ချောင်းရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ ပုစွန်ဆီရောင် မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ လှေငယ်တွေက ရေစီးနဲ့မျောခွင့်နေသည်။

“မကြာခင် မှောင်တော့မယ်နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ထူးဆန်းလို့လား နတ်သမီး”

“နေ့စဉ် မြင်နေကျ ရှုခင်းတွေဆိုတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာခင်မှောင်တော့မယ့်အချိန်မှာတောင် နေမင်းက သူ့ရဲ့လက်ကျန် အလင်းလေးနဲ့ အလှပဆုံး ရှုခင်းကိုပြသသွားတာ ကိုလေးသတိထားထားဟင်”

“မင်း တရားရနေပြီနဲ့တူတယ် နတ်သမီး ...”

ရယ်စရာစကားအဖြစ် ပြောပေမယ့် သူမ မရယ်ပါ ...

“ကိုလေး ဦးခက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နတ်သမီးကို စကားတွေပြောနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်မေ့သင့်ထားရမယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် သူမက စပြောလာခဲ့သည်။ သူမက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် နေတယ်။ မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်ဝန်းရိဝေဝေတွေကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။

“အခုအချိန်မှာတော့ ကိုလေးကို နတ်သမီးဘာမှ မပြောချင်ဘူး ကိုလေး... အဲဒီလို မပြောပြတာဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်လို့ နတ်သမီး ယူဆလို့ မပြောတာပါ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... နတ်သမီး ကိုလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ... ဒီမှာကြည့်ကိုလေး”

သူမက သူမရဲ့ အဖြူရောင် ကုပ်အင်္ကျီအနွေးထည်ရဲ့ အိတ်ထဲက လက်ကိုဖြန့်ပြပါသည်။ အဝါရောင် စပရိန်ပုံရစ်ခွေ ဖြူထားတဲ့ ဖရောင်းတိုင် သေးသေးလေး ကျွန်တော်က နားမလည်မိဘဲ ကြောင့် ...

“အဲဒါ ဘာလဲ”

နတ်သမီးက ပြုံးသည် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ...

“ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က မန္တလေးမြို့ ရှုခင်းဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ မွေးနေ့ပွဲလေးကျင်းပတယ်။ အဲဒီနေ့က ဖေဖော်ဝါရီဆယ့်လေးရက်ပေါ့ ကိုလေး နတ်သမီး လီလီနဲ့ အခြားသူငယ်ချင်းတွေ မွေးနေ့ပွဲကို အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ကျင်းပနေတုန်း အဲဒီဆိုင်လေးထဲက

သီးသန့်အခန်းထဲက ကိုလေးတို့ထွက်လာတယ်။ ကိုလေး တော်တော်များများကို သောက်ထားပုံရတယ်။ တော်တော်ပူးနေတယ်လေ ...

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုလေး နတ်သမီးကျွေးတဲ့ မွေးနေ့ကိတ်ကို ကိုလေး စားမိတယ်။ ဒီဖယောင်းတိုင်လေးဟာ ကိုလေးစားမိတဲ့ မွေးနေ့ကိတ်အခြမ်းပေါ်က ဖယောင်းတိုင်လေ ...”

မျက်ရည်ပဲခဲနဲ့ ပြောနေတဲ့ ကောင်မလေး ရင်ထဲမှာ ဆိုနင့်ကြေကွဲအောင် စကားတွေပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူ ...

ကျွန်တော်သူမကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖက်ထားမိခဲ့သည်။ သူမက တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်စေတဲ့အထိ ရှိုက်ငိုနေပါသည်။

“ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ နတ်သမီးရယ်”

သူမက သူမ မျက်နှာကို ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားရင်ခေါင်းခါသည်။

ယုံကြည်ချက်တွေ ခိုင်မာဖို့ ဒီကောင်မလေးကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးလမ်းအတွက် တွဲလက်တွေ ခိုင်မြဲဖို့ သူမကို ပြောပြချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

သူမဘက်က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်ရဖို့ သတ္တိတွေ ရှိနေချင်ပါသည်။

“ဟဲ့ နင်ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ ...”
 “အခန်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ဧည့်ခန်းမှာတွေ့လိုက်ရတဲ့
 ပြည့်စုံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာမေးမိသည်။
 စိုးထိုက်စော်ကတော့ ကျွန်တော်အမူအရာကြောင့် ပြုံးသည်။
 “ဪ ကိုကိုတို့များ ကိုယ့်ညီမတွေ့တာတောင် တစ္ဆေသရဲ
 ကျနေတာပဲ”
 “ပြည့်စုံစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြည့်စုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...
 “မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ အံ့အားသင့်တာပေါ့
 ဟာ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေ မေမေ နေကောင်းလား၊ နင်ရော အလည်သက်သက်
 လား”

“ရန်ကုန်ရုံးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာလေ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို
 ပြန်မှာ၊ တည်းတာကတော့ ကိုဇော်တို့အိမ်မှာပဲတည်းမယ် ကိုကို၊ ဟို
 နာ အန်တီတို့ကလည်း အတင်းခေါ်တော့ ...”
 ကျွန်တော်က တမင်ကလိချင်တာကြောင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီးတော့...
 “ကိုကိုနော် ကိုကို ကသိကလင့်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုမှာတည်းတာကို”
 “အေးပါ ငါ ဘာပြောလို့လဲ”
 စိုးထိုက်စော်ကတော့ အကြောင်းသိချင်းမို့ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်
 သက်သက် ပြည့်စုံက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...
 “ကိုကိုကဖြင့် မန္တလေးကို မေ့ထားပြီး၊ ဖေဖေဆို အရမ်း ဒေါက်န
 နေတာ၊ စာမရေး ဖုန်းမဆက်ဘဲ ဒီကောင် နေနိုင်လွန်းတယ်တဲ့၊ မေမေ
 ဆို အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”
 “ငါလည်း ဒီတစ်လ နှစ်လဆို လာမလို့ပါဟာ ...”
 “ပြောလိုက်ရင်တော့ လာမယ်ဆိုတာပဲ”
 “ကဲပါ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ ပြန်တော့”
 “တော်ပါ ညီမလေးချက်ပြီးထားပါပြီ ကိုကိုတပည့်ကံမြင့် လက်
 ရာသာစားရရင် တစ်သက်လုံး ထမင်းစားပျက်မှာ သေချာတယ်”
 “ဒါနဲ့ ဒီကောင်ရော ..”
 “ခွေပို့မယ်ဆိုလို့ ထွက်သွားပြီ”
 “ကျွန်တော် ဒီကောင်အကြောင်း သိနေပြီမို့ ခေါင်ပဲတည့်ကံညီတော်

လုပ်နေမိပါသည်။”

“ကိုကို ရေချိုးတော့လေ ...”

“အေးပါဟ ဖိုးထိုက် မင်းကောင်ကြီးဆီက ဘာထူးသေးလဲ”

“သူညီကျတော့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

မင်းမင်းထက်ကို မေးမှန်းသိတော့ ပြည့်စုံက ကလေးတစ်ယောက်
လို စိတ်ကောက်သန့်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြည့်စုံက မင်းမင်းထက်
နဲ့အပြိုင် အနိုင်လုနေကြပါ ...

ပြည့်စုံအကြောင်းသိနေတော့ ဖိုးထိုက်က ပန်းတွန့်သည်။

“အဲဒါပဲကြည့် မင်းမင်း ကိုတောင်လိုက်တွယ်ကပ်နေတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်ရင့်မကြီးဖြစ်နေတာလည်း ဂရုစိုက်ပါဦး”

“ကိုစော်နဲ့ ပြည့်စုံဘာသာ ဘယ်သူတွယ်ကပ်ကပ်”

ပြည့်စုံက ထမင်းပွဲပြင်ရန် ထမင်းစားခန်းဘက်ထွက်သွားရင်း
သူနိုင်နေကျ ဖိုးထိုက်ကို အော်ဟစ်ဂျီကျသွားသေးသည်။

“မင်းတော့ ငါ့ညီမနဲ့ရရင် ခေါင်းမွေးတောင်ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ပြောတော့ ပြည့်စုံ ထမင်းစားခန်း
က လှမ်းအော်သံကြားရသည်။

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဆရာဝန်ဖြစ်လာလဲမသိဘူး”

“ကို ...ကို”

ပြည့်စုံအော်လေ ကျွန်တော်တို့ရယ်ကြလေပါပဲ။ အခုလိုကျတော့

လည်း မိသားစုဆိုတဲ့ ဘဝလေးကို လွမ်းမိပါသည်။ မိသားစုဆိုတဲ့
စကားစုကို စဉ်းစားမိတိုင်း အနာဂတ်အတွက် နတ်သမီးကို တမ်းတမိ
သည်။

ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေက လွန်ကဲများလွန်ကဲနေလား နတ်သမီး
ရယ်။

“တို့နာမည်က ခပ်ပြည့်စုံပါ။ မန္တလေးဆေးရုံကြီးက ဒေါက်တာ ခင်ပြည့်စုံပေါ့။ ကိုကိုညီမိုးလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမပါ”

ကျွန်မထံ ဆရာဝန်အသိအမှတ်ပြုကတ်ပြားကို ထုတ်ပြရင်းဖြော သည်။ ညနေဆိုင်ရောက်တော့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ အိန်ဂျယ်နဲ့တွေ့ ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ ကိုညီမိုးလေး ညီမဆိုကတည်းက ဒေါက်တာခင်ပြည့် စုံမျိုးဆိုထားတဲ့ ဒီနေရာကို မရောက် ရောက်အောင် လာရတော့မယ့် အမိန့်တစ်ခုလို ယုံကြည်ချက်ပြင်းတဲ့မျက်ငုံနဲ့တွေ တိကျပီရိတဲ့ နှုတ် ခမ်းတွေကြောင့် သူမ စိတ်မောမိပါသည်။

ဒေါက်တာခင်ပြည့်စုံရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ စိတ်နေသဘောထားက ကျွန်မ အပေါ် ကောင်းသောကြိုးဆာချင်းမဟုတ်မှန်း ကျွန်မ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကိုဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတစ်ချို့က စူးစမ်းကြသည်။ တစ်ယောက်က

မြန်မာဆန်ဆန်အလှနဲ့ ကန်ရေပြင်လို တစ်ယောက်က အနောက်တိုင်း အလှအပနဲ့ ညနေရောင်စုံကောင်းကင်လို ...

“တို့ မင်းနဲ့ ကိုကိုရဲ့ သတင်းတွေကြားတယ် မဉ္ဇူ။”

ကျွန်မ နာမည်ရင်းကို ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ကျွန်မ တုန်လှုပ် သွားမိသည်။ ဒေါက်တာခင်ပြည့်စုံက သူမကို အေးစက်စက် ငဲ့ကြည့် သည်။ နှုတ်ခမ်းတင်တင်လေးက မသိမသာလေး တွန့်ကွေးပြီးသွားသလို ပဲ ...

“မင်း သိပ်အံ့ဩသွားသလား မဉ္ဇူ။ မန္တလေးမြို့က တကယ့်ကျဉ်း ကျဉ်းလေးပါ။ ဒီထက် အံ့ဩအောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ မင်းမင်း ထက်တို့အကြောင်းကို တို့ အကုန်သိနေတယ်”

“ရှင် ...”

အိုင်ကီမိစေလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာခင်ပြည့်စုံရဲ့ စကားက ဆေးဝါး တစ်ခုလို အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့သည်။

“တို့နဲ့ မင်းမင်းတို့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တာ မင်းရောတို့ရော သိနေပေမယ့် မင်းရဲ့ ကိုလေး မသိသေးတာ မင်း သိမှာပါ ...”

“ကျွန်မ ဖွင့်ပြောမလို့ပါ မခင်ပြည့်စုံ”

ခင်ပြည့်စုံက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထိုင်ခုံတန်းလျားမှာ ကျွန်မနှင့် အတူ ယှဉ်ထိုင်သည်။

“တကယ်တမ်း ပြောလိုက်ရင်ရော ကိုကိုက သဘောထားကြီး

မယ်လို့ မင်း ထင်နေမလား မဉ္ဇူ။

ကျွန်မ ပြောစရာစကားတွေ နည်းပါးသွားခဲ့ရသည်။ အမှန်က ဒေါက်တာ ခင်ပြည့်စုံဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဖြစ်သင့်ဘဲ ရှေ့နေ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ကောင်းပါသည်။

“ကိုကိုက မင်းမင်းကို သိပ်ချစ်တာ၊ ညီမအရင်းဖြစ်တဲ့ တို့ထက် တောင် မင်းမင်းကို သိပ်ချစ်တာ မင်းသိရဲ့လား မဉ္ဇူ။”

“မင်းမင်း ပြောဖူးပါတယ်”

ကျွန်မ အသံက မောပန်းလွန်းနေခဲ့ပါသည်။

“မင်းကို သူ့ချစ်တဲ့ ညီတစ်ယောက်နဲ့ အပြိုင်ကြိုးပမ်းမိပါတယ်လို့ ကိုကို သိခဲ့ရင် မင်းအပေါ် နားလည်လက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်နေလား မဉ္ဇူ။”

ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ရင်း မျက်ရည်ကျမိခဲ့ရပါသည်။

“ပြည့်စုံ ဘာကို အဓိက ပြောချင်တာလဲ”

ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပြီမို့ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမိခဲ့ သည်။ ခင်ပြည့်စုံက သက်ပြင်းချပါတယ်။ ကျွန်မကို သူမလှမ်းကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေမှာ တင်းမာမှုတွေမရှိတော့ ...

“တို့ မင်းအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး ..မဉ္ဇူ။ အခုတို့လုပ်ခဲ့တာ တွေဟာ ကိုကိုနဲ့ မင်းမင်း အတွက်ကောင်းဖို့ဆိုတာ လက်ခံပေးပါ”

ကျွန်မ ခေါင်းကိုမော့ရင်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ရယ်မောမိလိုက်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ မင်းမင်းအတွက်ကောင်းဖို့ ထားပါတော့၊ အခြားလူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ ဘယ်ဟာအမှန်တရားလဲ ဘယ်သူမှားနေလဲ ကာယကံရှင်တွေလောက် ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး ခင်ပြည့်စုံ၊ ကဲ ဒါတွေမေ့လိုက်ကြပါတော့၊ ခင်ဖြစ်ချင်တာသာပြောပါ ခင်ပြည့်စုံ”

ခင်ပြည့်စုံက ကျွန်မကိုငေးကြည့်နေပါတယ် နောက်တော့ ...

“ရှေ့ဆက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စတွေမြင်လို့ ကျွန်မ ဝင်ပါ ခိတာပါ မဉ္ဇူ။ မယုံကြည်တာတော့ မဉ္ဇူရဲ့အပိုင်းပါ။ မဉ္ဇူကျင်လည်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ တိုရဲ့ယဉ်ကျေးမှုက တခြားစီလေ၊ ဒီထက်ဆိုးတာက အဖေတို့ မေမေတို့ပဲ မဉ္ဇူ။ မဉ္ဇူအကြောင်းကို မင်းမင်းကိစ္စနဲ့ကြားလာ ဆတည်းက ဘယ်မိဘမဆိုကို သူတို့သားကို မဉ္ဇူလို့ ... ဆောရီး”

“ရပါတယ် ပြောပါ ပြည့်စုံ”

အားနာဟန်နဲ့ စကားကိုဖြတ်တော့ သူမက ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီမို့ ထားလမ်းခင်းပေးခဲ့သည်။

“မဉ္ဇူကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်တာအမှန်ပဲ၊ မဉ္ဇူနဲ့ ကိုကိုအကြောင်းက နှလုံးအထိရောက်လာခဲ့ပြီ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခုတုံးလုပ်တဲ့ နှိုးမလို့ သတင်းကပျံ့နေခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့ ရန်ကုန်ကို ရုံးကိစ္စ နဲ့ ကိုကိုကိုအကြောင်းပြပြီး ဆင်းလာခဲ့ရတာ မဉ္ဇူ။ တို့ ပတ်ဝန်းကျင် အတွက် မဉ္ဇူ ကူညီပေးပါ၊ မဉ္ဇူ။ တို့ အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူး၊ မဉ္ဇူ။”

ဆန္ဒ ရှိသလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“မဉ္ဇူ ဆုံးဖြတ်ပါ ဟုတ်လား ပြည့်စုံ”

ခပ်ပြည့်စုံက ရှိကံသံနဲ့ရောထွေးနေတဲ့ သူမရဲ့အသံကြောင့် အံ့အားသင့်ဟန်ရှိပုံရသည်။

“ကိုလေးနဲ့ မဉ္ဇူရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘေးလူတွေက ဆုံးဖြတ်သွားပါပြီ ပြည့်စုံ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ပြည့်စုံ၊ ကိုလေးအတွက် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ မဉ္ဇူ ကိုလေးကိုချစ်တယ်၊ အဲဒါအချစ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင်တန်ဖိုးအလျော်အစားတွေ ပေးလို့ရလဲဆိုတာ မဉ္ဇူတစ်ယောက်တည်းပဲသိတယ် ပြည့်စုံ၊ ပြည့်စုံ စိတ်လက်ချ ပြန်ပါ၊ မကြာခင် ပြည့်စုံအစ်ကို ပြည့်စုံတို့ဆီ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဉ္ဇူ၊ တို့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ခဏနေချင်သေးတယ် ပြည့်စုံ၊ ပြည့်စုံဘာသာပြည့်စုံ ပြန်ပါ”

ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကောင်းကင်ကို ညနေက ဖန်တီးသည်ကမ္ဘာလောကသည် အလွမ်းနဲ့ ပြည့်နှက်နေသည်။

ခံစားချက်ရှိသူရဲ့ ရင်နဲ့အလိုက် သဘာဝအလှတရားက ပြောလဲနေတာ ဒီတစ်နေ့ ညနေမှာ နတ်သမီး သိလိုက်ပါသည်။

ဆိုင်ကိုလည်း သူမ မပြန်တော့ တစ်ယောက်တည်း သူမနေတဲ့

တိုက်ခန်းကိုပြန်ကာ အခန်းကို သော့ပိတ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကိုဇွတ်ငိုမိပါသည်။ ဖုန်းမြည်သံတွေကြားရပါတယ်။ သူမ ဖုန်းကို သွားမကိုင်ပါ။ ဆိုင်သိမ်းချိန်မရောက်ခင် လီလီ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ သူမကို မြင်တော့ သူမအနားကို အပြေးလာရင်း သူမကိုဖက်ကာ ...

“နင် ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ မဉ္ဇူ၊ ငါ့မှာဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာဟာ၊ ဆိုင်ကို နင့်ကိုလေး ရောက်လာသေးတယ်၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်းမကိုင်ဘူးတဲ့၊ သူလည်း စိတ်အတော့ပူနေတယ်။ ကိုလေးနဲ့ ဦးဘခက်နဲ့ ဆိုင်မှာတွေ့လို့ စကားပြောကြရင်း နှစ်ယောက်လုံး စိတ်အတော့ပူနေကြတယ်၊ မဉ္ဇူ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင် ငိုထားတာလား မဉ္ဇူ ...”

လီလီက သူမမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးတော့ သူမ ခေါင်းခါ ပြမိသည်။

ထပ်ပြီးမေးလည်း မဖြေမှန် ကျွန်မစိတ်ကို လီလီသိနေတော့ ...

လီလီ ထပ်မမေးတော့ပါ။ လီလီက အခန်းထဲဝင်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ တိုက်ခန်းမီးကို မဖွင့်တော့ဘဲ လက်ရှိ ထိုင်နေတဲ့ အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်ကုပ်ကာ ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်မဘေးက ဖုန်းကအသံ မြည်လာပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်တော့ ဦးခက်

“မင်း တကယ်ပြောတာလား အိန်ဂျယ်”

“ညက ဦးခက် ဖုန်းဆက်ကတည်းက ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲ ခိုင်ခိုင်မာမာချပြီးခဲ့ပါပြီ”

ကျွန်မ ဦးခက်ရဲ့ စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ဒါဆို ညည်း ဟိုမှာ ဆေးကုမယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဘာတွေလဲဟာ၊ ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ အိန်ဂျယ်၊ မင်း မိုးလေးနဲ့ တစ်ခုခုပြဿနာတက်ထားလား၊ ဦးခက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

ဦးခက်က ဆိုင်ထဲရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တော့ဘဲ အတင်း လှုပ်နှိုးမေးပါသည်။

“ညည်းပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်မချဘူးဟာ၊ ညည်း နေလိုရော ကောင်းရဲ့လား အိန်ဂျယ်”

နတ်သမီး ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေမိသည်။

“ညည်းကို ငါ ဟိုမှာသွားခွဲစိတ်ကုသဖို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပါ တယ်၊ ညည်း အောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ အခု ငါသွားရမှာက အလုပ်ကိစ္စ၊ ညည်းကခွဲဖို့မဟုတ်ဘဲ အလည်လိုက် ချင်တာ ဘာတွေလဲဟာ”

ဦးခက်က နားမလည်နိုင်စွာပြောလာပါသည်။

“ဦးခက် အိန်ဂျယ်ကို ကူညီပါ ...”

ဦးခက်က သူမစကားကြောင့် ဧတိမသက်သာဟန်နှင့် သူမကို ကြည့်ပါသည်။

“မဖြစ်မနေ ကိုလေးကိုထားခဲ့ရတော့မယ် ဦးခက်၊ ဘာကြောင့်လဲ လို့ ဦးခက် မမေးပါနဲ့၊ အိန်ဂျယ် ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုလေး အထင် လွဲသွားဖို့၊ ပစ်ပစ်ခါခါ ဖြစ်သွားဖို့ ဦးခက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ၊ အိန်ဂျယ်ရောဂါကို အိန်ဂျယ် မခွဲစိတ်ချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား ကိုလေးကို ချစ်လို့ ဦးခက် ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အိန်ဂျယ်ရယ်”

နတ်သမီး ခေါင်းမာတတ်တာ ဦးခက်သိသည်။

“နတ်သမီး ခွဲစိတ်လိုက်ရင် ဦးခက်ကို လက်ထပ်လို့မယ်လို့

၁၈၂

ဒီဒိုင်းခ

ကိုလေး ယုံကြည်လိမ့်မယ်၊ အခုလက်ရှိမှာတော့ ဒီလိုထင်သွားအောင် ဦးခက် သတင်းလွှင့်ပေးပါ”

“လုပ်ကြဟာ ...နင်သဘောပဲ ...”

ဦးခက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောလာပါသည်။ ဦးခက် သူမ အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ သူမ သိပါသည်။

တချို့တွေက ဦးခက်နဲ့ သူမအပေါ် အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ မြင်နေကြ တာလည်း သူမ သိပါသည်။

ဦးခက်နဲ့ သူမ ဆိုင်ထဲကထွက်တော့ ဆိုင်ပြင်နေပူရှိန်ကြောင့် သူမ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတော့ သူမကို ဦးခက်က လှမ်းထိန်းရင်း ...

“တွေ့လား ဖြစ်ပြီ ဘယ်လိုဟာမလေးမှန်းမသိဘူး ...တော်တော် အပြောရခက်တဲ့ဟာလေးကွာ”

ဦးခက်က တဗျစ်တောက်တောက်နဲ့ သူမပခုံးကို သိုင်းဖက်ထိမ်း ကာ ကားဆီခေါ်သွားပါသည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ညီမိုးလေး ကြည့်နေတာ နတ်သမီးနဲ့ ဦးဘခက် မသိရှာ....

ရင်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်ရမှာကိုသိလျက်နဲ့ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ငေး ကြည့်နေမိတဲ့ သူမအဖြစ် ...

“ကိုလေးကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကတည်းက ချစ်နေတာပါလို့”

သူမပြောခဲ့ဖူးတာ ယုံနိုင်စရာကောင်းပျံ့မလား နတ်သမီး။

ရွှေသမင်ဓာပေ

အသည်းကဲ့ Happy News Year

၁၈၃

ခရီးရှည်တစ်ခုကို မမောတမ်းပြေးနေရသူလို ...

ယုံကြည်မှုတွေအတွက် ပထမဦးဆုံးဝင်လာခဲ့တဲ့ သံသယ ...မိ သားစုဆိုတဲ့ ဘဝလေးကို ခြေချဘို့ နတ်သမီး ကျွန်တော်အတွက်ခြေ ဆုမ်းမခိုင်တော့ဘူးလား ...

နာကျင်စွာနဲ့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ် ချစ်သူ ...

ရွှေသမင်ဓာပေ

“ဟုတ်တယ် ငါလည်း မနေ့က တွေ့လိုက်တယ်။ မိုးလေး ငါ
မင်းကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ သူငယ်ချင်း ...”

မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ဒီကောင်တွေကို တိုင်ပင်တော့ ပထမဦးဆုံး
ပြောလာသူက မျိုးသန်း ...

“ယုံကြည်နိုင်စရာမကောင်းပေမယ့် သံသယဖြစ်ချင်စရာမ
မိုးလေး”

လင်းဇော်က တွေးတွေးဆုဆပြောလာပါသည်။ တင်ထွန်းအောင်
နဲ့ သစ်သစ်က သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ရှုပ်နေပါတယ်။

“မင်း ဒီကြားထဲ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်မရဘူးပေါ့ ...”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှီချရင်း -

“အင်း ငါးရက်လောက်ရှိပြီ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းခေါ်ခေါ်
ဒီကြားထဲ အလုပ်ကများနေတော့ ငါအိမ်ပြန်ရင် သူဆိုင်ရောက်နေ
ဟူး ...”

သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်မိတော့ လင်းဇော်က ...

“မင်း ဒီည ဆိုင်ကိုသွားကြည့်လိုက်ပါလား မိုးလေး”

လင်းဇော်က ကျွန်တော်အပူကို အကဲခတ်နေကြပါတယ်။

“အင်း သွားလိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ တစ်ခုခုတော့ သိရဉာဏ်
ကွာ အလုပ်က နောက်ကျပြီး Pink Lady ကို ငါတန်းဝင်လိုက်မယ်
လေ၊ မင်းတို့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား”

“သွားပါကွာ၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်တည်း
ပြောလိုရတာပေါ့ ငါတို့ရှေ့မှာဆိုရင် ငါတို့ကို အားနာနေရဦးမယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲသွားလိုက်”
ဒီကောင်တွေ ပြောတော့လည်းဟုတ်ပါသည်။

“ငါ့ အထင်တော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုရှိရမယ် ..”

“အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား”

လင်းဇော်စကားကြောင့် မျိုးသန်းက အခုလိုပြောကာ ပါးစပ်လှုပ်
ရုံဆဲသည်။

“ကဗျာရွတ်နေတာလား”

“ဆဲနေတာ ခွေးကောင်ရေ”

သူတို့ ရယ်စရာပြောပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက မရယ်နိုင်
နိုင်နိုင်မာမာရှိပြီလို့ ထင်ထားနဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ဘာကြောင့်
အညာမခိုင်ခဲ့တာလဲ ...

မျိုးသန်းက နှုတ်ဆက်ဖြိုးဖြိုးသွားသည်။ လင်းဇော်က အလုပ်
တွေရှုပ်နေသည်။ ငှက်ပိုင်ပိုင်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာက ကျွန်

တော်

ညနေရောက်ဖို့အတွက် ဒီနေ့လောက် အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းရတာ မလွယ်ခဲပါလင်းစောက် အိမ်လိုက်သွားပါလားဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်မသွားချင် ...

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတဲ့ ညနေကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဆိုင်ကထွက်လာပြီး Pink Lady ကို အရင်မသွားဖြစ်ခဲ့ အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်ကာ ကျွန်တော် ခပ်ပြင်းပြင်း အရက်နှစ်ပက်ကို အရင်မှာသောက်လိုက်သေးသည်။ ခပ်ရှိန်းရှိန်းနဲ့ ပူဆင်းသွားတဲ့အရသာ ...

မှာထားတာတွေ မတို့ထိ နောက်ထပ်နှစ်ပက် ထပ်မှာပါတယ်။ စားပွဲထိုးလေးက အမြည်းမှာပြီး အမြည်းမစားပဲ အရက်ချည်း စွပ်သောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အံ့သြငေးကြည့်နေပါတယ်။

တတိယကြိမ်မြောက် ထပ်မှာသောက်အပြီးမှာ ကျွန်တော် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး ကျွန်တော်ဆိုင်ကို ကားနဲ့ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အရမ်းမူးယစ်မနေပေမယ့် ခပ်မှန်မှန်ရှိခဲ့တာတော့ ကျွန်တော်သိသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ အစီအစဉ်က စနေပါပြီ

ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ယုံကြည်ထားတဲ့ အတိုင်း ဦးဘဇော်က သူတိုင်နေကျ ဝိုင်းမှာ ...

ကျွန်တော် ထောင့်ကျကျစားပွဲကို ရွေးချယ်လိုပါသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘာသောက်မလဲ”

“ဘိယာတစ်ဂျားချကွာ၊ ညီလေး နေဦး၊ ကိုယ် ရောက်နေတယ်လို့ နတ်သမီးကို ပြောလိုက်ကွာ”

ကောင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ စင်ပေါ်မှာ သိသိုနေသူကြည့်တော့ လီလီ ...

လီလီက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့သြဟန်ပြပါသည်။ ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ဘိယာဂျားနဲ့ ခွက်ကို ချပေးရင်း ...

“လာခဲ့မယ်တဲ့အစ်ကို မအားသေးလို့တဲ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ ကိုယ်အာသီသရီတာ ကိုယ့်ဆန္ဒက နတ်သမီးပဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ခေါင်းကုပ်ပြီးထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ကောင်လေးပွဲပေးထားတဲ့ ဘိယာတစ်ခွက်ကို ကောက်ဆိုင်ကာ တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ဝက်တောင် မကျန်ပါ သီးပြီး ဘိယာတွေ ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ဘေးစားပွဲဝိုင်းက ဗိုလ်လက် လှမ်းကြည့်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှာ ဘိယာတွေ ရွဲနှစ်သွားပါသည်။

နတ်သမီး ...

ဒီနေ့ ရက်များရဲ့ ခံစားမှုအသစ်တွေကိုပေးတဲ့ နတ်သမီး သုမက

အဆိုတော်များ အဝတ်လဲခန်းကနေ ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို

တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ကြည့်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရုတ်တရက်ဆို ခြေလှမ်းတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်လည်း မှတ်တက်သွားရတယ်။ ကျွန်တော်ကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ဟုတ်ပါ့မလား နတ်သမီးရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက ရင်ပွင့်မတတ်အခံရခက်စေသည်။

သူမက ဦးဘခက်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ပါတယ်။ ဦးဘခက်က ဘာပြောလိုက်သည်မသိ ဦးဘခက်ပန်းကို ပန်းချင်းတိုက်ရင် သူမက သဘောကျရယ်မောနေပါတယ်။

“တောက်”

ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ ဘေးက စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော်တောက်ခေါက်သံကြောင့် အလန့်တကြားကြည့်သည်။

ထိုင်ခုံကို တွန်းဖယ်ပြီးထတော့ ...

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟာ ပြဿနာပဲ”

ကောင်လေးရဲ့စကားတွေ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းကြိုးတွေနဲ့ ဦးဘခက်ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး နတ်သမီးလက်ကို ဆွဲကာ ...

“မင်း လိုက်ခဲ့ နတ်သမီး”

သိဆိုနေသူကောင်မလေး သိချင်းဆိုတာ ရပ်သွားကာ အထိတ်

ထိတ်အလန့်လန့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေ ရှေ့တိုးလာတော့ ဦးဘခက်က လက်ကားတားကာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်နေဖို့တားသည်။

ကျွန်တော် သူမကိုဆွဲခေါ်လာပြီး ဆိုင်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေး လူရှင်းတဲ့ နေရာကိုခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ လက်ကိုဆွဲပြီး အရှိန်နဲ့ တွန်းလွှတ်လိုက်တော့ သူမ မြက်ခင်းဘေး လဲကျသွားပါတယ်။

“မင်း ဘာသဘောလဲ နတ်သမီး၊ မင်းငါ့ကိုချစ်ပြတဲ့အချစ်တွေက ဒီပုံစံလား၊ မင်းငါ့ကို ပြောတဲ့စကားတွေက အခြားသူတွေကို ပြောနေတဲ့ပြောနေကျစကားတွေလား၊ မင်းက ဦးဘခက်ရဲ့အခကြေးငွေ...”

“ကိုလေး”

သူမက မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း အော်ဟစ်တားသည်။

“ဟား ...ဟား ...ဟား ...ဟား ...ငါပြောတာ မင်းသိပ်နာသလား နတ်သမီး၊ အေးလေ ငါက အမှန်တွေပြောတာကို”

သူမက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ အားယူထလာပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို အနီးကပ်ရင်ဆိုင်ပါတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဆွဲငင်အားကောင်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ထပ်မံအရှုံးပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ရူးထောက်ဖို့ ကျွန်တော်သူမျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မိပြန်သည်။

“ငါ ...ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ နတ်သမီး”

ကျွန်တော် သူမကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိရင်း အရူးတစ်ယောက် လိုပြောနေမိပါသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီး ခပ်တောင့်တောင့်အနေအထား ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေတဲ့ အထိအတွေ့

“ကျွန်မ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးခက်နဲ့ စင်္ကာပူကို အဖော်လိုက် သွားရမယ် ကိုညီမိုးလေး ...”

“ဘာ ...”

ကျွန်တော် အလန်တကြား သူမကို ဖက်ထားရာမှ ရွာလိုက်ပါသည်။ မယုံကြည်နိုင်အောင် ကျွန်တော် အံ့အားသင်းငေးကြည့်မိတာ အမှန်ပင်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုညာနေတာလား နတ်သမီး ...”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ ကိုညီမိုးလေး။ ပြန်လာရင် လက်ထပ်ကြဖို့ ဦးခက်ကို ကတိပေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ရမယ် ... အေး ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဖြန်း”

ကျွန်တော်အရှိန်နဲ့ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်တာ သူမ မြက်ခင်းပေါ် ကို ပုံလဲကျသွားတဲ့အထိပါ။ သူမပါးပြင်သည် ချက်ချင်း ရဲတက်သွားပါတယ်။

“အေး အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပဲ။ ငါအသည်းကွဲတတ်သလို

အသည်းကွဲခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ကိုလည်း မင်းခံစားတတ်ရမယ် ထဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းနဲ့မတန်တဲ့ မင်းကို ငါ နှုတ်မဆက်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး သုံးလေးလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့် လိုက်မိသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်နေပါသည်။

တကယ်တော့ မင်း နတ်သမီးလို့ နာမည်မပေးသင့်ဘူး။ ကဝေမ လို့ နာမည်ပေးသင့်တာ။

ကျွန်တော် ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ စင်တင်မှာ သီချင်းဆိုသူ မရှိတော့ ကျွန်တော် လျှောက်လာတော့ အားလုံးက လူရဲလမ်းရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ဦးဘခက်ဆီ ဦးတည်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးဘခက် က တွေဝေငေးမောစွာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီပွဲမှာလည်း အနိုင်ရပါပြီ”

ကျွန်တော်ပြောပြီး လှည့်ထွက်မည်ပြုတော့ ...

“နေဦး”

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ အမိန့်သံဆန်တဲ့ ဦးဘခက်စကားကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် နားထောင်မိသည်မသိ။

“ဒီပွဲမှာ ငါ မနိုင်ပါဘူး။ ငါလည်း ရှုံးတာပဲ။ မင်းလည်းရှုံးတာပဲ မိုးလေး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မင်းရဲ့ နတ်သမီးလည်း ရှုံးတာပဲ ဘယ်သူ နိုင်သွားတယ်ထင်လဲ ...”

ကျွန်တော် ထပ်မကြားချင်တော့၊ ကျွန်တော် ဦးဘခက် မပြောခင်

၁၉၂

ဒီဒိုင်းခ

ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။
 တစ်လမ်းလုံး ကားကို အပြင်းမောင်းလာတော့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တာ
 အကြိမ်ကြိမ် ဆဲရေးသံတွေကို ကျွန်တော်ရမစိုက်မိ၊ ကျွန်တော်တို့ကို
 ရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းထဲဝင်
 အဝတ်အစားတွေထုပ် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲထည့်လိုအပ်သမျှကိုယူကာ
 ချက်ချင်းပြန်ထွက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခွေကြည့်နေတဲ့ ကံမြင့်က မျက်
 လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ အစ်ကိုလေး ...”

“ငါ မန္တလေးကိုပြန်ဦးမယ်”

“ဟာ ဒီအချိန်ကြီးဖြစ်ပါ့မလား”

“ရတယ် ဖြစ်သလိုသွားမယ် ...”

ကျွန်တော် ကားသော့ကို ထားခဲ့ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အသည်းကွဲခရီးစဉ် တစ်ခုရဲ့အစ ...

ရွှေသင်္ဃာဇာ

အသစ်ကို Happy New Year

၁၉၃

“ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ ဦးခက်”

လီလီအမေးကြောင့် ဦးခက်က မြက်ခင်းပေါ်က အိန်ဂျယ်ကိုငေး
 ကြည့်ရင်းခေါင်းခါသည်။

နတ်သမီးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ တစောင်းလှဲနေရင်း ငိုရွှိက်နေပုံ
 ခုသည်။

“ဒီပြဿနာကို အပြတ်ရှင်းပါလို့ ငါပြောထားသားနဲ့ဟာ”

“ဘာတွေလဲဦးခက်ရယ် လီလီကိုပြောပါဦး ...မဉ္ဇူကို မေးရင်
 လည်း ဘာမှမေးလို့မရဘူး။”

“သူ မိုးလေးကို လမ်းခွဲဖို့ကြိုးစားနေတယ် လီလီ၊ အဲဒီအတွက်
 ဦးခက်ကို သူ အသုံးချခဲ့တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိုးလေး အထင်သွယ်
 အောင်ပေါ့ကွာ”

ရွှေသင်္ဃာဇာ

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ မဉ္ဇူ”

“ဟိုတစ်ပတ်က မိုးလေးညီမ သူ့ကိုခေါ်တွေ့တယ်၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် သူ့အစ်ကိုနဲ့ လမ်းခွဲပေးဖို့ပေါ့ဟာ”

“ဟာ မဆိုင်တာ မဉ္ဇူ... မဉ္ဇူ... ဟာ...”

လီလီက မဉ္ဇူဆီသွားပြီး ထွေးပွေ့တော့ မဉ္ဇူက မြက်ခင်းပေါ်မှာ သတိလစ်နေပါသည်။ ဦးခက်က သူထင်သလို ခုန ငိုရှိုက်နေတယ်လို့ ထင်မိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ...

“အိန်ဂျယ် အိန်ဂျယ်၊ သွား လီလီ ဦးခက်ကားကို တံခါးဖွင့်ထားလိုက်”

ဦးခက်က အိန်ဂျယ်ကိုပွေ့ချီသည်။ ဆိုင်ကလူတွေကလည်း အထိတ်ထိတ်အပျာပျာ ဦးခက်က အသင့်ဖွင့်ထားတဲ့ ကားနောက်ခန်းထဲကို အိန်ဂျယ်ကိုတင်သည်။ ဦးနေခွန်းက ကားမောင်းသူနေရာထဲသို့ နောက်ဆုံးမှာ လီလီနဲ့ ဆိုဖီယာက အိန်ဂျယ်ကို အလယ်မှာထားကာ ထိန်းထားပေးပါသည်။

“ခင်ဗျား မမောင်းနဲ့ ကိုခက်၊ ခင်ဗျား စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်”

ဦးခက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ကောက်ဆတ်သည်။ ဆေးရုံကိုအကြောင်းကြားတာဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကားလေးက လေဟုန်ခွဲရင်း မောင်းလာပါတယ်။ ဆိုဖီယာက ဘုရားစာ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေပါသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ အရေးပေါ်အခန်းတင်ရန် လူနာတင်လှည်းက အဆင်သင့် မြန်ဆန်တိကျတဲ့ ဆောင်ရွက်မှုတွေ ...

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းထဲ သူမ ဝင်သွားတော့ သူတို့အားလုံး အပြင်မှာ။

ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာသူက ဦးခက်၊ ဖုန်းကို လီလီကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ရှော့ မိုးလေးဆီ အမြန်ဆက်စမ်း လီလီ”

လီလီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို အမြန်စဉ်းစားရသည်။ ဦးနောက်ကို အကြိမ်ကြိမ်လှုပ်နှိုးပေးမှ ကိုမိုးလေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သတိရမိသည်။

သူမ ဘယ်လိုပဲဆက်ဆက် ဖုန်းက ပိတ်ထားတာကြောင့် သူမသိသော ကိုမျိုးသန်းရဲ့ ဖုန်းကို ဆက်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို ကိုမျိုးသန်းလား၊ လီလီပါ၊ ကိုမိုးလေးဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ ကိုမျိုးသန်း ဒီမှာရှောင်ဖြစ်ပြီ နတ်သမီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ ကိုမျိုးသန်း ကိုမိုးလေးကို ဝင်ခေါ်ပြီး အမြန်လာခဲ့ပါ၊ အမြန်ဆုံးနော် ...”

လီလီက ဦးခက်ထံ ဖုန်းပြန်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ထိုင်သူကထိုင် မတတ်ရပ်သူကရပ်နဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။

ဦးခက်ကတော့ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက် ဒီဘက်လျှောက်လိုက်နဲ့ စိတ်အတော်ပူပန်နေဟန်ရှိသည်။

တံခါးပွင့်လာပါတယ်။ ခွဲစိတ်ဝတ်စုံနဲ့ အုပ်စုထဲမှာ သူတို့နဲ့ သိနေတဲ့ ကိုစိုးထိုက်ဇော်ကိုတွေ့သည်။ ကိုစိုးထိုက်ဇော်က လီလီထံ လျှောက်လာပါသည်။ ဦးဆောင်ခွဲစိတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဦးခက်တို့က စကားပြောနေကြပါသည်။

“လက်ရှိအခြေအနေတော့ ကောင်းသွားပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ လီလီ မဇ္ဈအခြေအနေက စိတ်ချရတဲ့အဆင့်ထိမတော့ မရောက်သေးဘူး”

“ကိုစိုးထိုက်ဇော် အချိန်နည်းနည်းရမလား”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်က မျက်မှောင်ကုပ်စဉ်းစားရင်း

“ကျွန်တော်လည်း သိချင်နေတာအမှန်ပဲ လီလီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မင်းမင်း အစ်မမင်းကွဲရောက်လာတယ်”

လီလီက နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“အခုလို မဇ္ဈဖြစ်ရတာ ဒေါက်တာရဲ့ ဇနီးလောင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာအမှန်ပဲ ကိုစိုးထိုက်”

ဒေါက်တာ စိုးထိုက်ဇော်က အံ့သြဟန်မပြ။

“ကျွန်တော် မင်းမင်းအစ်မနဲ့တွေ့ရတဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ မဇ္ဈအကြောင်း တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မမေးသင့်ဘူးထင်လို့ မမေးခဲ့ဘူး လီလီ”

ဒေါက်တာ စိုးထိုက်ဇော်က ခဏလို့ပြောပြီး ခွဲစိတ်ဝတ်စုံကို သွားလဲသည်။

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်ပြန်ထွက်မလာခင် ကိုလင်းဇော်နဲ့ ကိုမျိုးသန်းတို့ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“နတ်သမီး အခြေအနေဘယ်လိုလဲ လီလီ”

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဗျာ၊ ဟိုကောင်လည်း ညတွင်းချင်း ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မန္တလေးကို သွားမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဦးခက် ... ဦးခက် လာပါဦး”

ဦးခက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ ...

“ဒါ ကိုမိုးလေး သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ကိုလင်းဇော်နဲ့ ကိုမျိုးသန်းတဲ့၊ ဦးခက် ကိုမိုးလေး ညတွင်းချင်း မန္တလေးထွက်သွားပြီတဲ့”

“ဟာကွာ”

သူတို့ ကိုစိုးထိုက်ဇော်ရဲ့ အခန်းမှာပဲ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အဖြစ်မှန်အားလုံးကို ရှင်းပြသူက ဦးခက်၊ ဦးခက် ရှင်းပြတော့ အားလုံးက စိတ်မကောင်း။

“ဦးခက် ဒီလိုနည်းနဲ့ မရှင်းဖို့ သူ့ကို အခါခါပြောပါတယ်။ အိန်ဂျယ်က ခေါင်းမာတယ်ကွ၊ ကိုယ့် ရှင်းရှင်းပြောရရင် အိန်ဂျယ်ကိုချစ်ခဲ့တယ်”

ဦးခက်မျက်ဝန်းတွေက ဆွေးမြည်ရီဝေနေပါတယ်။

“ကိုယ့်ချစ်တာက တစ်မျိုးကွ၊ အားလုံးအမြင်မှာတော့ ကိုယ့်က

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ မူဝါဒကိုယ်ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကြောင့် အချစ်ကိုလည်း အမြတ်များများရမှာ အသုံးချတတ်မယ်လို့ထင်ကြမှာပေါ့။ ကိုယ် အိန်ဂျယ်ကိုချစ်တာ အိန်ဂျယ်ကို ပျော်စေချင်တဲ့ဆန္ဒဖြည့်ဆည်းပေးရုံ သက်သက်ပါ။ ဆုံးရုံးသွားရလို့လည်း ဝမ်းမနည်းဘူး။ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရလို့လည်း ဝမ်းမသာဘူး။ သူ ပျော်ရွှင်နေရင် ကိုယ် ကျေနပ်တဲ့ဆန္ဒပဲရှိတယ်”

ဦးခက်ရဲ့ အသံတွေသည် တုန်ခါနေသည်။

“သူ့ကို ဟိုကို မရမကခေါ်သွားပြီး ဟိုကျမှာ ခွဲစိတ်ဖို့ ကိုယ့်စည်းရုံးမယ်လို့ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကို သူကသိတယ်။ သူ ခွဲစိတ်လိုက်ရင် မိုးလေးက ဦးခက် အိန်ဂျယ်ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် အပိုင်ကြတယ်လို့ မိုးလေး ထင်မယ်တဲ့။ ဒီကောင်မလေး သိပ်ခေါင်းမာတယ်ကွာ”

ဦးခက်မျက်ဝန်းက ရီဝေနေသည်။ အားလုံးက အဖြစ်အပျက်တွေအတွက်စိတ်မကောင်း။

ဦးနေခွန်းက အခန်းထောင့်မှာ မှီရပ်နေရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ညည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးနော် အိန်ဂျယ်လို့ ခဏခဏပြောဖူးတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ ဝင်ငွေတော်တော်များများကို အိန်ဂျယ် ရှာပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို သားသမီးလိုခင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိန်ဂျယ်မှာ ငါ့ရှာပေးရတယ်ဆိုတဲ့ မာန မရှိဘူး။ အိန်ဂျယ်ကြောင့်

ဆိုင်က လူ့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး”

“အေးဗျာ၊ ပြည့်စုံ တော်တော်မိုက်တာပဲ။ လူနာတစ်ယောက် အပေါ် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဒီလိုဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဖူးဘူး”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော် စကားကြောင့် ဦးဘခက်က ...

“ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ အခုအခြေအနေမှာ မိုးလေးကို ကျုပ်တို့ ပြန်လာဖို့ အကြောင်းကြားရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ မနက်ကျရင် သူ့ရောက်လောက်ပါပြီ၊ ရောက်ချိန်ကို မှန်းပြီး ဖုန်းနဲ့ ကျွန်တော် အကုန်ရှင်းပြပြီး ပြောပြပါမယ်”

ပြကွဒိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်ဖြန်ဆို ခရစ္စမတ် ...

အိန်ဂျယ်အတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်က ကြေကွဲစရာတွေ ဝါလားလို့ လီလီ တွေးမိသည်။

ဒီလိုအတွေးမျိုး အားလုံးတွေးမိမှာပါပဲ ...။

“ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာလား လီလီ”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်က မေးတော့ လီလီက ခေါင်းညိတ်ပြုပါသည်။ ဦးခက်နဲ့ သော်တာက လီလီဘေးမှာ ...

အခုတော့ သော်တာ ခမျာ ပြိုင်ဘက်ဆိုတဲ့သဘောထားလည်း မထားနိုင်တော့။

“ဟုတ်တယ် ကိုစိုး၊ ခုနလေးမှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုစိုးလေးဆီ အကြောင်းကြားပြီးပြီလား၊ သူ ထွက်လာပြီလား”

လီလီကကားကြောင့် ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော် မျက်နှာညိုညိုနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါပြပါသည်။

“မန္တလေးကို ရောက်မလာဘူးတဲ့ လီလီ”

“ရှင် ...”

ဦးခက်နဲ့ သော်တာကလည်း ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်စကားကြားတော့ သူတို့ဆီ လျှောက်လာပါတယ်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကောင်လေးဘယ်ရောက်နေတာလဲမို့၊ ကဲ နီးစပ်ရာကိုမိုးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးစုံစမ်းကြဗျာ၊ ကိုလည်း ကားဂိတ်ကတစ်ဆင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက် စုံစမ်းဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ် ဦးခက်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး မိုးလေးကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းကြရပါသည်။ လင်းဇော်တို့ အုပ်စုကတစ်ဖွဲ့၊ ဦးခက်က သူနည်းသူဟန်နဲ့ စုံစမ်းပါသည်။ ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဇော်က ဇနီးလောင်းဒေါက်တာခင်ပြည့်စုံကို ဖုန်းဆက်ကာ အပြစ်တင်ပါတော့သည်။

“မင်းကွာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ငါအံ့ဩတယ် ပြည့်စုံ၊ လူနာတစ်ယောက်ကို အသက်ကယ်တဲ့ မင်းပါးစပ်တွေက အဲဒီစကားတွေထွက်လာတာ ငါ အံ့ဩတယ် ပြည့်စုံ၊ အေး ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှာ အတ္တမရှိရဘူးကွ၊ မင်းရဲ့မိသားစုအရေးကို မေ့ထားသင့်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့သားနဲ့ ပြည့်စုံရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဇော်၊ ပြည့်စုံမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်မရှိပါဘူး၊ ပြည့်စုံတောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး မင်းတောင်းပန်ချင်ရင် ငါ့ကိုမတောင်းပန်နဲ့ ပြည့်စုံ၊ မဇူကို တောင်းပန်းရမှာ”

“စိတ်ချပါ ကိုဇော်၊ မဇူကျေနပ်တဲ့အထိဖြစ်အောင် ဒူးပဲထောက်ရထောက်ရ ပြည့်စုံ တောင်းပန်မှာပါ၊ မဇူမှာ ဒီလိုရောဂါရှိမယ်လို့

ပြည့်စုံ မထင်ခဲ့လို့ပါ”

“ကဲ ဒါတွေထားလိုက်ဦး၊ ကိုမိုးလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ ရသလောက် အဲဒီဘက်မှာ စုံစမ်းကြည့်စမ်း ပြည့်စုံ”

“စိတ်ချ ကိုဇော်”

မိုးလေး ရှာပုံတော်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရေးကြီးလာပါတယ်။ ကြာလာတော့ လက်လျှော့ရမလို့လို့၊ အိန်ဂျယ်အခြေအနေကလည်း ပိုပြီး ဆုတ်ယုတ်လာပါတယ်။

“နှစ်သစ်ကူးဖို့ ဘယ်နှစ်ရက်လိုသေးလဲ”

အိပ်ယာက နီးနီးချင်း အိန်ဂျယ် စကားဆိုလာပါတယ်။

ဦးခက်၊ သော်တာ၊ လီလီနဲ့ ဦးနေဌန်းက သက်ပြင်းချသည်။

“နတ်သမီး အခြေအနေ နတ်သမီးသိပါတယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ချာတိတ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ မင်းကို နိုင်ငံခြားမှာ သွားကုဖို့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပြီဦးနေပြီ၊ အဲဒါတွေ မတွေးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သော်တာလည်း လိုက်ခဲ့မှာ၊ ဘာမှမပူနဲ့ နတ်သမီး နော်”

သော်တာက နတ်သမီး လက်ဖဝါးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင် ပြောတော့ နတ်သမီးက အပြုံးယဲ့ယဲ့နဲ့

“နတ်သမီးမှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ သော်တာ”

သော်တာ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ အားတင်းပြုံးပြရင်း ...

“မင်း ဘာမှမမှားပါဘူးကွာ၊ မှားတဲ့သူက ကိုယ်ပါ”

လီလီက သူတို့ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝင့်ချင်နေတာကို နတ်သမီး မသိအောင် အံ့ကြိတ်ထားရပါတယ်။ နတ်သမီး အသံက တိုးလျှလွန်းသည်။

“နတ်သမီး နတ်သက်ကြွတာ ဆန်းသလား နော်”

လီလီ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ ...

“နှစ်သစ်ကူးဘို့ ဘယ်နှစ်ရက်လိုသေးလဲဟင် နတ်သမီးကို ပြောပါ”

ဦးခက်က အံ့ကိုတင်တင်းကြိတ်ရင်း ...

“သန်ဘက်ခါဆို နှစ်သစ်ကူးပြီ ချာတိတ်”

နတ်သမီးက မျက်နှာကြက်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေပုံရတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ငေးကြည့်နေပြီး ...

“အဲဒီနှစ်သစ်ကူးတဲ့ သန်းခေါင်ယံ ဆယ်နှစ်နာရီအထိ ညမှာ နတ်သမီး Pink Lady မှာ ရှိနေချင်တယ်။ နတ်သမီးကို ကူညီပါ ဦးခက် ရယ်နော်”

ဦးနေဌန်းက ဦးခက်ကို ကြည့်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးဖွင့်ဝင်လာသူက လင်းဇော်

“မိုးလေးကို စုံစမ်းလို့ရပြီ”

“လူလေး ပြန်သင့်ပြီလို့ အဘ ထင်တယ်”

ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဘမြက ဒီနေ့တော့ ပြောလာပါသည်။

အထေးစိုက်ခင်းတွေက စိမ်းစိမ်းစိုစို ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ စိုက်ခင်းတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှုခင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတော့လည်း အလွမ်းက ပို၍ ရှင်သန်အားကြီးသည်။ မန္တလေးကို ဖြစ်သလို ရောက်လာရင်း အိမ်မသွားချင်တော့ဘဲ အဘမြ တစ်ခါပေးဖူးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း မေမြို့နားက ခွဲထွက်သွားရတဲ့ ဒီရွာလေးကို ရောက်လာခဲ့တာပါ ...

စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိကထားတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမို့ အေးချမ်းငြိမ်သက်သည်။ ဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသွားနိုင်ပြီလို့ ထင်ထားခဲ့ဝေမယ့် လုံးဝ လွဲချော်ခဲ့တာ ကျွန်တော် သိပါသည်။

“လူလေး တစ်ခုခုလွဲချော်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ အဘ”

အဘမြက ရေနွေးကြမ်းပူပူကို မှုတ်သောက်ရင်း ...

“ဘယ်သောအခါပဲဖြစ်ဖြစ် အမြင်တစ်ခုကို ပုံစံတစ်မျိုးတည်း ထွက်လာမယ်လို့ လူလေးထင်ထားလား၊ အဖြေက သိပ်ကြာခဏထွက်လာမှာပါ”

အဘစကားကို သူ နားမလည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

အဘက ဟိုးအဝေးက ခြံကို လှမ်းမေးငေါ့ပြီရင်း ...

“အဖြေထုတ်မယ့်လူတွေ လာနေပြီလေကွာ”

ကျွန်တော် ခြံကို လှမ်းကြည့်တော့ ဦးခက် လင်းဇော်နဲ့ မျိုးသန်းခရီးဝေးက လာရလို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ် အိတ်တွေချရင်း ...

“မင်း ဒီလောက်ထိ ပြေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ဘူး”

ဦးခက်က မောပန်းနွမ်းနယ်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလာပါသည်။

“ထိုင်ကြဦးကွာ၊ အဘ တစ်ခုခု သွားစီစဉ်စိုက်ဦးမယ်”

“ရတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းပြန်ကြမှာ”

လင်းဇော်စကားကြောင့် အဘ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း ...

“ဟေ ချက်ချင်းကြီးပါလား”

ဦးခက်က ကျွန်တော်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ချက်ချင်းမပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး အဘ၊ မင်းပြန်ဖို့ပြင်ဆင်တော့
စိုးလေး...”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။ ဟိုးအဝေးက တောင်ကုန်းငယ်ဘက်
မျက်နှာမူရင်း...

“ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး ဦးခက်”

ဦးခက်က မျက်လုံးလွှဲမဖယ်ဘဲ ...

“တကယ် Pink Lady မှာ အရေးပေါ်အခြေအနေနဲ့ လူနာ
တစ်ယောက်က ဒီသန်းခေါင်ယံအမှီ မင်းကိုစောင့်နေတယ် ဆိုရင်
ရော...”

“ဗျာ ...”

ဦးခက်က နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြသည်။

“အဲဒီလူနာဟာ နတ်သမီးဖြစ်နေခဲ့ရင် ချက်ချင်း မင်းလိုက်လာမှာပေါ့”
ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား

ကားက အစေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးလွှားနေပါတယ်။

“မင်းရဲ့ညီလည်း ရောက်နေပြီ”

“မင်းမင်း ရောက်နေပြီ”

“အင်း ဒေါက်တာစိုးထိုက် လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်တာ”

ဦးခက်နဲ့ လင်းဇော်က တစ်လှည့်စီပြောပြသည်။ မျိုးသန်းကတော့
ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေပါတယ်။

“တကယ်တော့ မင်းမင်းက မန္တလေးမှာကတည်းက မင်းရဲ့
နတ်သမီးကို တစ်ဖက်သတ်အသည်းအသန်ကြွေတာကွ၊ အဲဒီကတည်း
က နတ်သမီးက သီချင်းဆိုစားနေတဲ့ အဆိုတော်မလေးပေါ့၊ နတ်သမီး
တော့ မင်းမင်းအပေါ် ပုံမှန်ပါပဲ၊ သံယောဇဉ်ရိုးရိုးပဲဆိုပါတော့ကွ၊
အဲပေမယ့် မင်းအဒေါ်တွေ မိသားစုက နတ်သမီးကို အပိုင်ကြံတယ်
ထင်ပြီး ဆိုင်အထိ လာသောင်းကျန်းသွားခဲ့တယ်”

ဦးခက် စကားကြောင့် ...

“ကျွန်တော်လည်း တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“နတ်သမီး မန္တလေးမှာ သူ့မွေးနေ့လုပ်တုန်းက မင်းက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်ဖို့ နှုတ်ဆက်ပွဲလေးလုပ်တယ် မှတ်မိလား”

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက မင်း မူးရူးပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲကအထွက် ဆိုင်ထဲမှာ မွေးနေ့ပွဲလုပ်နေတဲ့ နတ်သမီးတို့ကို အပျော်လွန်ပြီး သွားနေကပ်ပြောင်ခဲ့တယ်”

အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မသိပါ။

“မင်းကို နတ်သမီး အဲဒီတည်းက စသိတာ၊ စချစ်ခဲ့တာ မိုးလေး အဲဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ မင်းမင်း ရှိတယ်လေ၊ မင်းမင်းပဲ မင်း အရမ်းမူးနေလို့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးတာ”

ကျွန်တော့်ကို တံတားပေါ်မှာ နတ်သမီးပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတွေကို သတိရမိလိုက်ပါသည်။

“မင်းမင်းကိစ္စနဲ့ သူ တော်တော်ရှက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာပဲ မင်းနဲ့ သူနဲ့က ရိပ်မြုံတစ်ခုတည်းမှာ လာဆိုတယ်၊ မင်းကတော့ မင်းအလုပ်နဲ့မင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် မင်းကို တစ်ဖက်သက်ကြိုက်နေတဲ့ နတ်သမီးက ခိုးခိုးကြည့်နေရတာ အမော”

လင်းဇော်က ကရုဏာသက်စွာ စကားပြောရင်း မျက်ရည်ဝေနေတဲ့ ဦးခက်ကိုငေးကြည့်နေပါသည်။

ဦးခက်က ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေကို ဆက်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ စကားတွေက အများကြီး။ ရန်ကုန် နီးလာလေလေ အမှောင်ကိုခွဲပြီး အရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်လာတဲ့ ကားပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေထပ်ပြီး ထပ်ဆင့်ရင်း ကျွန်တော် သူမအတွက်ယူကြိုးမရခဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ လူကိုသေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးလား နတ်သမီးရယ်...။

စကားလုံးများက ချော်ရည်ပူလို့ စကားလုံးရဲ့ အဆိပ်တွေက ရင်ထဲမှာ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါ နတ်သမီး...ငါ့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့ ချစ်သူ ...

ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ အော်ဟစ်ပျော်မြူးနေတဲ့ သူတွေကိုမြင်ရ
ပေမယ့် သူ မပျော်နိုင်။ မီးရောင်တွေနဲ့လှပတဲ့ ညတစ်ည နှစ်သစ်ကူးရဲ့
ကျိန်စာထဲမှာ ကျွန်တော် ပိတ်မိနေခဲ့ပြီလား ...

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း မောင်းမို့ ...”

အော်ဟစ်ပျော်မြူးလွန်ကျူးသူတွေ အုပ်စုလိုက် ကားပေါ်မှာ
ဗရမ်းဗတာမောင်းနှင်းနေမှုကြောင့် ဦးခက်က သတိပေးရသည်။

လူအုပ်စုကို ကျော်လာတော့ အရှိန်ထပ်တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
နာရီကိုကြည့်မိတော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲကျော်နေပါပြီ ...

Pink Lady ကို လှမ်းမြင်နေရပါပြီ ကားကို ဂငယ်ကွေ့ကွေ့
ချပြီး ခြံထဲဝင်လာတော့ ...

“ဟော လာကြပြီ လာကြပြီ”

ဆိုထဲမှာ အသိမိတ်ဆွေတွေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ မီးရောင်နဲ့
တွေနဲ့ လှပနေတဲ့ ညမှာ လူတွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုကို မတပ်ဆင်ထားကြ
စိုးရိမ်မိတ်တွေ စောင့်မျှော်မှုတွေ ကပ်ငြိကာ လှုပ်ရှားနေကြသလိုပဲ ...

“ကိုလေး လာ ဒီမှာ နတ်သမီး ...”

လီလီက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်သည်။

ဆေးရုံတစ်ခု Pink Lady ကို ပြောင်းရွှေ့ထားသလား ထင်
စရာပါ။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ နတ်သမီးက အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးနဲ့ ကြိုဆိုနေ
ပါသည်။

နတ်သမီးဘေးမှာ စိုးထိုက်ဇော်၊ ပြည့်စုံနဲ့ သော်တာတို့ ...

သို့အတွက် လူရှဲပေးပါတယ်။

ကျွန်တော် နတ်သမီးလက်ဖဝါးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပါးပြင်နဲ့အပ်ရင်း
မို့က်ကြီးတင်ငိုမိပါသည်။

“မိုးလေး ... မင်း မငိုနဲ့လေ”

“ကိုလေး မငိုနဲ့လေ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောကြပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ
ကို မတားဆီးနိုင်တော့။

“ကိုလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

နတ်သမီးအပြုံးက အားဖျော့လွန်းသည်။ ချောင်ကျသွားတဲ့ မျက်

နာအနေအထား အသက်ရှူရန်ခဲယဉ်းနေတဲ့အဖြစ် ...

“ကိုလေးကို အမြဲခွင့်လွှတ်တတ်တာ အခုမှသိလား ကိုလေး”

“စကားသိပ်မပြောခိုင်းနဲ့ မိုးလေး”

တစ်ယောက်က သတိပေးပေမယ့် လီလီကို နတ်သမီးက အပြုံး

နဲ့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။ ပီယာနိုသမားက “အိန်ဂျယ်” သီချင်းကို ဖြည်း ဖြည်းတီးတော့ ...

“ကိုလေး မှတ်မိလားဟင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“စကားတွေ သိပ်မပြောနဲ့နော်”

သူမက ခေါင်းယမ်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကြိုတင်ခိုနေတဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းက လီလီကို ...

“ငါ့ကို ပြောဦးလေဟာ၊ လီလီ မိန်းမနောက်ပိုးလို့ ပြောပါဟာ နော်”

ဒါဟာ နတ်သမီးရဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်းလား၊ လီလီက ရွက်သံနဲ့ ဗလုံး ဗထွေးဆိုသည်။

“မိန်း ...မ ...နောက် ...”

စကားကို အဆုံးသတ်လိုမရ၊ နောက်တစ်ခါ သစ်သစ်ဆီ ...

“ညီမလေး ကိုယ့်ဓားအိမ်လေးကို ထားခဲ့ရတော့မယ်”

ကျွန်တော် သူမကို စကားတွေ မပြောစေချင်၊ ဒါပေမယ့် သူမက သိနေသူအလား ...

“ဦးခက် ...”

ဦးခက်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲသည်။

“နတ်...သ...မီး...ဈာပနမှာ စတိုင် ကျ...ကျ ငိုနော်”

ဒါဟာ ဝမ်းနည်းခြင်းအခမ်းအနားတစ်ခုလား၊ ကျွန်တော် အော် ဟစ်မေးချင်ပါသည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီ”

ဦးခက်က လျင်ပါသည်။

“ထိုးတော့မယ် ချာတိတ်၊ ဂဲ့ ဂဲ့ လီလီ”

လီလီက စင်ပေါ်တက်သွားသည်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ခု ညွှန်ပြချင်ပုံ၊ သော်တာက လျင်လျင်မြန်မြန် သူမဘေး က ပုလင်းလေးကို ပေးပါသည်။

“မီး ...ထွန်း ...”

ကျွန်တော်နဲ့ သူရဲ့ အထိမ်းအမှတ်လက်ဆောင်လေးကို နတ်သမီး ရည်ရွယ်ဟန်တူသည်။ သော်တာက အဲဒီဖယောင်းတိုင်လေးကို မီးထွန်း ဖို့ ကူညီပေးတယ်။

ကျွန်တော် သူမ ပုလင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ပေါ် အုပ်မိုး ကိုင်တွယ်ပေးပါတယ်။

“နတ် ...သမီး ...နှုတ်ခမ်းစူ ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းမြန်မြန်ညိတ်ပေးပါသည်။ မျက်ရည်တွေ နတ် သမီးကို မမြင်စေချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ပါးပေါ်က တစ်လိမ့်လိမ့် ကျလာပါတယ်။ ကျွန်တော် ငိုသံကိုထိန်းရင်း ...

“နတ်သမီး နှုတ်ခမ်း ...စူ ...ဝက်မလေး ...နဲ့ တူ”

“နတ်သမီး နှုတ်ခမ်း ...စူ ...ဝက်မလေး ...နဲ့ တူ”

“နတ်သမီး နှုတ်ခမ်း ...စူ ...ဝက်မလေး ...နဲ့ တူ”

လီလီရဲ့ အမှတ်စဉ်ရေတွက်သံကို စကြားခဲ့ရပါတယ်။
 “နတ်သမီး ... နှုတ်ခမ်း ... ကိုက် ... ခွေး ... မ ... လေး ... လိုကိုက်”
 “ငါးလေး...”
 *
 နတ်သမီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေခဲ့ပါတယ်။
 “နတ်သမီး မျက်စောင်းဒဏ် ...”
 “နှစ် ...”
 ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းပါးကို ကိုက်လိုက်မိပါသည်။
 “နှစ် ... ပေါင်း ... ကြာ ... ရှည် ... ကျန် ...”
 အပြုံးတွေ ရုပ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ ...
 “ခလွမ်း ...”

အရက်ပုလင်းသေးသေးလေးက ကြေ ... ကြေ မွ ... မွ ဖယောင်း
 တိုင်မီးလေး ငြိမ်းသွားသလို ... လီလီရဲ့ အသံက ...
 “ဝမ်း ...”
 ကျွန်တော် သူမမျက်ဝန်းလေးကို မှိတ်ပစ်ပေးရင်း ...
 “ဟက်... ပီ... န... ယူ... ရီး... ယား ...”
 ကျွန်တော် သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါသည်။
 တကယ်တော့ ဟက်ပီးနယူးရီးယားလို့ အော်သင့်တဲ့အချိန်ပေါ့။
 အပြင်မှာ ပျော်ရွှင်အော်ဟစ်သံတွေ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်
 လာပေမယ့် အခုတော့ ဒီခြံလေးထဲမှာ ...

လီလီက စင်ပေါ်မှာ မိုက်စတမ်းကို ကိုင်ရင်း လျော့ကျကာ မိုက်
 စတမ်းကိုဖက်တွယ်ရင်းနိမ့်သည်။
 ဦးခက်က လူရှင်းနေတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီနေ့က ကောင်းကင်ယံမှာ ကြယ်လေးတစ်စင်းကြွေခဲ့သလို
 မြေပြင်က ကြယ်လေး ကောင်းကင်ဆီပျံတက်သွားတယ်လို့ သူတို့
 ယုံကြည်နေခဲ့ပါတယ်။
 ဆောင်းလေဝှေ့လို နှင်းက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးသည်ဆို
 ပေမယ့် သူတို့ရင်ထဲက အပူကို အေးစက်သွားအောင်တော့မလုပ်နိုင်ရှာ
 ဒီလိုနဲ့ပဲ

၂၁၆

ဒီဒိုင်းခဲ

နှစ်တစ်နှစ်လွန်မြောက်လို့ နောက်တစ်နှစ်ရဲ့ နှစ်သစ်ပွဲတော်မှာ
Pink Lady လို့ အမည်ရတဲ့ ဆိုင်လေးဟာ “နတ်သမီးဝိညာဉ်” လို့
အမည်သစ်နဲ့ နှစ်ကူးပွဲတော်ကို ကျင်းပပါတယ်။

“အိန်ဂျယ်” သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း တစ်ညလုံးကြားနေရပါတယ်။
အထဲက လူနည်းစုဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေ
ကြပါသည်။ သူတို့ စောင့်မျှော်နေသူ လာနိုင်ပါတော့မလား.....

♥ အသဲကွဲဖို့က မခက်ခဲပါဘူး
တစ်မိနစ်ပဲလိုတာပါ ... ♥

ဒီဒိုင်းခဲ